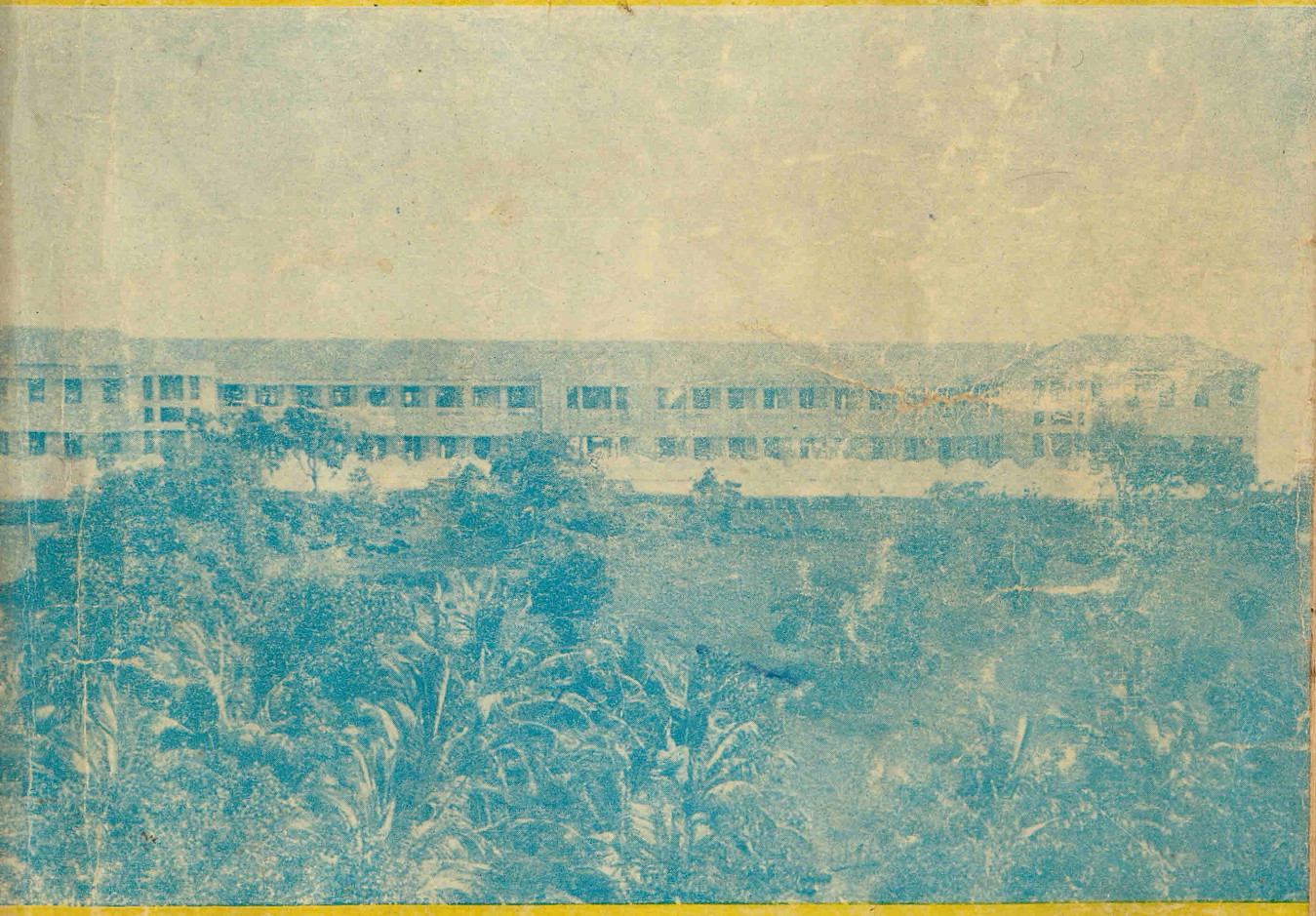
ST. JOSEPH'S COLLEGE MAGAZINE

1960

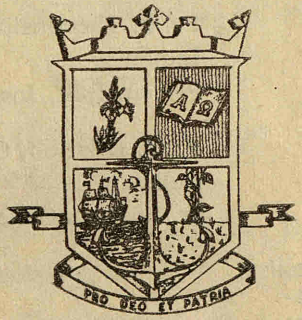
DEVAGIRI

CALICUT

Pro Deo et Patria

St. Joseph's College Magazine

1959--'60

VOL. IV

Edited by

Rev. Fr. J. HILARION, C. M. I.

Published by

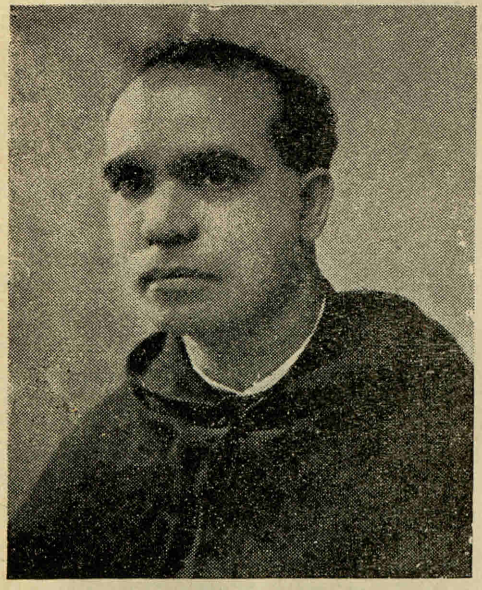
Rev. Fr. P. THEODOSIUS, C. M. I.
PRINCIPAL, ST. JOSEPH'S COLLEGE
DEVAGIRI — KOZHIKODE — SOUTH INDIA.

CONTENTS.

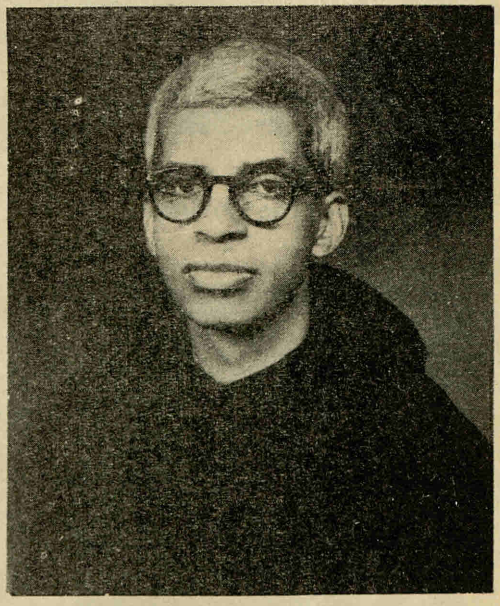
	Pages
Editor's Notes	1
Principal's Annual Report-1959-60	5
Annual Reports	
College Union	7
The Catholic Students' Union	10
The Social Service League	11
The Fine Arts Club	13
The National Cadet Corps	15
The Sports Committee	17
Sports and Games	19
The Planning Forum	23
The Economics and History Association	24
The Languages Association	24
The Natural History Society	25
The Mathematics Association	25
The Physical Science Association	26
Our Hostels	27
ENGLISH	
Literature	30
Our Septuagenarians	33
The Hobby of Kids and Kings	36
Development of Number Through Ages	38
The Swamp of Rauwolfia Serpentina	40
Democracies Vs. Dictatorships	42
Soil-less Cultivation of Plants	44
It is never too late to start	46
Omar Khayyam	47
"Birthquake"	49
Some Amazing Episodes from Fish Life	52
Knitting of Hearts	54
A Survey of Indian Armed Forces —Ancient to Modern	57
Mightier than Sword	60
MALAYALAM	
ജീവിതഗാനം	1
ചഞ്ചലഹൃദയനായ കവി	2
നിന്റെ ഓമ്മയ്ക്ക്	4
മാസ്റ്റർപീസ്	6
ശൈശവസ്മരണ	12
കാവ്യോൽസവം (ഒരു സിംഹാവലോകനം)	13
എങ്ങോട്ട്?	18
സഞ്ജയസാഹിത്യം	19
എന്തിനാണാവോ?	21
മുക്കുമോതിരം	22
അനുഭവിയ്ക്കുക	26
ഹിമാലയം	27
ഉണക്കക്കമ്പുകഥ	29
HINDI	
चला जा रहा हूँ	1
प्यार के घूँट	2
श्रद्धाञ्जलि	10

Very Rev. Fr. Maurilius, C.M.I.—Our Provincial

Very Rev. Fr. Shabor, C. M. I.
Our former Superior

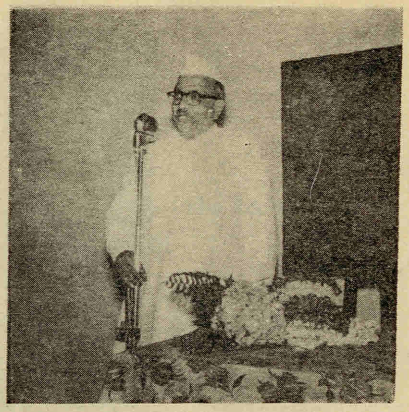

Rev. Fr. Richard, C. M. I.
Our new Superior

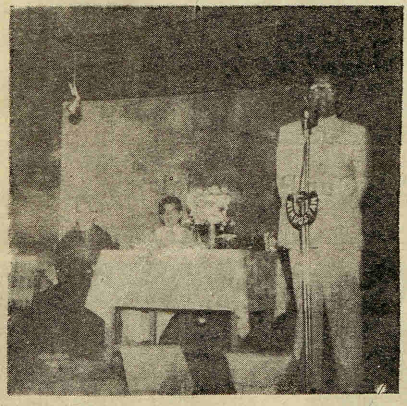
SOME DISTINGUISHED GUESTS ADDRESSING OUR STUDENTS

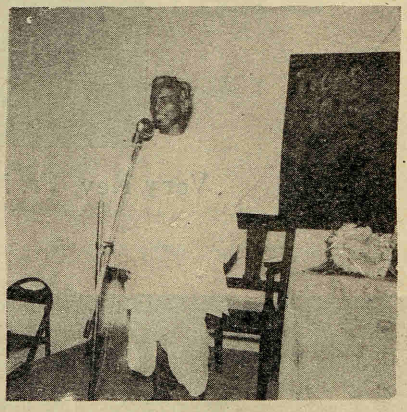
Sri S. K. Patil
Union Food Minister

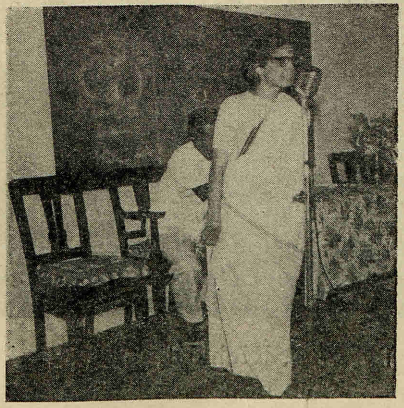
Sri D. P. Karmarkar
Union Health Minister

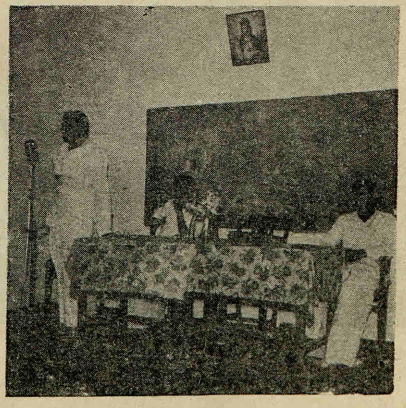
Chief Justice K. Sankar
President of the College Day

Dr. P. C. Ghosh

Srimathy Nalappat
Balamani Amma

Sri Ch. Kunjappa

For God and Country

ST. JOSEPH'S COLLEGE MAGAZINE

VOL. IV DEVAGIRI, CALICUT. APRIL 1960

Editor's Notes

The year 1959 to 1960 has not been uneventful. With the launching of "Luniks", "Pioneers" and "Discoverers" it has witnessed some of the most epoch-making episodes in the history of human endeavour. Yet in spite of the advance of man towards the conquest of the unknown, states and nations have been feeling a corroding disquiet, trouble and discontent all along.

In a flux. Why ?

The world is in a flux. Why ? A systematic analysis of the most convincing body of documents and other factual materials reveals to us that the Reds have been tirelessly working behind most of the scenes of man-made trouble and disorder. The youth are the cynosure of their eyes, for they know that to them belongs the world of to-morrow. Hence their undaunted attempts to capture them and their idealism. They try to gain their end, not through any open political propaganda, but through the so-called cultural festivals and non-political conferences. One such was the Vienna Youth Festival scheduled to be held in August 1959. That was, in fact, entirely devoted to the propagation of international communism. Fully aware of this fraud, all the main youth organisations of the democratic world boycotted it and it is a matter of no little pride and joy for us that the Congress High Command did not allow the All-India Youth Congress to participate in that Moscow-inspired Festival.

Flare-up against a misrule.

At the very beginning of the academic year under review, a storm of agitation against the communist misrule swept over the State of Kerala and as the schools and colleges also were affected by that flare-up they could not re-open and begin working in time. All the God-believing and freedom—loving people of our State put up a tough passive resistance fight against the arch—enemies of democracy. The students too joined the fray and vindicated their patriotism and solidarity, some even laying down their lives for dear Kerala Matha. There has not been in the whole history of Kerala an agitation particularly affecting students, of such quenchless and spontaneous intensity. When there seemed no way out of the impasse the President of our Republic intervened and thus ended the 28-month-old misrule of the Communists. Now that things are righted we should like to advise our generous and energetic young friends to strengthen the hands of the rulers of the State and of the University through their disciplined and studious ways. Let them also be on their guard lest they should be duped by the disruptive forces working on the sly among them.

Good-bye.

Just four years ago our College was started as an affiliated unit of the University of Madras and in 1958 we joined the University of Kerala. Now that our affiliation to the former ends with the close of this academic year we are, with no small pang of separation, constrained to say good-bye to her. Our College, however, feels a legitimate pride in having been nurtured by this great and venerable Alma Mater who has made the greatest contribution to the development of higher education in South India. Our most grateful thanks to her and to her illustrious Vice-Chancellor, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar who has loved and has done so much for our infant College.

Rest in Peace.

May we take this opportunity to place on record our feelings of deep sorrow at the death of Dr. John Mathai D. Sc. (London) the former Vice-Chancellor of the University of Kerala. He was a well-known economist, business executive, statesman and educationist. Although only for a short period he could be at the helm of the affairs of the University, he has rendered it a great and permanent service in ruling out the fissiparous and "reddening" moves in those troublous times of communist rule. His outstanding intellectual alertness combined with the courage of his convictions helped him carry on his work, steering the University clear of many shoals and whirlpools. May his soul rest in peace.

Hearty Greetings.

Our hearty greetings to Dr. K. C. K. E. Raja, D. T. M. & H., L. R. C. P. S., the New Vice-Chancellor of our University. He has already distinguished himself in various spheres of national service and we are really fortunate in having such an eminent Keralite as the Vice-Chancellor of our University, which, we are sure, will be much benefitted by the innate nobility and impartiality of his out-look. We hope and pray that he fulfil his onerous tasks without being influenced by any political or communal pressure groups. As Dr. Ramakrishna Rao, our Chancellor has admitted, owing to the unwise decision of the former Government, the University has lost the opportunity to get ample financial help from the University Grants Commission. Moreover our University is lacking in many departments which are deemed necessary for an advanced and full fledged centre of education. We hope that all these defects and drawbacks will be thoroughly remedied by our new Vice-Chancellor.

University Education in India.

There are at present 39 Universities in India and the number of College students which has been steadily increasing in the last few years, is now estimated to be about 850,000. At this rate we shall very soon have a million students in our Universities. This shows that there is a growing demand for higher education in India in spite of the annual increase in the number of job-less graduates. Those who clamour to limit the number of students in Colleges, conveniently forget that education is not merely for living but for life, a fuller and better life. The University is not and ought not to be regarded as something like "a waiting room in which young men and women collect before entering upon a wage-earning career". As President Eisenhover, speaking at the

special convocation of the Delhi University recently said, in the centres of learning "Truth and wisdom are combined and ignorance and witless prejudice are corrected. Within them the traditional wisdom and the new are continually being moulded together to form the substance of a better life for humans."

Then, what about the continual fall of educational standards at the University level? No doubt, the complaint about the deterioration of standards is not at all baseless. But we do not think that the mere placing of restrictions on the admission of students to Colleges will, to any appreciable extent, raise the level of teaching or learning. We are of opinion that the replacement of English by the regional language in the high schools, the lack of talented teachers and too much stress given to extra-curricular activities are some of the main causes of the lowering of standards. We cannot but pity those who clamour for the regional language as the medium of instruction in Colleges. If we want to keep pace with modern scientific and other developments we must cease to think in terms of narrow linguism and provincialism. Hence the step-motherly attitude to English needs must go and that noble, beautiful and international language must be restored to its previous pride of place in our educational institutions. As Mr. C. D. Deshmuk, the Chairman of the University Grants Commission says "Let English continue to serve us. Let there be no talk of a time—limit"

Another serious cause of the falling off in standards in Colleges is that we do not have sufficient number of talented teachers to man the institutions of higher learning. The poor salary thus far given, has not been able to attract the best intellects of the country to the noble profession of teaching. So the salary of the teaching staff must be raised. But it is a very knotty problem. Private affiliated Colleges are simply helpless in the matter, for their resources are slender. Moreover a steep falling in the strength of the Colleges, consequent upon the introduction of the three-year-degree course, has affected them very much. As the U. G. C. says "Very few of the private Colleges have adequate financial resources from which to meet new developmental expenditure." In this predicament the Commission and the State Government must extend their helping hands to the Colleges in up-grading the salaries and thus better the lot of the teachers and make the vocation of teaching sufficiently attractive.

Undue encouragement given to extra-curricular activities also has worsened the academic standards. There should be, of course, healthy distractions for the students while they are engaged in the pursuit of knowledge and their urges and energies should be canalised into activities that would give them enough opportunities for self-expression. But on the plea of building up an all-round personality we should not fritter away their time and destroy their power of concentration and desire for serious study through too many games and amusements. So with the best interests of the students and of the nation at heart, the activities even of the useful societies such as the Social Service League, the N. C. C. and the A. C. C. should be restricted and wisely moderated. The need of curbing these activities is felt even in America. The committee set up by Harward University in the U.S.A. on this question has reported that exuberant enthusiasm for such activities retard the growth of academic activities. As Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar said undue interest and enthusiasm among present day students for such extra-curricular activities is affecting their academic standards and discipline. While such activities help to develop faculties of students and are thus important, they should not result in the sacrifice of academic pursuits. Referring to

youth festivals he said "These festivals are not producing a sense of unity among students, they have in some cases produced a sense of discord among them."

Student Indiscipline.

Now-a-days we hear much about "Student Indiscipline" and as the report of U. G. C. says "the phrase has almost become a familiar cliche" and "the problem continues to be a serious one". In fact the misbehaviour of students in certain universities of India has become rowdyism and even organised hooliganism. Of course we must make due allowance for their so-called animal spirits and youthful ebullience. But that does not mean we must lend countenance to those who take law into their hands and disturb the academic atmosphere of the university. The good old saying "He who spares the rod spoils the child" has facts upon its side. Hence the ring-leaders who are mainly responsible for the trouble must first be weeded out not only from the College but from the university itself. A uniform code should be laid down to punish the erring, by all the universities of India. Other remedies also must be tried. Teaching moral and spiritual values, starting the day's work, as Radhakrishnan Commission had already suggested, with a few minutes of silent meditation, teaching good manners and promoting virtues of reverence and courtesy personal touch of the teachers with the taught and keeping the students untainted by the beneful influence of party-politics are some of the effective antidotes for the fast-spreading disease of disorderly behaviour. To quote our beloved President Dr Rajendra Prasad 'When the tempo of the reconstruction work in the country is so high....unless the students do their duty well, in a spirit of service and co-operation, the great work of nation-building is bound to suffer a set back". Let our young friends, therefore, cultivate a sense of responsibility and discipline and devote themselves to the pursuit of knowledge looking upon their universities, not as mere degree—conferring factories, but as dedicated temples of learning and culture.

"The Old Order Changeth"

Just a few words about ourselves. The readers of our magazine may be surprised to see "T. O. C. D." our old religious title replaced by "C. M. I." in this issue. According to our new constitutions approved by the Holy See "T. O. C. D." (Third Order of Carmelites Discalced) has been changed to "C. M. I." (Carmelites of Mary Immaculate). In the administrative set up of our Province too some noteworthy changes have occurred. Very Rev. Father Maurilius C.M.I., B.A., has been elected our new Provincial. He has already filled many positions of trust and responsibility in our Congregation and was a teacher himself for some years. Hence we are sure, he will evince a special interest in the working of the College. Our respectful and prayerful best wishes for him. Very Rev. Fr. Shabor, who was mainly responsible for the founding of this College and was Superior and the Vice-President of the managing board had to leave us for Kottayam to assist Fr. Provincial as his First Counsellor. Great indeed is the debt of gratitude which we owe him for all he has done for us and for the College. We should also like to take this occasion to welcome Rev. Fr. Richard C. M. I. who has been appointed our new Superior. Let us rest assured that he will continue and complete the works his predecessor has left undone and will make St. Joseph's one of the best-staffed and best-equipped colleges in Kerala. We wish him every success.

Fr. J. Hilarion, C. M. I.

Principal's Annual Report, 1959-60

With great pleasure let me place before you my report of the work done since the last account was presented exactly a year ago. This is a brief picture of the main events of the fourth year in the history of our College. The year under review witnessed some significant changes in the set-up of this institution. The most important event was the change in the personnel of the management of the College. Very Rev. Fr. Shabore, C.M.I., who was mainly responsible for the foundation of this College and who as Vice-President presided over the destinees of this institution since 1956 was elected First Counsellor of the Provincial of St. Joseph's Province. He therefore left us in January 1960 to take up the new post assigned to him. No other individual has contributed so much for the origin and growth of this College. The Staff and students gave him a grand farewell. To perpetuate his memory a medal was instituted to be given annually to the best student. Words fail me to express adequately the debt of gratitude we owe him for the services rendered for the cause of higher education in this part of Kerala. Rev. Fr. Richard, C.M.I. is appointed to succeed Fr. Shabore. To him we extend our hearty welcome and best wishes.

Another noteworthy and significant event was the starting of the post-graduate courses in English and Mathematics during the year under review. Though we applied late to the University for the requisite permission, our application was graciously accepted and after the usual processes, final permission was granted. We are fortunate to get the services of veteran teachers in the respective departments, namely Dr. A. Sivarama Subramania Iyer and Sri. A. O. Kunjipaulo, to head the newly started departments.

Examination results. The work done in any college is usually judged by the results in the University examinations, but I must hasten to add that I do not wish to give them undue importance. We had last year brilliant results in some subjects, very good in many and rather below average in a few. In the Pre-University examination 53 per cent secured complete pass with eight first classes and 38 second classes; B. A. (2 year degree)—in part I, 45%, Part II—Malayalam 88%, Hindi 50%, Economics 91%, and Mathematics 100%.

The Staff. What matters most to any college is its staff. Every year has its tale of changes and shifts, of departures and arrivals, but there is something like a collective responsibility of the staff which despite the inroads of a changing world has kept its distinguishing mark—devoted service in and outside the class-room. To all the members of the staff let me here pay this tribute of gratitude that in the stress of the daily routine often gets slurred over.

The following members of the staff left us during the year under review :—

Sri. Thayat Sankaran	—	Malayalam Dept.
,, K. Sreedharan	—	Chemistry ,,
,, K. T. Augusty	—	Chemistry ,,
,, T. Zubair	—	English ,,

The new arrivals are :—

Sri. P. P. Narayanaswami	—	Lecturer,	Mathematics Dept.
,, M. K. Kunhikanaran	—	,,	Physics ,,
,, M. K. Ittoop	—	,,	Chemistry ,,
,, K. G. Adiyodi	—	,,	Zoology ,,
,, A. M. Joseph—Demonstrator			,, ,,
,, T. C. Thomas ,,			Chemistry ,,

General working of the College. We can be proud of the achievements of the year. The detailed report of the various associations will prove that we spared no pains to give a good and useful time here. Many distinguished visitors addressed the College Union. A Kavyotsava was held under the auspices of the Languages Association. The Social Service League did useful work. Our N. C. C. platoon annexed two cups on the N. C. C. day. The construction of the special quarters for the benefit of the N. C. C. is a notable achievement of the year. Among the few colleges mentioned in the annual report of the Kerala University for brilliant achievements, we are also included. In the competitions held under the auspices of the Gandhi Vichar Parishath, our students annexed many trophies. In the Inter-Collegiate Radio play competition conducted by the All-India Radio, the second prize was awarded to the play presented by our students. In the field of sports and games also, in spite of limited facilities, we had a very successful year. In the Inter-collegiate tournaments almost all of our teams reached the zone final stage. Many of our players and athletes were selected to represent the University and the district. The Kerala University shuttle-cock team was led by one of our students.

Discipline and attendance. We continued to keep a high standard of discipline. Apart from the usual unrest sometimes found in the rank and file of the student-body of our times, there was no occasion for any serious breach of discipline. To-day we are glad to share in the achievements of our students. But let me sound a note of warning to the students and parents. The sense of responsibility and industriousness expected of the growing generations of a growing nation is still wanting in many of our youngsters. I would like to tell the boys once more that they must convince themselves of the fact and be cent per cent eager and determined to do their part however irksome it may be at the moment. In the matter of attendance there is still more room for improvement. No teacher will pretend that everyone of his lectures is absolutely indispensable. But it is a fact that the mere self-conquest and discipline involved in punctual and unswerving attendance is a sign of future success in life.

Strength. The strength of the college class-wise is distributed as follows :—

Pre-University ..	219
Ist Year B. A. & B. Sc.	131
IInd Year B. A. & B. Sc.	85
IIIrd Year B. A. & B- Sc.	94
Ist Year M. A.	11
Ist Year M. Sc.	15

More than 50 percent of the students stay in hostels. As the existing accommodation in the hostels was found inadequate we were forced to put up two temporary blocks of building to house our students. Steps are already taken to construct a pucca hostel with more than 100 single rooms with the aid of the University Grants Commission.

Conclusion. Before closing this report let me, on behalf of everybody who belongs to this college, record here our gratitude to Almighty God for all that we have received from Him in the course of this year. I have to thank all those who have contributed their share to the harmonious and progressive working of the institution. The various personalities connected with the management deserve special mention. Among these Rev. Fr. Hormice comes first-then the teaching staff, office staff under the able guidance of Rev. Fr. Stanislaus and the wardens of various hostels. All these generously and efficiently did their work. To you also, the students who were very co-operative in the tasks assigned to you, I am very grateful.

I thank you, Sir, for accepting our invitation and occupying the chair.

Thank you, ladies and gentlemen.

DEVAGIRI,
22—2—1960

ANNUAL REPORTS

1959-'60

COLLEGE UNION

With pardonable self-esteem we present a brief report of the College Union activities during the academic year 1959–'60. We started with a mishap—the mishap of the political turbulance in our state whose widespread impact retarded our activities to some extent. But we were able to go ahead and make up for the loss within a short time.

The nomination of a Vice-president for the purpose of over-all supervision and guidance of the Union activities was a novel departure made this year by Rev. Fr. Principal, our President. The mantle of that office fell happily on Sri. Sukumar Azhikode, our Malayalam lecturer. Another alteration meant to achieve greater efficiency was the splitting up of the former Science Association into a Physical Science Association, a Natural History Society and a Mathematics Association.

After the elections conducted according to strict democratic conventions, the governing body of the Union emerged with Sri. K. P. Lakshmanan as the Chairman and Sri. Ninan Thomas as the General Secretary. The following were the representitives elected from the various classes : Messers J. Bastian (I M. A. & M. Sc.), P. Divakaran (III B. A. & B. Sc.), P. K. Vijayaraghavan (II B. A. & B Sc.), V. Ahmed Kutty (I B. A. & B. Sc.), Moideen (P. U. A Division), Radhakrishnan T. (P. U. B Division) and M A. Sundera Raj (P. U. C Division). The Offices of the Vice-chairman and the Joint Secretary were newly created this year to which Messrs. P. M. Mohammed Koya (III B. Sc.) and Surendran (P. U.) were nominated respectively.

The presidents of the various Branch Associations were nominated while the Secretaries were elected. They are :

1. Languages Association :
   President : Sri. V. A. Kesavan Namboodiri, M. A.
   Secretary : Sri. K. P. Prabhakaran, III B. Sc.

2. History and Economics Association :
   President : Sri. Jimmy Andrews, M. A.
   Secretary : Sri. N. K. Sachindra Nath, II B. A.

3. Physical Science Association :
   President : Sri. A. O. Thomas, M. Sc.
   Secretary : Sri. J. K. Bhanukumar, III B. Sc.

4. Natural History Society :
   President : Sri. K. T. Vijayamadhavan, B. Sc. (Hons)
   Secretary : Sri K. Kanakasabhai, III B. Sc.

5. Mathematics Association :
   President : Sri. P. P. Narayana Swami, B. A. (Hons)
   Secretary : Sri. C. K. Balakrishnan Nambiar, II B. Sc.

The work of the Union was done in accordance with the decisions taken by the Union Committee comprising the above members as also the Presidents and the Secretaries of the Fine Arts Association and the Social Service League.

The Union was inaugurated on the 24th of August 1959 by Sri. T. D. Santhwan, a former General Secretary of the Y. M. C. A., the Vice-Chairman presiding in the absence of the Chairman. A meeting was held in connection with the Gandhi Jayanthi when a number of students took part in the discussions. A notable event of this year was the symposium conducted on the subject, 'The Makers of Modern India'. The house was edified and enlivened by the masterly speeches delivered by Dr. Sivarama Subramania Iyer, M. A., Ph. D., on Vivekananda, by Sri Sukumar Azhikode M. A., B. Com on Ravindranath Tagore, by Rev. Fr. Theodosius, M. A., Ph. D., on Mahathma Gandhi and by Prof. M. O. Devassy, M. A. on Jawaharlal Nehru.

Another memorable activity was the holding of a mock session of the United Nations General Assembly to mark the celebration of the U. N. O. day. It was applauded for the faithfulness with which it sought to recreate and relive the solemn spirit and decorous atmosphere of the far off forum of the nations of the world. The highlights of the function were the speech by Pandit Nehru who was personated most befittingly by the Principal, and the full scale deliberations on the issue of Tibet in which students actively participated.

The performance of the diverse branch associations were also laudable. Of special significance was the 'Festival of Poetry' organised by the Languages Association. It was a 'three-dimensional' function devoted to the memory of the three late Malayali Mahakavis–Ullur, Asan, and Vallathol—meant to create genuine appreciation of their poetical works through erudite critical speeches and fine musical renderings of selected poems of and on the poets. We could muster a host of literary celebrities on the occasion including Srimathi Balamani Amma, Sri. Kuttikrishna Marar, C. H. Kunhappa, K. P. Narayana Pisharoti, M. V. Devan and others. The enthusiastic reception given to the 'Kavyotsavam' by the public and papers alike showed in ample measure the success of that literary adventure.

This year we were fortunate enough to listen to a number of prominent people like Rev. Fr. Theobold, Prof. Vancheswara Iyer, Sri. I. G. Menon, Dr. Madhavan Kutty, Sri M. T. Vasudevan Nair, Sri. Sunder Kini and Sri Lakshmi Rathan. We were also inspired by the talks of such outstanding national leaders as Sri S K. Patil, Union Minister for Food, Sri D P. Karmarkar, Union Minister of Health, and Dr. P. C. Ghosh, the doyen of the P. S P.

A special meeting of the Union was convened on the 9th of January to bid farewell to Rev. Fr. Shabore, our beloved and esteemed Superior, who was leaving us at the call of duty to hold higher offices elsewhere. At a prior meeting, we passed a condolence resolution on the sad demise of Dr. John Mathai, the Vice-Chancellor of the University of Kerala. Here we are constrained to revert to the lamented death by accident of Sri. Sivadas Baby of the III B. Sc. Class while he was taking part in a study tour along the beaches of the Krusadai Islands. His expiry marked the first intrusion of death into our College since its inception four years back. May his soul rest in peace !

Various teams of our boys brought laurels to the College by contesting in a number of competitions. Our challinging band of quizzers consisting of Messrs. K. P. Lakshmanan, K. P. Prabhakaran, Thankappan Thomas and Raghavan who used to represent our College at the Quiz programmes and discussions conducted by the A I. R. Kozhikode, on a number of occasions were able to make themselves impressive by securing the highest rank. It is to the credit of Messrs. Sachindranath, Thankappan Thomas and P. K. Vijayaraghavan that we managed to get the Zamorin's Cup presented by the Gandhi Vichara Parishath for the literary competitions in connection with the Gandhi Jayanthi celebrations. Our teams that participated in the elocution competitions under the auspices of the Madras University also acquitted themselves well. The teams consisted of Ninan Thomas and E. Kunhi Raman for English, K. P. Prabhakaran for Malayalam, K. P. Lakshmanan and Bhanu Kumar for Hindi Competitions.

We attribute much of our success in the foregoing year to Sri. Sukumar Azhikode, our Vice-President who led us along the right track even while we were prone to stray away. Our hearts are burdened with the gratitude we feel for Rev. Fr. Principal who was always ready and eager to help us whenever we were in trouble. We are also anxious to subjoin our sincere thanks to the members of the staff and to the students whose co-operation and good will were ever at our disposal. When we conclude it is with a sense of unmistakable expansion in our minds and intellects which is definitely born of the stirring experiences we had so well enjoyed all through this year.

DEVAGIRI,
22–2–1960

NINAN THOMAS,
General Secretary

PRIZE-WINNERS

GENERAL PROFICIENCY

Pre-University	—	Class No. 207	—	First Prize:	R. T. Kumudrai
		,, 146	—	Second ,,	M. Vijayaraghavan
III Year B. A.	—	Economics Group Cl. No. 4		First Prize:	K. P. Lakshmanan
		,, 3		Second ,,	N. V. Varkey
III Year B. Sc.	—	Mathematics ,, ,, 14		First Prize:	V. Baby
		,, 12		Second ,,	K. C Sreekumara Menon
		Physics ,, ,, 46		First ,,	M. K. Sugunan Nambiar
		,, 45		Second ,,	M. V. Jaison
		Chemistry ,, ,, 72		First ,,	P. P. Sivanandan
		,, 162		Second ,,	P. T. Rajan
		Zoology ,, ,, 115		First ,,	P. P. Ramachandran
		,, 109		Second ,,	K.P. Prabhakaran Nambiar
Moral Science		,, 146		First ,,	M. Vijayaraghavan, P.U.C.
		,, 114		Second ,,	Krishnan Nair P.V., P.U.C.

BEST ATTENDANCE

Pre-University	Class No.	104	—	A. V. Damodaran
1st B.A. & B. Sc.	,,	39	—	V. K. Unnikrishnan Nair
IInd B.A. & B.Sc.	,,	134	—	P. Krishnankutty
IIIrd B.A. & B. Sc.	,,	72	—	P. P. Sivanandan
1st Year M.A.	,,	1	—	K. K. Mathew
		9	—	C. K. Jacob Joy
Ist Year M. Sc.	,,	1	—	K. V. Ignatius
		2	—	A. C. Raja
		6	—	K. P. Geeverghese
		12	—	Joseph Pappy

The following are the names of the winners of prizes in the various competitions held under the auspices of the College Union.

1. English Elocution	Sachindranath N. K.	II B.A.	First Prize	
	Augusthy E. T.	I B. Sc.	2nd	,,
2. Malayalam ,,	Prabhakaran K. P.	III B Sc.	First	,,
	Rajan A. K.	I B. Sc.	2nd	,,
3. Hindi ,,	Balakrishnan Nambiar, C. K.	III B. Sc.	First	,,
	Krishnan Nair P. V.	P. U.	2nd	,,
4. English Essay	Prabhakaran K. P.	III B. Sc.	First	,,
	Kanakasabhai K.	III B. Sc.	2nd	,,
5. Malayalam ,,	Prabhakaran K. P.	III B. Sc.	First	,,
	Augustine V. M.	I B.A.	2nd	,,
6. Hindi ,,	Balakrishnan Nambiar, C.K.	II B. Sc.	First	,,
	Krishnan Nair P. V.	P. U.	2nd	,,
7. Short Story Writing	Thomas Jacob	II B. Sc.	First	,,
	Ravikumar K. K.	P. U.	2nd	,,
8. Versification	Prabhakaran K. P.	III B. Sc.	First	,,
	Sreedharan V. V.	I B. Sc.	2nd	,,
9. Akshara Sloka	Appukutty Nair K. P.	II B.A.	First	,,
	Kesavan Namboodiri, P.	I M. Se.	2nd	,,
	Balakrishna Kurup M.E.	II B. Sc.	(Consolation)	

The Catholic Students' Union

It is with great pleasure that I place before you a brief record of the working of the Catholic Students' Union in the year 1959–'60. The C. S. U. Unit of this College began to function with vigour and enthusiasm from the very beginning of this scholastic year. The election of the office-bearers was held on 4th August 1959. Sri P. J. Sebastian, II B. Sc., was elected President and Sri. T. D. Sebastian, I B. Sc., was elected Secretary unopposed. On 3rd July 1959 an extra-ordinary Session of the C. S. U. was held in honour of our father St. Thomas the Apostle of India. The inaugural meeting of the Calicut C S. U. units was held on the 20th September 1959. Rev. Dr. Theodosius, Principal of this College delivered the inaugural address. He dweit at length on Catholics in general and the social problems, particularly of the day. The Members of the various units of Calicut were present. The function began with Holy Mass and general communion and ended with cultural programmes of the various units.

We sent the president and the secretary to represent our unit in the Regional committee meeting held on 8th September 1959 at Irinjalakuda. It was decided in the committee meeting to conduct three separate camps in the north Kerala Region, so that more members may be able to participate.

The Pope's day was celebrated with great solemnity. An extra-ordinary meeting of the C. S. U. was held in honour of the Pope under the presidentship of Rev. Fr. Hilarion C.M.I., M.A., Messrs K. C. George and Joseph Puthenpura spoke on the occasion. We had our annual retreat from October 8th to 12th. Rev. Fr. Anslem C.M I. was the retreat preacher.

Another extra-ordinary meeting was held in January 1960 to bid farewell to our beloved superior Rev. Fr. Shabore C.M.I. Our unit sent one delegate to all Kerala seminar of the C. S. U. held in Thevara in December 1959. Rev. Fr. Ceyrac S. J. addressed our C. S. U. unit on 14th September. In addition to this we had debates and symposiums. On every Friday we had classes in religious instructions.

Rev. Fr. Principal exhorted the members of the C. S. U to be more active in the field of religion, especially in these days of decreasing religious fervour throughout the world. Moreover we are having benedictions and sermons on Sundays.

The anniversary of the Union was celebrated on 23rd February 1960 under the presidency of Sri. C. J. Francis B.A., Retired D. P. O. Mr. Mathew K. Kappan B.A. made a speech on the occasion.

I am very happy to place on record that the members of C. S. U. were able to knock off a good number of prizes in the field of sports, games and other college activities. The members have taken an active part in the College Social Service League and N.C,C. And finally we are indeed grateful to all the members of the C S. U., for their co-operation and sacrifice which they made to lead the activities of this unit to a great success. We are also grateful to Rev. Fr Columbus C.M.I. M.A., our chaplain and Rev. Fr. Principal under whose able guidance our unit is flourishing.

St. Joseph's College,
Devagiri,
23rd February 1960.

T. D. SEBASTIAN,

Secretary.

COMPROMISE

Compromise used to mean that half a loaf was better than no bread. Among modern statesmen it really seems to mean that half a loaf is better than a whole loaf.

—G. K. Chesterton

The Social Service League

I take this privilege of placing before you an account of the hopes, activities and success of the Social Service League during the year 1959–60.

To-day the time has come for every able-bodied Indian to put his shoulders to the wheel, in the tremendous task of helping one another in wiping out the poverty of the country. Conscious of this mighty task before us, we in our humble capacity did our mite. With Mr. Joseph Pulikkunnel B. A. (Hons) as our president we have been able to do justice to the task which as members of the Social Service League we are dedicated to. We will be failing in our duty if we do not mention the services of Mr. Sebastian P. Joseph, M. A., the former president, who lead the league through its infancy with his paternal care. This year we have a membership of two hundred and thirty six.

The following students were elected by the general body to the Executive of the League:

1. Sadasivan P. T. (Secretary)
2. Stanislaus J. (Joint Secretary)
3. Vijayaraghavan P. K. (Treasurer)

Members: Ninan Thomas
K Padman
V. T. Paulinose
P. Gopalan Nair
K. M. Ramachandran
Kesavan Nambudiri
P. Divakaran
Ahamed Kutty

Unlike presenting the credits and debts of a business organisation, the good work done by way service would lose half its value if declared from house-tops. But just to satisfy ourselves and by way of stock-taking I would mention some of the important activities of the League.

We began our "Shramadan" at our own premises on the 15th August, 1959. We did the earth-work of the foundation of the new N. C. C. building. At the request of the citizens of Gopalapuram, we offered Shramdan for the construction of a one-mile-road at Gopalapuram, Kuthiravattam. We are happy that our work was appreciated by the public, by their joining with us in the work. Rev. Fr. Columbus was always with us to cheer us up by his noble words. Sought by a poor old widow, with no one to support her, the Social Service League extended its help in thatching her hut. In order to raise funds for our activities like providing noon-meals to deserving students we staged a Malayalam drama, 'Nashta Kachavatam', on 28th November, 1959. The staff, students and the public responded to our call and co-operated to make this function a success. In the absence of our president, Mr. Joseph Pulikkunnel, due to illness, Mr. K. T. Vijayamadhavan B. Sc. (Hons) came out to help us on the details of the staging of the drama. The success of the drama depended mainly in his untiring enthusiasm and general help. Rev. Fr. Reynolds, Vice-Principal, who has been very fatherly to the Social Service League from its inception, was the central figure advising us and guiding us in this venture. The high-light of the programme was the magnificent display of Kalarippayatt by T. P. V. Surendran, III B. Sc. and his Guru. We had a gross collection of Rs. 2500/-

Out of the funds collected, a sum of about Rs. 600/- has been set apart for providing free noon-meals to our brother-students in the college. Sixteen students are availing of this help given by the League. We also extended our helping hand to the deserving students in the Savio High School.

The Social Service League does not have any independant source of finance. To rectify this we have decided to start a book-centre in the college campus by next year. The management has given us kind permission and the SOSELE BOOK CENTRE will be opened next year for the benefit of the staff and students. Profit from the book-centre will go to help the needy brothren

in the college. In winding up let me thank Rev. Fr. Principal who in spite of his various pre-occupations cheered us up by his presence at the work spot. Thanks are also due to Rev. Fr. Reynolds, Rev. Fr. Columbus, Mr. Vijayamadhavan, Rev. Fr. Marinus and Messrs K. G. Adiyodi, A. M. Joseph, M. T. Emmanuel and other members of the staff. I would be failing in my duty if I didn't mention the help Rev. Fr. Stanislaus, our Bursar, has done to the Social Service League in his characteristic silent way. We thank all the well wishers of the Social Service League who by their monetary contribution and otherwise extended their helping hand to us.

DEVIGIRI,
22/2/60

P. T. Sadasivan
Secretary

SHAKESPEARE

What other master-minds say about the greatest poet and dramatist of all time and all countries.

He had "Small Latin and less Greek."
"Sweet Swan of Avon".
"The Applause! delight! the wonder of our stage."
"He was not for an age, but for all time"—*Ben Johnson*

"Dear son of memory, great heir of fame."
"Sweetest SHAKESPEARE, fancy's child."—*Milton*

"The perfect boast of Time."—*Collins*

"Our myriad-minded Shakespeare."—*Coleridge*

"The Greatest of intellects "—*Carlyle*

"The Poet Laureate of the court of Faery."
—*Christopher North*

"Not our poet but the World's."—*Landor*

"Shakespeare's Magic could not copied be;
Within that circle none durst walk but he."
"He was a man who, of all modern and perhaps ancient poets, had the largest and most comprehensive soul."
—*Dryden*

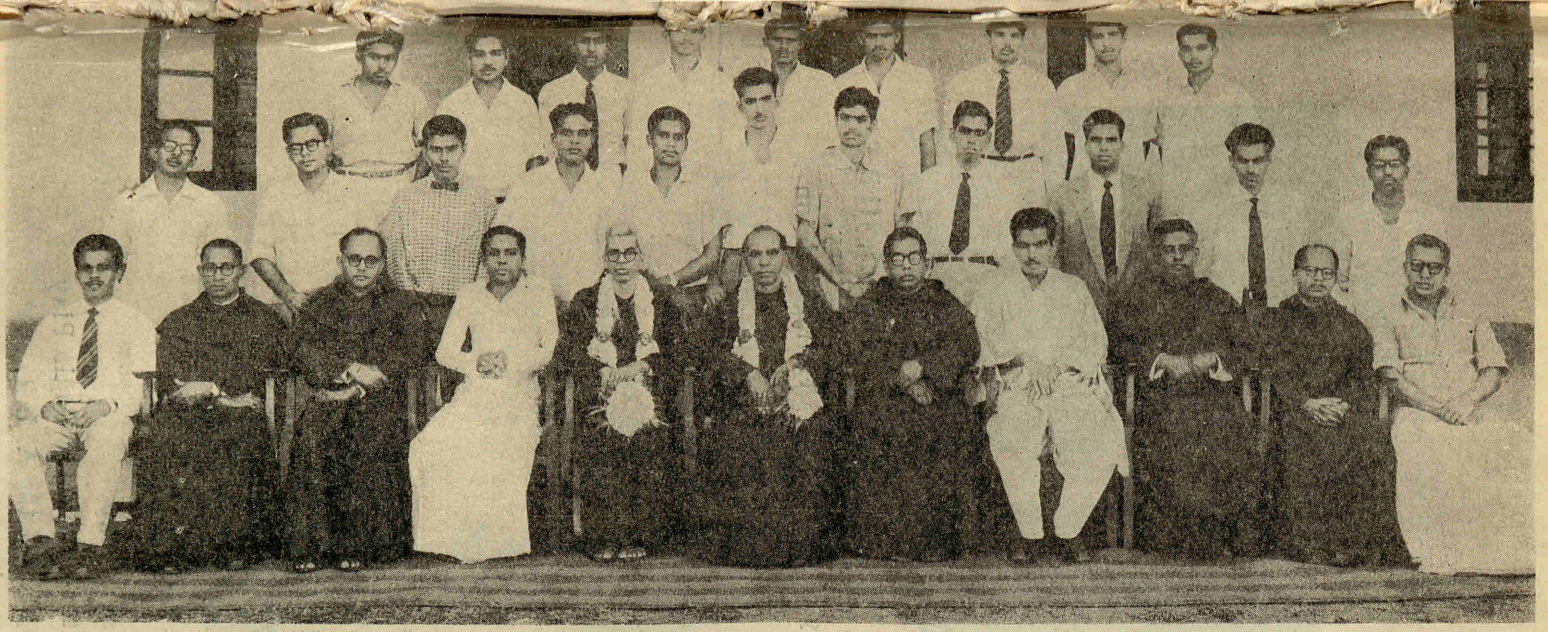
"He wrote the play the Almighty made."—*Young*

"Great above rule..... .. ...Nature was his own."
—*Mallet*

"Each change of many-colour'd life he drew:
Exhausted worlds, and then imagined new.
Existence saw him spurn her bounded reign,
And panting Time toiled after him in vain." — *Dr. Johnson*

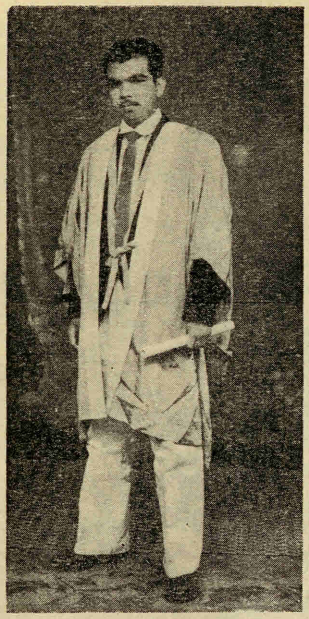
"Shakespeare (whom you and every play-house bill
Style "the divine", "the matchless", what you will)
For gain, not glory, winged his roving flight,
And grew immortal in his own despite.—*Pope*

Others abide our question. Thou art free
We ask and ask—Thou smilest and art still,
Out-topping knowledge.—*Mathew Arnold*

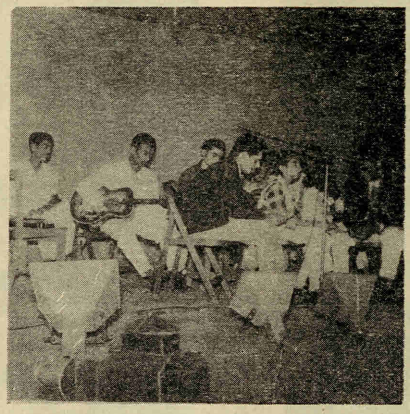

College Union Committee

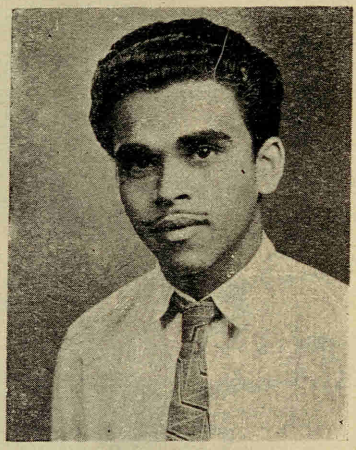

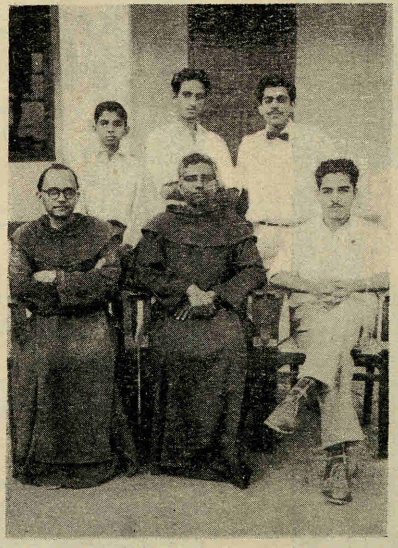
K. P. Lakshmanan, III B.A.
Chairman,
College Union

Our Orchestra entertaining
the audience on the
College Day

Ninan Thomas, III B. Sc.
Secretary,
College Union

Participants in the Radio Play
which won the Second Prize in the inter-university Radio Play
Competition held under the auspices of the A. I. R.

The Fine Arts Club

With pleasure mingled with satisfaction, I place before you a brief report of the Fine Arts Club during the academic year under review. Fine arts are indeed oases for the spirit of man vexed with the different pursuits and competitions of modern life. We are happy to say that in the various activities of our Club, we have found much relief and relaxation amidst our grinding studies and examinations.

Our Club was formally inaugurated by Miss. Victoria Thadaeus, M.A., of the Malabar Christian College on the 19th of October, 1959. She spoke on the value of Fine Arts in relation to life and sciences. From the very beginning of the academic year the members of the club were active in vocal and instrumental music, dramatics, photography and painting. It is not an exaggeration to say that our Orchestra has in form and organisation all the qualities for creative symphony. Sri. P. T. Sreenarayanunni of III.B.A. is the Director of the Orchestra. With his talents and the golden voice of Sri. V. J. Abraham of II.B.A., we had a perfect combination. The Orchestra represented our College at the various A. I. R. programmes and acquitted themselves creditably. We have helped the College Social Service League with music and play-back songs at the fund-raising variety entertainment and drama.

We had good results in our dramatic activities too. We have won the second prize in the Inter-Collegiate Radio Play Competition sponsored by the All-India Radio. The play called "Masterpiece" was written by a very gifted member of our Club—namely, Thomas Palayoor of I. B. Sc. We are thankful to him and the participants for the All-India reputation they have won for our Infant club. The prize-winning play will be broadcast later by the A. I. R. We are glad to acknowledge that we have some versatile actors and we hope that one day they would become brilliant movie stars.

In photography and painting our progress has not been as it ought to be. All the same, Thomas Palayoor, K. X. Thompson and P. Krishna Prasad have helped us very much with their brush in the stage arrangements. Our hearty thanks to them. To be frank, photography has become almost a forbidden art for us because of the exhorbitant price of the photographic materials.

The usual annual competitions were held in the various sections of the Club. The best actors will be awarded prizes tonight at the close of the variety entertainment programme.

May I also thank Bhanukumar, Ravindran Maroli, Aboobacker and Sachindranath, and all the other members of the club who have heartily co-operated with us. Before closing this report, I express our most sincere thanks to Rev Fr. Superior, Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. Bursar, Rev. Fr. J. Hilarion, the beloved President of our Club, and also Sri. Sukumaran Azhikode and Prof. M. O. Devassy, who have been very helpful to us in the activities of our Club.

DEVAGIRI,
22—2—1960.

O. SUKUMARAN,
P. SURESH.
Secretaries.

PRIZE WINNERS IN FINE ARTS COMPETITION

PAINTING

First Prize	..	Thomas Palayoor, I B. Sc.
Second ,,	..	M. K. Theivasigamani, III B. Sc.

VOCAL MUSIC

First Prize	..	P. M. Jose, II B.A.
Second ,,	..	S. Sreemulanath, I B. Sc.

INSTRUMENTAL MUSIC

First Prize	..	M. P. Jaya Singh, P. U. C.
Second ,,	..	L. Mahendra Singh, I B. Sc.
		M. K. Sivasankar, P. U. C.

PHOTOGRAPHY

First Prize	..	Ravindran Maroli, III B. Sc.
Second ,,	..	A. V. Aboobacker, I B. Sc.

SPECIAL PRIZES awarded to the winners in the Inter-Collegiate Radio play Competition held under the auspices of the All-India Radio :

Author :	..	Thomas Palayoor, I B. Sc.
Participants :	..	1) J. Stanislaus, II B. Sc.
		2) M. Vijayaraghavan, P. U. C.
		3) T. Damodaran Nambiar, P. U. C.

MALAYALAM DRAMA

First Prize	..	Thomas Jacob, II B. Sc.
Second ,,	..	1) K. P. Gopinath, III B.A.
		2) S. Sreemulanath, I B. Sc.
		3) K. Raghavan Nair, II B. Sc.

ENGLISH FARCE

First Price	..	N. K. Sachindranath, II B. A.
Second ,,	..	J. K. Bhanukumar, III B. Sc.

GREEN ROOM ARTISTS

1) K. X. Thompson, III B. Sc.
2) Thomas Palayur, I B. Sc.

THE HASTY WORD

Hold back the hasty word,
Some soul is stirred,
To anger, grief or pain, or cold disdain.
By careless speech,
Then let us each.
Be wary of the words we say.
From day to day.
It is an awful thing to thrust a dart.
Into some loving heart,
Permitting base born ire.
To tip our tongues with fire.
Inflicting wounds which even time can't heal.
In those who deepest feel.
It is not really hard.
To keep a guard,
Upon the wagging tongue whose wanton words.
Cut with the power of swords
A little patience, a little thought.
A tolerant mind with mercy fraught,
Will turn the barbed shaft to a smile,
And make us glad the while.

The National Cadet Corps

Our N. C. C. enters into the second year of its history. Some of the outstanding difficulties of last year were got over. As usual the pioneering period has been rather very tough. This year saw the rapid development of N.C.C. sub-unit into a full fledged infantry platoon, which have already shown signs of precocious growth, and have begun to leave a trail of glory behind it. Without any ado, we have got to admit that our Officer 2/Lt. Sebastian P. Joseph, with his upright bearing, unassailable martial spirit and never-failing enthusiasm to make us all good citizens and soldiers, have shown us the way and imbued in us good sense of discipline and strength.

Social Service and Cadre Camp :—

During the last summer vacation, twelve of our cadets attended the ALL-KERALA N.C.C. Social Service and Cadre Camp conducted at the Government Brennen College, Dharmadam. At the beginning of this academic year 24 cadets got discharged and the vacancies were filled in by new enrolment.

Opening of activity of 1959-60 :—

On 21st July 1959, Captain A. N. P. Urs, the ADM Officer of 4 Kerala Bn. N. C. C. Calicut, (now Officer Commanding) inaugurated the activities for the year 1959-60. He, in an assembly of N. C. C. cadets and students of the College, presided over by Rev. Dr. Theodosius, our principal, exhorted on the need for discipline among students in the growth of a nation, and the services rendered by N. C. C., the only national organisation of its kind, towards nation-building activities.

Visit and Inspection :—

Lt. Col. A. D. J. Victor, Commander No. 11 Circle Cadet Corps, inspected the cadets on parade on 12th August '59.

Independence Day :—

As usual the Independence Day was celebrated in our College. Our Principal took salute at a march past of N. C. C. cadets.

Farewell to Major K. C. Rajan Raju :—

A special function was held to bid farewell to Major K. C. Rajan Raju, O. C. 4 Kerala Bn. N. C. C. Calicut, on his retirement from service. Rev. Fr. Principal in his address expressed his great satisfaction at the good services rendered by the retiring Major. The Major in his short talk advised the cadets to be faithful to their duties, and thanked all those who had been helping him in his endeavour in shaping the 4 Kerala Bn. N. C. C. Calicut.

Territorial Army Day :—

Our platoon took part in the route-march on the Territorial Army Day with the other platoons stationed in Calicut. For the first time during this academic year we had our first public appearance.

N. C. C. Day celebrations :—

There was a gala N. C. C. Day celebration at Mananchira Maidan on Dec. 6th '59. In the morning there was march past in which the Collector of Calicut took the salute. All the S. D., J. D., A. C. C. (boys and girls) in and around Calicut, took part in the parade. In the afternoon a sports meet was held, followed immediately by a variety entertainment in which four senior division platoons, five junior division troops and A.C.C. sections participated. We are very proud to put on record that we annexed two out of the three Battalion trophies for the senior division, trophy for the best march past platoon and the trophy for the best entertaining platoon. However we were the runners up in the sports event with a negligible margin. Still our boys proved themselves mighty by becoming first in the Tug O' War event for the second year in succession.

Annual Training Camp :—

The annual Training Camp held at Alleppy in the Sanathana Dharma College, from 24th Dec. '59 to 6th January '60, was attended by one Officer and forty-one cadets from the College. The Camp was very tough, conducted in pucca military manner. The standards we attained in the camp were excellent and the Camp Commandant, with a paternal care, instilled the hardest possible training in us. There were many competitions in sports, games, entertainments, drill etc. Our boys acquitted themselves creditably. Cadet K. J. Wilson of our platoon came second in the keenly contested Battle Obstacle Course.

Opening of new accommodation for N. C. C. :—

On the 11th January 1960 our new and attractive N. C. C. Building was opened: The inauguration was made by Lt. Col. Dr. Pisharodi, Principal, Medical College, Calicut, amidst a good gathering of Staff and students of the college and the O. C. Kerala Bn. N. C. C. CALICUT.

On the same day we gave a farewell party to very Rev. Fr. Shabor, C. M. I., who was our real benefactor and who watched us grow from strength to strength. He was very kind to donate a rolling cup for the best Squad of this sub unit.

Republic Day :—

The sub unit took part in the Republic Day Celebrations in the College. Our Principal took salute on the occasion.

Special Courses and Distinctions :—

We are glad that a cadet of our platoon L/Cpl. N K. Sacheendranath was the captain of the Kerala University Shuttle Badminton Team. Cadets T. D. Sebastian, P. N. Rajarathinam and K. C. Kuttikrishnan were selected for the final selection at Bangalore for the Officer's Training Unit Course.

Visit of Lt. Col. A. D. J. Victor :—

Commander, No. 11 Circle Cadet Corps visited the sub unit on the 11th of Feb 60 and he wrote his impression in the visitor's Book: "Very impressed with the attractive layout of the N. C. C. Block. Book ledgers and stores look well maintained Obviously, N. C. C. Officer and the College management are taking pains and interest over the N. C. C."

Examinations :—

In the "B" Certificate Examinations held on 25th Feb. 60 our boys came out very successful.

Judging from results and attainments, this year had been of very great success for the N.C.C. We worked hard in co-operation with our Officer and management. We hope that we had been able to attain something of their expectations Pitfalls there had been. Yet we never gave up. We go with the feeling that we have done our DUTY to the best of our ability. We extend our heartfelt thanks to all our benefactors—in particular Very Rev. Fr. Shabor, Rev. Fr. Hormice, the architects of the N. C. C. Building, the Principal Rev. Fr. Theodosius, General Warden Rev. Fr. Reynolds who inspired us throughout. Let me thank the wrdens of the Hostels and Rev. Fr. Stanislaus the Bursar of the College for their timely services. As our mark of great appreciation we salute our Officer and thank him for all that he did for us.

Sgt. P. M. SUNDARAM.

SHORT SALE

The following is an extract from a boy's school report back in 1891.

"He is not on the same level with the rest. Composition mainly futile, but will translate well and appreciates what he reads. Not a quick brain, but possessed by a slow-moving tortuous imagination. Conduct always admirable. French careless. Mathematics very poor."

The boy ? G. K. Chesterton.

The Sports Committee

This year owing to the unusually long and heavy rainy season we could commence our normal activities only in August. The undermentioned students were the captains of the teams.

1.	General Captain	.. Sadasivan P. T.
2.	Basketball	.. Ramachandran K. M.
3.	Cricket	.. Ramadas T. N.
4.	Football	.. Haridas P. I.
5.	Hockey	.. Padman K.
6.	Volley ball	.. Michael N. C.
7.	Tennis	.. Ashok Kumar K.
8.	Athletics	.. Abdurahiman K.
9.	Badminton	.. Jayadevadas P. K.
10.	Shuttle	.. Narayanan Kutty K. P.

As our major ground was not yet ready for use, we played very few matches this year. Yet the general standard of our teams was comparatively good.

Inter-collegiate Tournaments :

Inter-collegiate tournaments commenced in August with Volleyball at the Farook College. In the closely fought zone-final we lost to the Guruvayurappan College and therefore had to return the University Cup which we had won last year.

In cricket we beat the Govt. College, Chittoor but in the semifinal got a good beating at the hands of the strong Victoria College Team.

Though we had not many stars in the football team, this year the boys played and combined so well that they gave us high hopes when they beat 3 colleges without much effort. However, by sheer ill-luck we lost yet another zone-final by one goal. Though beaten narrowly our players gave splendid display to earn the applause of the public who had turned up at the stadium ground.

Our Basket Team brought us our first zonal victory of the year beating 4 teams. In the zone-final played at the Guruvayurappan College we had a tough match with the Govt. Victoria College team and this time fortune smiled on us as we just managed to win the match during extra time. In the Inter-zone semi-final played at Kottayam we lost to the C. M. S. College.

The star-studded Hockey team with a number of veterans gave us scope for high hopes. The team had a tour of Bangalore where we played 4 practice matches and returned just in time for the Inter-collegiate. The match experience gained at Bangalore had the desired effect and the team gave us our second zonal victory. As all the stars were not available for the Interzone semifinal it was a depleted team that took the field against the Union Christian College, Alwaye and lost to the home team in spite of a grand hat-trick by our centre forward Gurjar.

Our tennis team players were away at the time of the tourney and therefore we did not compete for Tennis. In the zone Athletics meet held at the Medical College grounds our athletes gave a splendid display to beat the Govt. Victoria College and retain with 63 points our first place among the Colleges, securing 6 I, 7 II & 6 III places.

In short, our college teams participated in five games and one sports meet of which we won two finals, reached two finals and one semi-final and also retained the first place in the sports meet. For a college without a major ground of its own, this record speaks volumes regarding the individual merits and talents of our players and Athletes. Almost all of our star performers are leaving the college this year. Some of them have donned the college colours for four years, some for three and some for two years. It is a pity that there was not much scope for the proper development of their talents, particularly in football, hockey, cricket and athletics; not for want of encouragement from the college but owing to the absence of a major play ground for regular practice.

Private Tournaments:

Our Hockey, Volleyball and Badminton teams participated in the Victoria College tournments and the volley team won the Mannadiar Cup beating the Agricultural College, Coimbatore. In the District Youth Festival sports meet held at Calicut P. M. Sivaraman won the first place in Running Broad Jump and won second place in Hop, Step & Jump and M. Koya secured second place in 100 Metres sprint. Our Football Captain Haridas was chosen for the Calicut District team which participated in the The Rovers Cup Tourney in Bombay.

Our Contribution to the University Teams:

We are happy to report that this year we have the distinction of contributing players to all the teams of the Kerala University except Basketball. M. K. Damodaran again played football for the University. Our Athletics Captain Abdurahiman and volleyball Vice-Captain Gopalan Nair played in the Inter-University volleyball tourney held at Nagapur. Again, N. K. Sachindranath was selected to lead the Shuttle Badminton team of the University. M. Koya, one of our leading athletes, was the only competitor selected from the Calicut Zone to the seven-man Athletics team which participated in the Inter-University meet at Kanpur. Thus we may boast that no other college had the privilege of such a large contribution to the University teams this year. As the University did not select a hockey team a couple of our deserving players lost the apportunity to don the University colours. It is a pity that the Board of Physical Education dropped the Interzone Athletics meet this year which was scheduled to be held at Trivandrum.

Intramural Tournaments:

Intramural tournaments, as usual, were conducted in the various games practised in the college. The annual sports meet was held on 6-2-1960 at the Medical College grounds. This year also only a handful of competitors participated in the tournaments & Sports. The Red House led by W. Suresh Kumar lived up to the past reputation of winning the shield, beating by one point the Blue House captained by M. Koya. The White House led by K. O. Rajan Nambiar came third. The individual championship was won by P. M. Sivaraman who secured 19 points. He is the first fortunate athlete to lift the Very Rev. Shabor Rotating Cup donated by the non-teaching Staff of the College for the best athlete. W. Suresh Kumar performed extremely well to claim the Runner up prize with 16 points. Among the juniors U. S. Budhadevan scored 20 points to win the championship followed by P. A. Ahammed who secured 14 points. New records were created in Running broad jump and Hop, Step & Jump by Sivaraman and in Discus Throw by Chakrapani.

P. T. Sadasivan was the best all-rounder of the year. During the year the Board of Physical Education of the University nominated our Physical Director as Manager of the Kerala University tournaments at Annamalainagar.

Before concluding this report it is our pleasant duty to convey our feelings of gratitude to all those who have helped us in various ways. Our Principal being the convener this year, of the Intercollegiate Tournaments for Men and Women of the Calicut Zone we had to approach a number of persons for the proper conduct of the tournaments. We are indebted to the Headmistress, B. E. M. High School, the Municipal Commissioner, Calicut, the Secretary Mananchira Maidan Committee, the Secretary, The Kerala Cricket Club all of whom helped us in one way or other. Our sincere thanks are due to the Principal, Medical College, Calicut who has so generously permitted us to make us of their playgrounds on numerous occasions. We also thank the proprietors of the Lohi Sports for their contribution of a Shield to the college. We are grateful to the donors of the magnificent cup, the Very Rev. Shabor Rotating cup for the best athletes not only for the handsome trophy but for honouring us by immortalising the name of the Fr. Shabor with sports also who has always shown great interest and enthusiasm in the promotion of sports aud games activities in the college. Our Basketball team which recently visited Kottayam for Interzone tourney was honoured by his personal blessings and gifts.

We acknowledge with thanks the receipt of a beautiful cup, Rev. Fr. Reynolds Rolling cup, donated by the Newmanites of 1959—'60 to be presented to the winners of the Annual Basket match between the Outgoing students and the Rest. We appreciate the institution of this cup by the inmates of the Newman hostel to perpetuate the name of their warden with his favourite game.

Finally, our heartfelt thanks go to the Management, the members of the Staff, the Captians and others who always have co-operated with us in all our activities.

SPORTS & GAMES

PRIZE WINNERS

BASKET BALL

Winners' Captain : Ahamed Kutty V. — *Runners–up Captain :* Jose N. C.

CRICKET

Winners : Captain Balakrishnan Nambiar C. K. — *Runners–up Captain :* Mahendra Singh L.

FOOT BALL

Winners : Captain Gangadharan K. — *Runners–up Captain :* Mohammed K. K.

HOCKEY

Winners : Captain John K. C. — *Runners–up Captain :* Premaraj O. K.

VOLLEY BALL

Winners : Captain Chandu Nair E. — *Runners–up Captain :* Ahammed N.

BALL BADMINTON (FIVES)

Winners : Captain Chandran M. — *Runners–up Captain :* Verghese T. P.

DOUBLES (VETERANS)

Winners : 1. P. M. Sivaraman Adiyodi. 2 Rajan Nambiar K. O. — *Runners–up :* 1. Jayadevadas P. K. 2. Narayanan Kutty K.P.

DOUBLES (PLAYERS)

Winners : 1. Unni Nanu. 2. Pavithran. — *Runners–up :* 1. P. K. Premraj. 2. Dhanraj.

SINGLES

Winner : P. M. Sivaraman Adiyodi — *Runner–up :* T. P. Verghese

SHUTTLE BADMINTON

Winners : 1. Sivaraman Adiyodi P. M. 2. Ramachandran T. V. — *Runners–up :* 1. Padmanabhan P. 2. Sivanandan P. P.

TENNIS SINGLES (PLAYERS)

Winner : K. Ashok Kumar.

TENNIS (SINGLES) NOVICES

Winner : Balagopalan K. — *Runners–up :* Chengappa K.

TENNIS (DOUBLES) NOVICES

Winners : 1. Balagopal K. 2. Bhavanishanker V. B. — *Runners–up :* 1. Mohandas T. P. 2. Jayapal.

TENNIS (DOUBLES) PLAYERS

Winners : 1. Sri. M. T. Joseph. 2. Ashok Kumar K.

TABLE-TENNIS (NOVICES)

Winner : Padmanabhan K. — *Runner–up :* Narayanankutty K.P.

TABLE-TENNIS (PLAYERS)

Winner : C. Ashokan. — *Runner–up :* Gopalakrishnan V.

SPORTS—SENIORS.

100 Metres :	I Prize ..	Koya M.
	II ,, ..	Sivaraman Adiyodi P. M.
200 ,,	I ,, ..	Koya M.
	II ,, ..	Sivaraman Adiyodi P. M.
400 ,,	I ,, ..	Suresh Kumar W.
	II ,, ..	Sivaraman Adiyodi P. M.
800 ,,	I ,, ..	Suresh Kumar W.
	II ,, ..	Vasu O. P.
1500 ,,	I ,, ..	Suresh Kumar W.
	II ,, ..	Vasu O P.
4 x 200 Relay.	I ,, Red House.	Suresh Kumar W.
		Wilson K. J.
		Ramachandran Nambiar K.
		Narayanan K. V,
	II ,, Blue House.	Koya M.
		Krishnan Nair K.
		Ramdas T. N.
		Bhaskaran K
SHOT PUT.	I Prize ..	Chakrapani Nair K.
	II ,, ..	Ahammed N.
DISCUS THROW	I ,, ..	Chakrapani Nair K.
	II ,, ..	Wilson K. J.
HAMMER THROW	I ,, ..	Padmanabhan E.
	II ,, ..	Moideen.
JAVELIN THROW	I ,, ..	Chakrapani Nair K.
	II ,, ..	Thomas P. George.
POLE-VAULT	I ,, ..	Jaisingh M. P.
	II ,, ..	Babu Verghese.
HIGH JUMP	I ,, ..	Rajan Nambiar K. O.
	II ,, ..	Kesavan Nair.
RUNNING BROAD JUMP	I ,, ..	Sivaraman Adiyodi P. M.
	II ,, ..	Koya M.
HOP STEP & JUMP	I ,, ..	Sivaraman Adiyodi P. M.
	II ,, ..	Ramdas T. N.

JUNIORS.

100 Metres :	I Prize ..	Kanakadas C. T.
	II ,, ..	Narayana Poduval T. V.
200 ,,	I ,, ..	Ahammed P. A.
	II ,, ..	Kanakadas C. T.
400 ,,	I ,, ..	Budhadevan U. S.
	II ,, ..	Ahammed P. A.
800 ,,	I ,, ..	Budhadevan U. S.
	II ,, ..	Hamza V. M.

DISCUS THROW	I ,,	..	Hamza V. M.
	II ,,	..	Ahammed P. A.
JAVELIN THROW	I ,,	..	Budhadevan U. S.
	II ,,	..	Raghavan.
HIGH JUMP	I ,,	..	Kanakadas C. T.
	II ,,	..	Ramadas O. K
POLE VAULT	I ,,	..	Budhadevan U. S.
	II ,,	..	Ahammed P. A.
RUNNING BOARD JUMP	I ,,	..	Mohandas T. P.
	II ,,	..	Mohammed K. K.
HOP STEP & JUMP	I ,,	..	Mohandas T. P.
	II ,,	..	Mohammed K. K.

INDIVIDUAL CHAMPIONSHIP.

Senionrs :	..	..	Sivaraman Adiyodi P.M. *(19 points)*
Runner-up :	..	..	Suresh Kumar W. *(16 points)*
Juniors :	..	..	Budhadevan U. S. *(20 points)*
Runner-up :	..	..	Ahammed P. A. *(14 points)*

SPECIAL PRIZE FOR NEW RECORDS.

Hop, Step & Jump	..	..	Sivaraman Adiyodi P. M.
Long Jump	..	..	Sivarmana Adiyodi P. M.
Discus Throw	..	..	Chakrapani Nair K.

SHIELD WINNERS : RED HOUSE 49 POINTS.

Captain :	..	..	Suresh Kumar W.

RUNNER–UP : BLUE HOUSE 48 POINTS.

Captain	..	..	Koya M.

SPECIAL PRIZE TO THE CAPTAIN OF THE SHIELD WINNERS :—
Sri. Suresh Kumar W.

STAFF.

MUSICAL CHAIR	I Prize	..	Sri. Sebastian P. J.
	II ,,	..	Sri. Venugopalan K.
100 Metres :	I ,,	..	Sri. P. J. Thomas
	II ,,	..	Sri. M. T. Emmanuel
JAVELIN THROW	I ,,	..	Sri. M. T. Joseph
	II ,,	..	Sri. P. J. Sebastian
RUNNING BROAD JUMP	I ,,	..	Sri. P. J. Sebastian
	II ,,	..	Sri. M. T. Emmanuel

ATTENDERS.

200 Metres :	I Prize	..	Sri. Cyril Edward
	II ,,	..	Sri. T. Chinnan
JAVELIN THROW	I ,,	..	Sri. Cyril Edward
	II ,,	..	Sri. T. Chandran
RUNNING BROAD JUMP	I ,,	..	Sri. Cyril Edward
	II ,,	..	Sri. T. Chinnan

TUG OF WAR — STUDENTS.

Winners: III Degree Class.

Captain: .. .. Sadasivan P. T.

STAFF *Vs* STUDENTS, WINNING CLASS.

Winners: III Degress Class.

Captain: .. .. Sadasivan P. T.

Rev. Fr. Shabor Rotating cup to the best Athlete of th year Sri. P. M. Sivaraman Adiyodi (Donors) NON-TEACHING STAFF)

Rev. Fr. Reynolds Rolling cup for Basket-ball.
(Donors : Students of the Newman Hostel)

Winners: Outgoing Students *Captain*: Ramachandran K. M.

Winners of the Mannadiar Volley-ball Cup conducted by the Govt. Victoria College, Palghat.

1. N. C. Michael *(Captain)*
2. K. Abdurahiman.
3. P. Gopalan Nair.
4. E. Chandu Nair.
5. M. Padmanabhan Nambiar.
6. N. Ahammed.
7. E. P. Cherootty.
8. M. Koya.
9. V. V. Sreedharan.

Now, intellectual culture, has no necessary relation to purity or excellence of character. A handful of good life says George Herbert, is worth a bushel of learning. Not that learning must be despised, but that it must be allied to goodness. Intellectual capacity is sometimes found associated with the meanest moral character. A man may be accomplished in art, literature and science and yet in honesty, virtue, truthfulness and the spirit of duty, be entitled to take rank after many a poor and illiterate peasant.—*Smiles.*

The march of intellect is proceeding at quick time; and if its progress be not accompanied by a corresponding improvement in morals and religion, the faster it proceeds, with the more violence will you be hurried down the road to ruin.—*Southey.*

Moral Education, briefly, is the leading of human souls to what is best, and making what is best out of them: and these two objects are always attainable together, and by the same means; the training which makes men happiest in themselves also makes them most serviceable to others. — *Ruskin.*

The Planning Forum

It is a matter of pride and pleasure for me to place on record a brief report of the activities of the Planning Forum of the College for the academic year 1959–60.

The St. Joseph's College Planning Forum unit was started in the year 1958. The main idea behind the Planning Forums started in colleges is to associate very intimately and continuously the University teachers and students in the work of formulation and implementation of the country's plans.

Rev. Fr. Columbus, C. M. I., M. A., Professor of Economics, continued to be the President of the Planning Forum. Sri. M. C. Joseph of II B. A. class was selected secretary and Sri. P. K. Vijayaraghavan of II B. Sc., the treasurer of the College Social Service League, as the treasurer of the Planning Forum too. The Planning Forum has a membership of about 200 students. They are all active members of the Social Service League of the College. The Planning Forum and the Social Service League work together in close co-operation.

From the very beginning of the year, the Planning Forum had formulated schemes of the work for the year, such as discussions and symposia on the second five year plan both within the college premises and in the villages around the neighbourhood of the college. We actually held a few discussions in the college, but due to lack of adequate funds, we could not hold such discussion meetings outside as we did last year.

But we can state with pride that the members of the Planning Forum did take an active part in the work of a village road construction about a mile long at Gopalapuram, about 3 miles from the college.

Another very important event deserving special mention is the State Planning Forum Seminar held during the Christmas vacation at the Union Christian College, Alwaye. The President, Secretary, and the Treasurer of the Planning Forum attended the Seminar, and took very active part in all the discussions and studies regarding the various subjects that came up in the State Seminar.

Further a few members of the Planning Forum under the leadership of the President, went on a tour to the project areas of Peechi near Trichur and Malampuzha near Olavakkot and made a study regarding the cost and the benefit of the two projects of the State. Incidentaly it may be remarked here that the state Planning Forum Seminar had recommended such a measure to all the units of the college Planning Forums and had requested the Government to give financial aid for such study tours.

We have to state here that had the State's aid to the Planning Forum units been disbursed in time, the units would have been able to do some further constructive works in the first and second terms of the academic year, when the members will be able to devote more time in such extra curricular activities.

Finally we record here our sincere thanks to the Principal and the Superior of the college and to the President of the Planning Forum, who all have been guiding and encouraging us in all our activities.

Secretary,
M. C. JOSEPH, II. B. A.

Nothing matters but Character : In social life you are a Visiting Card, in political life you are a Vote, when you travel you are a Ticket, and when you stay at an hotel you are a Number. But before God you are a Character.—*Bernard Vaughan.*

The Economics and History Association

The Economics and History Association, though started only last year has progressed well under the presidentseip of Mr. Jimmy Andrews, M. A. Mr. N. K. Sachindranath was elected Secretary of the Association.

The inaugural address was delivered by Prof. I. G. Menon of Guruvayurappan College. His speech was a very good example of eloquence and depth.

Now-a-days Economics is looked upon as an idle past time. So our aim is to set the right tone in the development of a practical and scientific approach to the study of Economics and its application to every day life. Our members have done some constructive thinking on various subjects of topical interest. There were discussions, symposiums and debates on economic social, political and historical topics. We made a thorough study of the various functions of the U. N O. Mr. K. P. Appukutty Nair, II B. A. spoke on U. N. O. as a machinery for Co-operation. Mr. Srinivasan Nair II B. A., expatiated on U. N. O's. part in securing peace in the World. T. Rajendran, I B. Sc. threw light on the economic progress of the world Mr. Gerarld Rodrigues, P. U. C. and R. V. Mathai, I B. Sc. spoke on the U. N. O. to preserve human rights and of the various other functions. The following speakers dealt with the co-operative farming and its merits and demerits. Messrs J. K. Bhanukumar, III B. Sc., E. Kunhiraman, R. V. Mathai, V. M. Augustine, Prabhakaran and E. T. Augustine. Mr. Jimmy Andrews presided and joined freely the fiery discussion.

Finally I thank everyone who so kindly co-operated with me and made all our activities a success.

N. K SACHINDRANATH,
Secretary.

The Languages Association

It is with a sense of satisfaction and pleasure that we place here a condensed account of the various activities conducted by the languages association. Our association embraces, Malayalam, Hindi and Sanskrit sections. It is with an aim to foster among students a habit of participating in the cultural activities that this association has been started.

The association formed by the nomination of Mr. V. A. Kesavan Nambudiri M.A. as the President by our Principal. Shortly after this Mr. K. P. Prabhakaran, III B. Sc. was unanimously elected secretary. The formal inauguration of the association was performed on 30th September 1959, by Sri. P. C. Kuttikrishnan (Uroob) one of the eminent Malayalam story writers. He stressed the need of developing an inquisitive and appreciating mentality in students.

On 8th October 1959, a Hindi Meeting was held, in which Mr. Nimraj M. A. (Lecturer, Ferooke College) delivered an interesting and elevating speech on Oriental literature. On 12th November a debate was conducted in Hindi. The resolution Viz. "Co-education is necessary in university education" was moved by Mr. V. A. Kesavan Nambudiri. The opposition was led by Prof. M. O. Devassy M.A. and Union Chairman Sri. K. P. Lakshmanan was in the speaker's chair. The resolution was put to vote and passed.

On 29th of the same month we organised a debate in Malayalam. Sri Sukumar Azhikode M.A., B. Com., B. T. presided over the function. The subject for discussion was "വിവിധ കക്ഷികളുടെ കൂട്ടുകെട്ട് ജനാധിപത്യത്തിനു ഹാനികരമാണ്". Mr. P. K. Vijayaraghavan II B. Se. moved the resolution and Mr P. M. Mohamed Koya III B. Sc. was the chief opposer. After a prolonged and lively discussion the resolution was rejected when put to vote.

The most remarkable achievement of the association we are sure is the celebration of a 'Kavyolsava' (Festival of poems). It was a two-day function, the details of which are given elsewhere in the magazine.

The validictory meeting of the Association was held on 22nd January 1960. Sri. M. T. Vasudevan Nair, the eminent short-story writer and novelist, and Sri. K. Balakrishnan, the well-known Radio Artist spoke on the occasion representing Malayalam and Hindi, respectively. Sri. V. A. Kesavan Namboodiri M.A. presided over the function.

Before we conclude this report, we cannot but express our heart-felt gratitude to our beloved Principal Rev Fr. Theodosius M.A. Ph. D who has spared no pains in helping us in each and every endeavour of this association to attain its aim. Also our thanks are due to Sri. Sukumar Azhikode, Vice President of the College Union and to Sri. Devasia Thakadiel who have been always ready to extend a helping hand to us.

K. P. PRABHAKARAN,
Secretary,

The Natural History Society

Our Natural History Society is a new addition to the College Union. It has done its best to develop a better understanding among the natural Science Students of the Degree Classes.

Mr. K. T. Vijayamadhava Menon B. Sc. (Hons) was nominated President and Mr. K. Kanagasabhai III B. Sc. was elected Secretary. Rev. Fr. Theobald C. M. I., M. Sc., Ph. D. Principal, Sacred Heart College, Thevara, inaugurated the Society. Our Principal also was present on the occasion.

On the 12th January 1960, Mr. R. Kurian, M. Sc. of Malabar Christian College Spoke on "Fisheries in India." A picnic was made by the members of this Society to Beypore and we are glad to state that it provided a lot of biological knowledge to us. A symposium was held on 9th Feb. 1960 when the following students spoke on the subjects mentioned against their names. Mr. Bhaskaramarar II B. Sc.—Man's place in Nature.

Mr. Ninan Thomas —Future of Man.

Mr. K. G. Adyodi B. Sc. (Hons) presided over the function.

The Valedictory meeting of the Society was held on the 16th Feb. 1960 when Dr. Madhavan Kutty, Professor of Physiology, Medical College, Calicut, spoke on Endocrinology and its present position. Before concluding I should like to make special mention of Rev. Fr. Marinus our Zoology lecturer who has helped and encouraged us in all our activities.

K. KANAGASABHAI,
Secretary.

The Mathematics Association

Our Association is a newly born member among the various associations of the College. It has hitherto functioned in harmony with the policy of the College Union. Though an infant it has done its best to promote and polish the inventive talents of its members.

Mr. P. P. Narayana Swamy, B. A. (Hons) was nominated president and Mr. C. K. Balakrishnan Nambiar was elected Secretary of the association by the Principal and the members respectively. The association was inaugurted on the 27th August 1959. Mr. A. O. Kunjipaulo,

Professor of Mathematics introduced the guests to the members. Mr. M. K. Vancheswara Iyer of Guruvayurappan College delivered the inaugural address. His speech on the Planetary situation was very useful to us.

Through out the year the association has been trying its best to instil into the students a greater love for the subject. In fine may I thank the members of the Association who have co-operated with me in the activities of the union.

C. K. BALAKRISHNAN NAMBIAR,
Secretary.

The Physical Science Association

I have great pleasure to place before you a brief report of the activities of the association for the year 1959–60.

Mr. A. O. Thomas, M. Sc. was nominated President of the Association and J. K. Bhanukumar was unanimously elected secretary. The first meeting of the association was held on Thursday 24th Sept. 1959. Mr. Sunder Kini, the Managing Director of Govt. Oil Factory and Govt. Hydrogenation Factory, Calicut gave a very humorous and inspiring speech on the Hormones. Prof. Scaria presided over the function. A symposium was held and science students spoke on the advancement of Chemistry.

Speakers.	*Subject.*
C. N. Subramaniam	Dyes
K. C. George	Valency
Kunji Raman	Radio activity
J. Rajindran	Paper manufacture

Mr. A. O. Thomas presided over the function.

The valedictory meeting was held on 24th November 1959. Through we could not hold many meetings I hope it will work with greater efficiency in future.

J. K. BHANUKUMAR,
Secretary.

SOMETHING GOOD

Wouldn't this old world be better
If the folks we meet would say
"I know something good about you."
And then treat us just that way ?

Wouldn't life be lots more sunny
If we praise the good we see ?
For there's such a lot of goodness
In the worst of you and me.

Wouldn't it be nice to practise
Just this way of thinking, too ?
"You know something good about me
I know something good about you"

OUR HOSTELS

ANNUAL REPORTS

1959-'60

NEWMAN HOSTEL

We feel great pleasure in placing before you a brief and substantial report of the manifold activities of Newman Hostel Union. University Education in its true sense is incomplete, if the students are not enjoying hostel life. Our College authorities paying due attention and consideration to these facts have provided us with excellent hostel facilities and placed us under the paternal care of a beloved warden.

Our hostel was opened on the 8th of June 1959 with Rev. Reynolds, M.A. as the warden. At present one hundred and fourteen students are staying in the hostel.

The Hostel Union office-bearers were elected on 7th August, 1959. Mr. T. P. V. Surendran of III B. Sc. and Mr. E. Kunhiraman of III B. Sc. were elected unanimously as the Chairman and Secretary respectively.

The formal inauguration of our Hostel Union was performed by our Principal, Rev. P. Theodosius, M.A., Ph.D., on 11-8-1959. He, in his inaugural address, dialated on the indispensability of Hostel life during the course of university education and exhorted the students to derive the maximum benefit out of the hostel life.

The celebrations of Independence Day marked the advent of the various activities of the Union. Mr. P. S. Joseph, M.A. presided on the occasion, and in his presidential address, he emphasised on the necessity of the emotional integration of the people of India for the development of our infant democracy.

On the 22nd of the same month we conducted a parliamentary debate. Mr. P. K. Vijaya Raghavan moved the resolution "Co-operative farming is not detrimental to Indian democracy". Mr. C. F. George was the chief opposer. Mr. T. P. V. Surendran presided over the meeting. After a prolonged and lively discussion, the resolution was rejected when put to vote.

In the second term, we began our activities with reinforced interest and enthusiasm. We had been fortunate enough to have Rev. Theobald, C.M.I., Principal, Thevara College, in our midst on 28th September, 1959. In his address to the students, he gave a good notion about the American Universities and the mode of education that is being carried out in those universities.

We celebrated Gandhi Jayanthi in a fitting manner. Mr. K. G. Adiyodi, B. Sc. (Hons) presided over the function and all were inspired by his speech.

On 17-10-59 we conducted another debate which excelled the previous discussions in all respects. Mr. K. P. Prabhakaran moved the resolution "the policy of India on the Indo-China border incidents, is desirable". Mr. M. J. Cheriyan was the chief opposer. Mr. O. Sukumaran presided over the meeting. The mover and his colleagues argued eloquently in defence of the policy of India. The adversaries enhanced the liveliness of the discussion by their joint effort in refuting the arguments of the mover. But the resolution was passed by the members when put to vote.

On November 1st 1959 we celebrated "United Kerala Day" in a very fitting manner. Mr. T. M. Mathew, M. Sc. presided over the function. It was a remarkable incident in the annals of our hostel activities. The President proved that Kerala can become a self-sufficient republic on its own accord in the future. Mr. P K. Vijaya Raghavan, Mr. Sachindranath N. K., and Mr. P. M. Thomas opposed this idea tooth and nail, while Mr. V. Kunhiraman spoke in favour of the same. There were some light entertainments also.

We are proud to report that the inmates of onr hostel have been taking keen interest in sports and games and other extra curricular activities. Mr. P. Gopalan Nair of this hostel has been selected in the Kerala University Volley-ball team. Mr. Sachindranath has becn selected as the Captain of the Kerala University Shuttle-Badminton Team. Mr. P. K. Vijayaraghavan, N. K. Sachindranath and Mr. P. M. Thomas participated in the literary competitions conducted by the Gandhi Vichar Parishat, Kozhikode, and won the Zamorin's Trophy.

Thus we conclude this short account of the elaborate activities of an elapsed year with heartfelt gratitude to our warden, Rev. Reynolds, C.M.I. and to the college authorities who transformed this once wilderness into a sanctuary of learning and culture.

DEVAGIRI,
22—1—60

E. KUNHIRAMAN,
Seeretary.

ST. JOSEPH'S HOSTEL

Our pleasant and joyful hostel life began on the 23rd June 1959, under the paternal care of Rev. Fr. Melanius, M. A., our esteemed warden. Of course we the Pre-University students are lucky to have a separate hostel—the St. Joseph's Hostel. We are happy to say that it is a very convenient and comfortable hostel. The total number of the members of this hostel is 96.

The election to the posts of the hostel union Chairman and Secretary was held on the 8th August, 1959. Sri. N. K. Jayapal and Sri. P. P. Dhanarajan were elected as the Chairman and Secretary respectively. We also nominated Sri. Thariyan as the Vice-Chairman. On the 11th of the same month our hostel union was inaugurated by the Principal, Rev Fr. Theodosius, M. A., Ph. D.

We celebrated the Independance Day and the Gandhi Jayanthi under the Presidentships of Sri. P. S. Joseph, M. A. and Sri. K. T. Vijayamadhavan, B. Sc. (Hons.) respectively.

In spite of the approaching selection examination we celebrated the Kerala Day in a befitting way under the Presidentship of Sri. K. P. Prabhakaran (Final B. Sc.)

In addition to these we conducted our ordinary meetings in which subjects like "Lokhasamadhanam" and "Bhoodanayanha" etc. were dealt with. Three parliamentary meetings were also held in which almost all the members took an active part.

Before concluding this brief report, let us express our heart-felt gratitude to our Principal who occasionally came and addressed us, and to Rev. Fr. Reynolds and Rev. Fr. Melanius who were always with us guiding us and watching over us.

P. P. DHANARAJ,
Secretary.

THE ST. THOMAS HOSTEL

In the first term of the year, our hostel had two sections, the College hostel with Fr. Stanislaus as Warden and the Savio Hostel with Fr. Gaston as warden. Radhakrishnan, T. of the College Hostel and Sundar Raj, M. A. of the Savio Hostel were unanimously chosen Chairman and Secretary respectively.

At the beginning of the second term, both these hostels were combined into one—the St. Thomas Hostel with Fr. Gaston as Warden. The total number of the members of this hostel is 97.

On the 14th of August 1959, our hostel union was inaugurated by Dr. Sivarama Subramanya Iyer, who gave us an inspiring and the interesting talk on the occasion. The Independence Day was befittingly celebrated.

On the Gandhi Jayanti day also we had a meeting, with T. M. Mathew, M. Sc. as President. On Kerala day Mr. Vijaya Madhavan, B. Sc. (Hons) presided and many spoke on the occasion. On the 9th of November a debate was couducted on 'Co-operative farming' with Vasunni in the Chair. There were heated discussions and fiery talks. The Republic-day celebrations were presided over by N. C. Michael.

Besides such activities the inmates of our hostel have taken keen interest in sports and games also. Some of the best College-players are from our Hostel. We are proud to have Abdul Rahiman the Indian Player among us.

Before concluding this report let us express our heart-felt gratitude, to Fr. Shabore the former Superior, who took paternal care of us, and provided, all possible conveniences to us. We also thank Fr. Theodosius the Principal, Fr. Stanislaus the former warden of the College Hostel and Fr. Gaston our present warden for their kind and benevolent solicitude for us.

M. A. SUNDERAJ,
Secretary.

DO YOU KNOW?

The veins and arteries of the full-grown human body, put end to end, would stretch for 350,000 miles and would go round the earth fourteen times.

Every time you breathe you inhale about one pint of air. During times of exertion or excitement this is increased about ten times. During foggy weather, while outside, you inhale about 5,000,000 water particles into the lungs at every breath.

The functional area of the lungs when completely unfolded covers an area of about 156 square yards, and would provide sufficient standing-room for 500 persons.

Since his birth a person sixty years old has drawn out 500,000,000 breaths, taking into his lungs about 9,000,000 cubic feet of air.

The nails on the right hand grow faster than those on the left. For their complete renewal they need in winter a period of about 132 days, and in summer only 116.

Once he starts having, the hair on a man's chin grows at the rate of 3/25ths of an inch weekly, or about six inches yearly. This may not seem very much, but working from this we find that an octogenarian who has been shaving for sixty years has grown the equivalent of a beard thirty feet long or roughly five times the length of himself ?

LITERATURE

It is a curious and prevalent opinion that literature, like all art, is a mere play of imagination, pleasing enough, like a new novel, but without any serious or practical importance. Nothing could be farther from truth. Literature preserves the ideals of the people: and ideals—love, faith, duty, friendship, freedom, reverence are part of human life most worthy of preservation. The Greeks were a marvellous people ; yet of all this mighty works. We cherish only a few ideals — ideals of beauty in imperishable stone and ideals of truth in imperishable prose and poetry. It was simply the ideals of the Greeks and Hebrews and Romans, preserved in their literature which made them what they were and which determined their value to future generations. Nothing but an ideal ever endures upon earth. It is, therefore, impossible to over estimate the practical importance of literature which preserves these ideals from fathers to sons, while men, cities, governments and civilisations vanish from the face of the earth.

Now, what is literature? It is an art which expresses truth, goodness and beauty in an artistic fashion. These three metaphysical objects of the literary art are bound up with nature, of which literature becomes a vivid interpretation. It is only from the Author of nature that its secrets and the complixities of the human soul can be learnt. Hence literature finally rests in its perfect form upon an exact and worthy interpretation of truth, goodness and beauty in creation, which is the reflection of the eternal blue print in the mind of God.

Literature in its comprehensive meaning includes all manner of composition in prose and verse, scientific or purely literary set to writing or communicated by word or mouth. But literature in its restricted and ordinary meaning, is that class of writing which aims at rousing the feelings of the beautiful by the perfection of form or excellence of ideas or by both. In this sense it is distinguished from purely scientific and technical treatises eg works on Economics, History, Mathematics, Natural Science or even Philosophy. Under literature when used in its narrower meaning, we would include only such works, as, by reason of their subject matter or the artistic way in which they are handled, are of general human interest and awaken in us one or more of the pleasurable feelings of the beautiful, the sublime, the pathetic or the ludicrous. We get an idea of literature if we lay stress mainly upon two considerations. Literature is composed of those books which are of general human interest and in which the element of form and the pleasure which form gives are to be regarded as essential. It appeals not to a particular class of readers only but to men and women as men and women. It also yields aesthetic satisfaction by the manner in which it handles its theme. Literature is a fine art. It fulfils at one and the same time the two purposes of any fine art. It ministers to man's material wants and conveniences and to the love of the beautiful.

When we begin the study of literature we experience some wonder. Through it we enter a new world, a world of dreams and magic. But if we want to understand and enjoy literature we needs must know some of its essential qualities.

The first significant thing is the essentially artistic quality of all literature. The beauty which remains in the world unnoticed by us is brought to our attention by the sensitive soul of a poet who describes it in an artistic way. We may pass a hay field and see only the sweaty toil and the windows of dried grass. But a poet passes by a meadow where girls are making hay and singing as they work. He looks deeper and sees truth, beauty and goodness where we see only dead grass. The poet makes hay speak to us

" Yesterday's flowers am I,
And I have drunk my last sweet draught of dew
Young maidens came and sang me to my death
The moon looks down and sees me in my shroud ".

The shroud of my last dew. In the same way all artistic work must be a kind of revelation to us.

The second quality of literature is its suggestiveness, its appeal to our emotions and imagination rather than to our intellect. It is not so much what it says as what it awakens in us that constitutes its charm. When Milton makes Satan say "Myself am Hell" he does not state any fact but rather opens up in these three tremendous words a whole world of speculation and imagination. When Faustus in the presence of Helen asks". "Was this the faces that launched a thousand ships ? " he does not state a fact or expect an answer. He opens a door through which our imagination enters a new world, a world of music, love, beauty, heroism—the whole splendid world of Greek literature.

The third characteristic of literature arising directly from the other two is permanence of the word, in spite of its hurry and burtle does not willingly let any beautiful thing perish. This is even more true of its songs than of its painting and sculpture. Any song or story if it is a piece of literature, should live to give delight in future ages. Literature is like a river in flood which gradually purifies itself in two ways—the mud settles to the bottom and the scum rises to the top.

When we examine the writings that by common consent constitute literature, the clear stream purified of its dross, we find at least two more qualities which we call the tests of literature viz. universality and style. It is true that good literature knows no nationality nor any bounds save those of humanity. It is occupied chiefly with elementary passions and emotions—love and hate, joy and sorrow, fear and faith – which are an essential of our human nature. In whatever place men love their children, their hearts must be stirred by the tragic sorrow of OEdipus and King Lear. It is a law that only a book or a little song appeals to universal human interest does it become permanent. The second test which is a purely personal one is style. It is "the adequate expression of thought" or "the peculiar manner of expressing thought". In a deeper sense style is the man, the unconscious expression of the writer's own personality. It is the very soul of one man reflecting as in a glass, the thoughts and feelings of humanity.

Now then, "what is the object in studying literature." Aside from the pleasure of reading, of entering into a new world and having an imagination quickened, the study of literature has one definite object and that is to know men. Now man is a dual creature ; he has an outward and an inner nature ; he is not only a doer of deeds but a dreamer of dreams ; and to know him, the man of any age, we must search deeper than his history. History records his deeds, his outward acts largely ; but every great act springs from an ideal and to understand this we must read his literature where we find his ideals recorded. History tells us that the Anglo Saxons were sea-rovers pirates explorers, great eaters and drinkers. But when we turn to their literature the few fragmints of verses they had produced, we know that they were men like ourselves. We are thrilled by their wild love of freedom, we grow tender at their deathless layalty to their chief. We grow respectful in the presence of their pure love of womanhood or melancholy before their sorrows and problems of life or humbly confident looking up to the God whom they dared to call the "All father." So Aristotle was profoundly right when he said that "poetry is more serious and philosophical than history" and Goethe, when he explained literature as "the humanization of the whole world."

The study of literature thus conceived, is as far as possible removed both from the academic formalism and from the dilettante trifling, with one or other of which it has, in popular thought, been too often associated. We care for literature primarily on account of its deep and lasting human significance. A great book grows directly out of life ; in reading it, we are brought into large, close and fresh relations with life and in that fact lies the final explanation of its power. Literature is fundamentally an expression of life through the medium of language. Such expression is fashioned into various forms of literary art. Hence literature, according to Mathew Arnold's much discussed definition is "a criticism of life ;" but this can mean only that it is an interpretation of life as life shapes itself in the mind of the interpreter. What George Eliot said of art in general is specially true of the art of literature it "is the nearest thing to life ; it is a mode of amplifying experience and extending our contact with our fellowmen beyond the bounds of our personal lot." Thus literature makes us partakers in a life larger, richer and more varied than we ourselves can ever know of our own individual knowledge and it does thus not only because it opens up new fields of experience and new lines of throught and speculation but also because it carries us beyond the pinched and meagre humanity of our every day round of existence into contact with those fresh strong and magnetic personalities who have embodied them in the world's great books.

Literature has been justly called the language of civilization. It has done much in elevating and ennobling human life. It has thus justified the literal meaning of the French Synonym for literature "Belles lettres" which mean polite, polished or refined letters. But what a pity. There is to day a general complaint that literature has decayed and many of the present day books and periodicals are without literary merit. We have best sellers but they are found to be mediocre when judged by the literary standards of the past. Nearly all writing is commercialised today and the themes chosen and treated in books are nearly always related first to an audience which has an appetite for the sensational sensual and prurient and secondly to a possible sale of the book to the dramatists or motion picture producers for filming. Needless to say that the harm done by salacious literature under the beautiful name of progressive literature is incalculable. We know that cannot be divorced from ethical considerations. The real worth and value of good literature is destroyed by those who hold that art is for art's sake. Art for art's sake is as meaningless as "money for money's sake". Art is to be valued only when it ennobles life and contributes to the intellectual nutrition and moral sustenance of man. The whole struggle of the human race from barbarism to civilization is one continuous effort to maintain and extend its moral dignity. Therefore literature which is an art par excellence can neither be adverse nor indifferent to ethics. To quote Mahatma Gandhi "I object emphatically when people say that art is everything that it makes no matter if life has to be held subservient to its fulfilment. Art grows out of life; it is fed by life; it reacts up on life. This being so it cannot disregard its responsibilities to life. It is therefore to the last degree absurd to talk of the artist whatever his line of work, as if he stood without the field of ethics".

J. H.

WORDS

Words that are bitter should never be spoken,
Black, angry words that pierce like a dart,
For love can be blighted and friendship be broken
By the sting and the sorrow they bring to the heart.

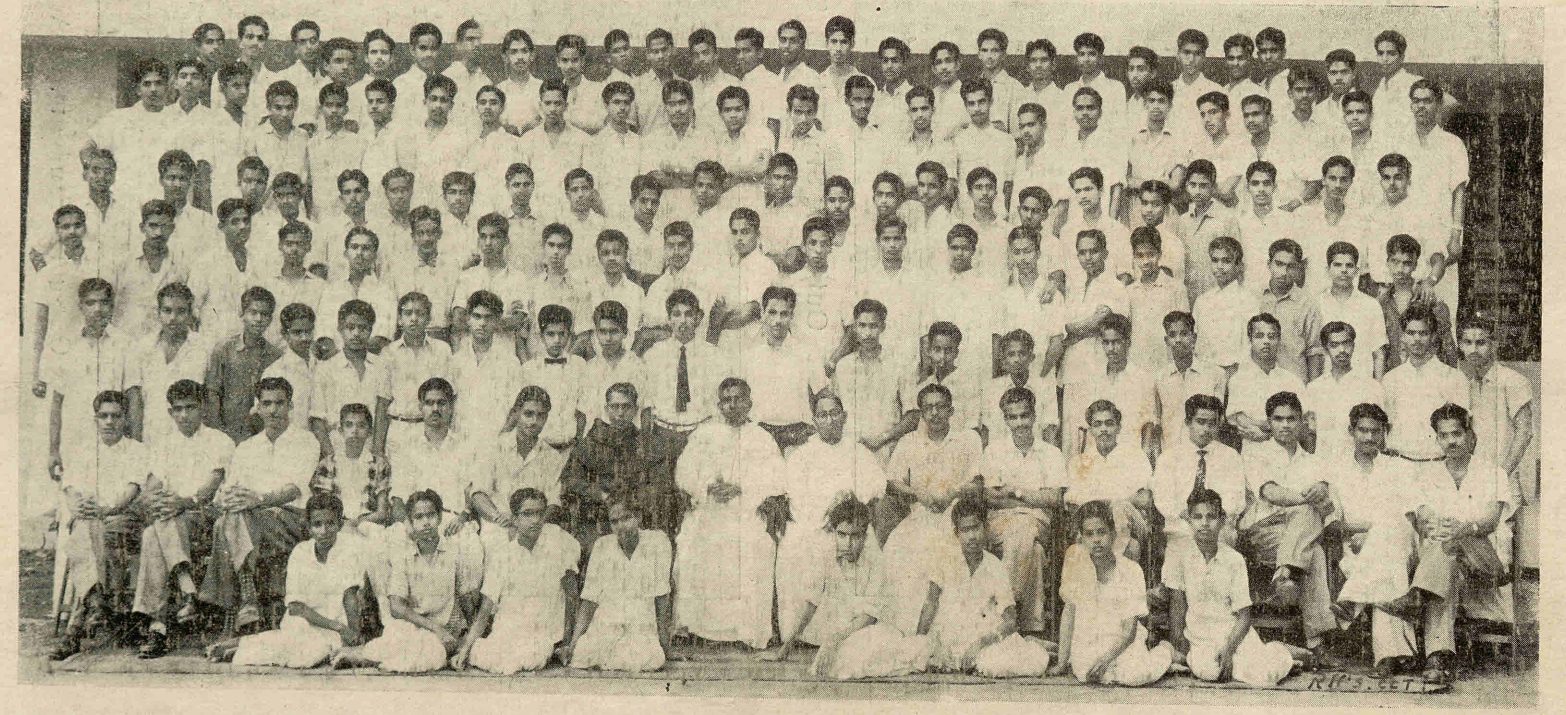
But even more deadly, more cruel and more fearsome
Are words that are whispered – God shudders with pain
At the thought of the brave, noble souls that have perished
The innocent victims that slander has slain.

But sweet words of kindness, like jewels they glisten,
Who can measure their worth ? It is priceless indeed.
Only God can keep record of all they accomplish –
They build the foundation for every great deed.

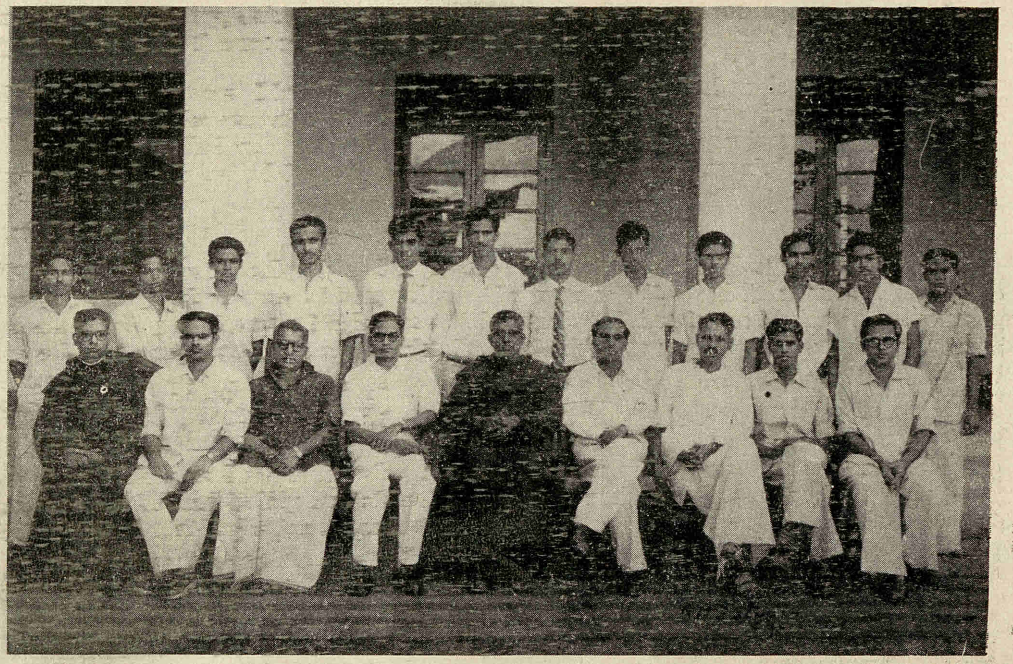
—Katherene Edleman.

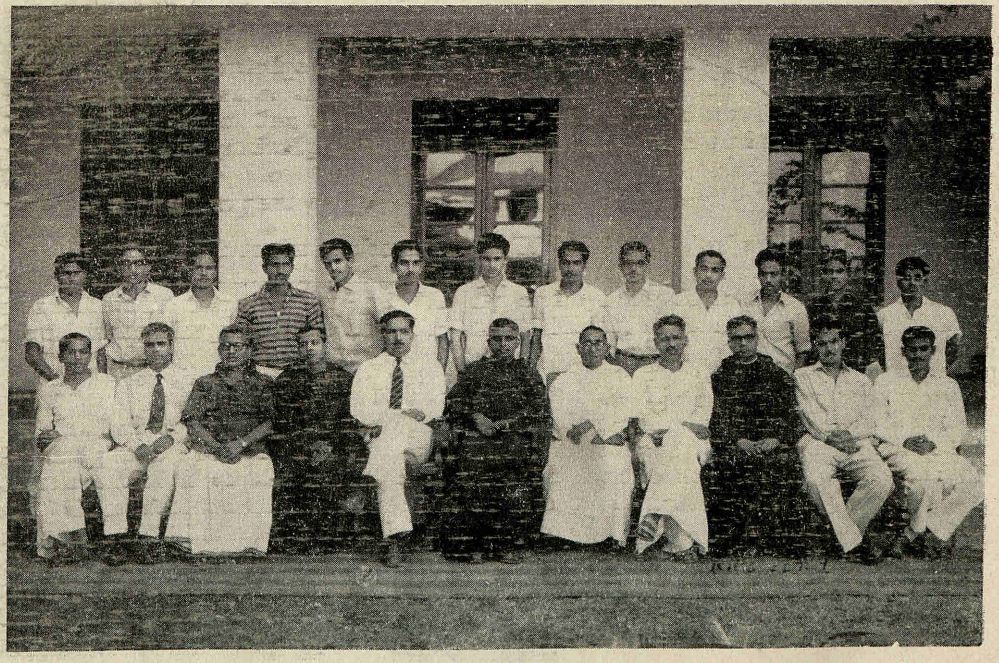
The Teaching Staff bids farewell to Very Rev. Fr. Shabor, C. M. I.

Social Service League

Out-going Students, B. Sc. Physics

Out-going Students, B. A. Economics

OUR SEPTUAGENARIANS

NINAN THOMAS, III B. Sc.

In India a great generation politically conscious greeted the dawn of 20th century. But many great men of that generation have dis-appeared leaving foot—prints on the sands of time. Jawaharlal Nehru and Rajendra Prasad are the living relics of that glorious and enlightened generation.

The Light of Asia.

Jawahar was born in one of the wealthiest Brahmin families of Kashmir on 14th Nov. 1889. He had an upper class education at Harrow, Cambridge and London's Inner Temple. Brahmin born and British-bred he returned to India with feelings of pride and a sense of innate superiority. The pathetic sight of his countrymen 'naked, starving and utterly miserable' touched him. He got acquainted with Mahatma Gandhi, the father of the nation. Nehru began to change. He 'Soul hydroptic with a sacred thirst began to work hard in order to uplift his nation.

Relation with Gandhi.

Mr. Nehru is perhaps the most untamable of Gandhiji's pupils. Between the master and his disciple there was great difference of opinion as regards many political issues. Still Nehru was very dear and near to the heart of Gandhiji. The Father of the Nation with deep insight perceived and prophesied that Nehru alone would succeed him and not Rajagopalachari. In spite of all these, though deeply rooted in Gandhian principles Nehru could not inherit from his great master his deep faith in God and things Supernatural.

Nehru himself admits that the religious rigour of the Mahatma did not attract him "but the man and the work he did."

A World Statesman.

More than India's Prime Minister he is appreciated by the World at large as a statesman of the century. He has done his best to end cold war and his peaceful foreign policy has made him the friend of all warring nations. He is a good host to Russian leaders and the president of the U. S. It is said that the Commonwealth premiers conference was dominated by two great men; Mr. Nehru and Mr. Churchill. There Mr. Nehru emerged as a world statesman of the first magnitude. Mr. Woodrow Wyatt commends "His clarity of expression, his charm, his understanding, his tolerence, his patriotism and his wisdom combine to make him one of the great statesman of the 20th Century." He is an ethical socialist; which is quiet congenial to the Indian tradition.

The Messiah of Peace.

Mr. Nehru always stood to foster and develop the good will between his nation and the World at large. Thus he served to be the connecting link that bridges the east and the west. The totalitarian Russia and the capitalistic America are to him comrades alike. Another one in his place would have his head drawn off when the imperialistic China encroached upon Indian borders and made such a large fuss. But Nehru, calm and sedate as ever, checked the impulsive multitudes which cried 'Give us arms ! We will march to Ladakh !' and tried to reconcile the issue by peaceful negotiations. He is the one of the formulators as well as the guardian of Pancha Shila. By all these he has won a significant possition for the nation in World politics.

The Prime Minister.

Nehru ranks above all other Prime Ministers in many respects. He had to remould a nation which in spite of a rich cultural heritage was rendered weak and destitute harbouring about 350 million people growing at an alarming rate, with a variety of culture, religion and dialects, with an

entrenched caste system and with a strong antipathy among the educated classes towards manual labour. India was, to quote his own words, "sluggish stream living in the past, moving slowly through the accumulation of dead centuries." But Nehru infused life into the sinking India. Economically, politically, culturally and socially she is advancing at a rapid rate. He is championing a nation with the second largest population in the world.

He is highly esteemed by the masses. To every Indian Nehru is a familiar figure. He is seen everywhere and for everything; for University Convocations, to inaugurate grant enterprises and to console the suffering. People throng about him not to hear but to see him. Mr. P. V. Rajamannar has justly called Nehru by the epithet 'the glamour man'.

Flat and Stale.

Mr. Nehru is an amazing blend of contrasts. He is over 70 but still he is young, handsome and energetic and works about 17 hrs. daily. He is personally fastidious but feels most at home with India's teeming millions. He is not religious-minded but is the leader of one of world's most relegious minded people. He is a socialist in outlook but remains a friend of many conservative businessmen.

Rajan Babu.

If Mr. Nehru is in the fore-front there is an equally great man who shuns lime light and prefers to remain behind boldly and ably steering the nation through perils. This is none else than our president Dr. Rajendra Prasad.

Child-hood and Education.

Rajan was born in 1887 as the youngest son of a rich couple in the Saran province of the State of Bihar which played a significant role in guiding the destinies of our nation down from the very pre-historic times. Being bereaved of his father in the early days of his youth his brother took the responsibility of seasoning Rajendran's mind in which was later to be sown the seeds of Gandhian principles.

Rajan had a very brilliant academic carrier. He distinguished himself among his class-mates and won the admiration of his country-men and friends by achieving amazing success in examinations. His knowledge of Urdu and Persian even at the tender age of seven was amazing. He took equal enthusiasm in extra-curricular activities also. Under his nursing and leader-ship the Bihar Students Association took shape. In spite of certain unaffected shocks which for a time impeded his studies he gradually took his M. A. and M. L. with distinction.

A professor turns lawyer.

Rajan entered life as the professor of English of the Brahmin College at Chesapherpuram. But the man destined to be at the helm of a nation's affairs was not to persue the profession of a professor and he became a lawyer by 1916. By and by, his fame rose and he came to be ranked with the celebrated lawyers of the time like Motilal Nehru, C. R. Das and Rajagopalachari.

In Politics.

Rajan had a sympathy for the helpless, suffering and down trodden millions of his 'poor, sensitive and proud nation'. His studies in Calcutta Presideney College helped him to understand the pathetic situation of the nation and there he became acquainted with some of the great patriots. Gopalakrishna Gokhale once invited him to contribute his might for the cause of the nation through the Bharat Seva Samaj But Rajan could not join him owing to the opposition from the family. However nothing could prevent him from fighting for his nation. Gradually he entered politics and became a member of the Congress. He served the Congress by holding a member of its responsible offices, like the general secretaryship, presidentship of Bombay and Calcutta Congress etc. Again after achieving freedom he held the offices of the Food Minister of Indian Union and the President of the Constituent Assembly.

Relation with Gandhi,

At the Lucknow Congress Rajan Babu for the first time met Gandhiji who appeared to him to be taking stock of the situation. Again he came across Gandhiji in the A.I.C.C. meeting held at Lucknow. But the blushful and shy Rajan never attempted to speak to Gandhiji who was sitting next to him. His respect for Gandhiji began to grow when came to the help of the down-trodden peasants of Champaran.

There he witnessed Gandhiji's spirit of self-sacrifice and his readiness to suffer for the cause of truth. Of Champaran he writes, "As a result of our stay with Gandhiji a revolutionary change came in our day to day Life." "When we had finished the work in Champaran we returned home with new ideas and a new courage." In the succeeding years he drew more and more close to Gandhiji until he became a most ardent follower of the great master obeying him blindly and unquestioning. Rajan was not attracted only by 'the man and the work he did'; but he tried to copy each aspiration and action of the master into his life. His boundless admiration for the Father of the nation can be perceived in the message he issued at Gandhiji's assassination.

The President of the Republic

Like Nehru he too is a man of peace to the core. Hatred and anger are alien to him. In times of controversy many a time he emerged to reconcile the groups in the Congress. It was not his hatred for the British which brought him to the fore-front of freedom struggle; but his greater love for the country. Moreover he can respect the rites and practices of any sect. It is fitting that a personality of such highly respectable character has risen to be the President of our peace-loving Republic.

The quietness and carefulness of Rajendra Prasad is not a sign of weakness : he is bold. The dismissal of the communist ministry of Kerala was only an outcome of his strong will and boldness. Rajendra Prasad had the great honour to sign the constitution of our Republic.

After Nehru and Prasad who? is the question that is vexing every nation loving Indian. Let us hope and trust in God that he will not leave us orphans. Let us follow the glorious example of these leaders and strengthen their hands in building up a nation that can stand on its own resources.

"Having flung aside the sword, there is nothing except the cup of love which I can offer to those who oppose me. It is by offering that cup that I expect to draw them close to me."

"What is true of individuals is true of nations. One cannot forgive too much. The weak can never forgive. Forgiveness is the attribute of the strong".

"We are all absolutely equal. But equality is of souls and not of bodies. Assumption of superiority by any person over any other is a sin against God and man."

—*Mahatma Gandhi.*

The Hobby of Kids and Kings

M. VIJAYARAGHAVAN, P. U. C.

Gopinath is now a great Collector ! so said Thomas to me the other day about an old school mate of ours who was a dullard and had the raw experience of two years in every class. What ! exclaimed I, wide-eyed and open-mouthed. But my wonder changed to a smile of relief when Thomas said that Gopi is only a Collector of stamps. "What a Silly job" I blurted out. "Silly? No. It is a hobby of kids and even kings", he retorted and lectured me on it as a very interesting and delightful hobby. Here is the substance of his talk on stamp-collecting which has turned me too into a Collector !

Philately has become the most popular hobby in the world today. It has advocates even in the remotest corner of the earth. The enthusiasts include Cardinals, Kings and school boys. There is no wonder in saying that it is the hobby of Kids and Kings. The Stamp Collectors are legion in every country. How did these silly paper bits attract such a large number of people. Their fascination is difficult to explain. They cast an extra-ordinary spell over all. The rarer the stamp the more valuable it is.

The story of the world's rarest stamp begins in 1873 in a dusty attic in British Guiana. A school boy was looking through some old letters, searching for stamp for his collection. He found among others a one-cent, black-on-magenta stamp of British Guiana, dated 1856. It had an insignificant appearance and there was no space for it in his album. So the boy gladly sold it to a fellow collector for $ 1·50. Within a few years the new owner sold his entire collection (including the British Guiana stamp) for $ 6000,00. The British Guiana stamp was by now recognised as something of a rarity, and an eccentric European collector, Count Ferrary, bought it for $ 750 and kept it for the next 44 years. Count Ferrary lived in Paris and upon his death in 1917 it was found that he had willed his celebrated collection to the Berlin Postal Museum. As he was a German citizen however, the French Government confiscated his property to help pay the war damage claims arising from World War I. In a series of fourteen auction sales, held in Paris between 1921 and 1925 the vast Ferrary collection was said for more than $ 2000,000. At one of these auctions the late Arthur Hind, American Millionaire Collector, bid in the one-cent British Guiana rarity for $ 32,500. The fame of Mr. Hind's purchase spread throughout the entire world. Mr. Hind presented the stamp to his wife shortly before his death in 1933, and for seven years it reposed in a bank vault in Utica, N. Y. In 1940 it was sold privately to an anonymous buyer for an amount "in excess of $ 40,000"—the highest price ever paid for a single postage stamp ! While millions want a stamp, the price naturally rises to fabulous heights !

The best place to search for valuable postage stamps is wherever mail has been saved or accumulated for many years. Letters of your grand-parents and great grand parents hidden away and long forgotten in some dusty old trunk, cup-board or desk drawer, may well yield valuable stamps. Attic, or cellar, barn or storage room, desk or filing cabinet is the best place for the treasure hunt. Some years ago a porter at Court house in Louisville, Kentucky was asked to dispose of some old boxes of correspondence. As he was throwing them into fire he noticed some curious looking stamps on the envelopes. They were the famed St. Louis "bear" stamps. Many more were found in the remaining papers—stamps which to-day would be valued all together at about $ 50,000. But the porter, not knowing their value, sold them for 25 c to the janitor of the building.

Now-a-days it is easy to collect stamps Packs of stamps are stocked by dealers. These packs contain 1000 to 10000 stamps of different countries and of different sizes. The collection can be gathered by means of trade auction exchange and simple collection. We must collect stamps in good condition. Stamps are removed from their back paper. To remove this paper just soak them in cool or luke warm (but not hot) water for 5 or 10 minutes or until the paper peels off easily. Then place the stamp face down on a clean blotter and let it dry throughly before placing it in your album. The mounting is made in a particular way so that we can examine both the sides of the

stamps without removing it from the album. For this we use hinges. Hinges are small bits of paper gummed on one side. Fold the hinge and past one side of the hinge to the stamp and the other to the album. If we use hinges we can also remove the stamps from the album without any trouble. The stamps are arranged in the album in a chronological form. We may collect stamps according to its colour, size, texture and design.

This hobby has great educational value. It helps us very much to teach and to learn. In some countries it has even been chosen as a subject for supplementary study. If we have a good collection from that we can have a clear idea about the historic events of the time. We can develop a good knowledge in geography, commerce and arts. Above all we can increase our general knowledge of men and matters.

The history of stamps collection is very interesting. Stamps were attracting the collectors from the year 1860–62. This interest spread in various countries and thus the literature of stamp collecting began. 1841 is the earliest memorable year in the history of stamp collection. In this year a catalogue of stamps was produced. The first collection is supposed to be of Oscar Burgeur Levroult in 1860. After this many others began to form collections. There are to day some national stamp collections. The most famous among them is of the British Museum, which fills 330 albums sixty pages each. The American national collection and Berlin Postal collection are two other famous collections of the world.

The greatest among stamp collectors is Philip La Renotiere Von Ferarri. He started collecting stamps at the age of ten and when he died in 1917 his stamps were sold for F 402,965. King George V was a good collector in his teen age. His collection includes rare issues of Mauritius, Trinidad etc. It is preserved in the British Royal Museum. President Franklin D. Roosevelt was another great patron of stamp collecting. On the Sunday of December 1941 when Japan attacked Pearl Harbour, so his wife has told us, he spent the whole day playing with his stamp collection. A wonderful recreation and relaxation indeed! The most valuable collection is of Arthur Hind of Attica. He collected stamps paying very high price. Other great collectors are T. K. Tapling, King Fuad of Egypt and King Alfonso of Spain.

Cardinal Spellman who has been acclaimed as an outstanding champion of modern stamps collectors once said "Stamps make man think. It demands concentrated study and encourages research'. Let us, therefore join a stamp club which helps us enjoy the hobby very much. If there is not already a stamp club in our neighbourhood why not start one?

"We can only win over the opponent by love, never by hate".

"Democracy disciplined and enlightened is the finest thing in the world. A democracy prejudiced, ignorant, superstitious will land itself in chaos and may be self destroyed".

"God's word is: 'He who strives never perishes.' I have implicit faith in that promise".

—*Mahatma Gandhi.*

Development of Number Through Ages

M. PARAMESWARAN NAMBISSAN, I M. Sc.

Today number has become an essential part of our every day thought and language. We talk readily of five books, a score of seventeen or an audience of two hundred and fifty and if we wish to write about these things we have the symbols 5, 17 or 250. But some four thousand years ago men had neither symbols nor words for 5, 17 or 250. Our facility with numbers have developed from extremely limited beginnings. In this essay we shall try to trace some important stages of this development.

Sense of Number: First Stage.

Our ancestors of old stone-age would never have faced numerical problems. They were food-hunters and to them the need of fixing the exact quantity of food never occurred. They were not able to express 'how much' food they wanted; still they could tell that it is sufficient when sufficient quantity had been collected, they learned it from experience. They could also find out when the number of sheep in a small group was increased or decreased. We might wonder how they could do it without actual counting. But it is possible to have some sense of number even without being able to count. They could simply 'know it'. Mr. Tobias Dantzig, in his book "Number: the language of Science" proves by a simple example, the possibility of having this sense of number even in animals. Once a man wished to catch a crow which had nested in a tower in his estate. But the crow always left its nest when any one approached the tower and would not return until he left. So the man played a trick. He made two men enter the house and only one come out, but the crow was not deceived and stayed out until the second man also came out. The experiment was repeated first with three men and then with four, but without success. It was only when five men went into the tower and only four came out that the crow fell into the trap. It was this direct visual sense of number that helped our primitives 'to think unnamed numbers.'

Tallying.

Gradually when men became farmers and began to keep cattle they had to deal with numbers greater than two or three. They had to keep a record of sheep or cows that they possessed. Tallying is perhaps one of the first devices that was used to serve this purpose. Pebbles or twigs were placed in a row as tallies or scratches were made on the ground corresponding to each sheep passing through a gate, the final collection of pebbles or scratches represented the flock numerically. Gradually they felt this system to be defective because its did not lead to any convenient or general means of reference. It was through a special set of tallies–the fingers–that they could get over this difficulty.

The Fingers.

"It is to his inarticulate ten fingers that man owes his success in calculation" says Dantzig. We can imagine a primitive man holding up his three fingers and making a recognised gesture to make his friend understand that he saw 'three horses'. In many languages number words have come into existence from this reference to fingers. Here are some of them taken from primitive languages of various parts of the world. 'Whole hand' or simply 'hand' (5). one on the other 'hand' (6); 'both hands' (10); 'one on the foot' (11); 'my hands my feet' (20); 'two men' (40) etc.

Counting:

Very soon man learned to count large groups with his fingers. The idea of collective units enabled him to do this. When a shepherd held up his ten fingers when ten sheep passed the gate, a second shepherd raised one of his fingers and he did the same each time the first used all his

fingers. Thus they together could count 110 sheep. Here they are using 10 as a base. Modern number system also have a base 10. When we say 24 we mean twain ten and four. Now we are trying to adopt metric system in our measurments. These decimal systems will remain for ever as a permanent monument to the great part played by fingers in the development of man's facility with numbers

Number recording :

The next stage in the development of numbers is most important, this is the stage when men began to record numbers by some symbols. Men of different parts of the world used different symbols. Egyptiains are believed to have used number symbols for the first time, some about in 3500 BC. They wrote ∩∩∩ $\begin{smallmatrix}1&1&1\\1&1&1\end{smallmatrix}$ to represent 36. the symbool ∩ representing 10. Sumarians and Babylonians also appear to have recorded numbers in similar age. To denote 23 they wrote 𒌋 𒌋 𒐗. They wrote numbers on plates of clay and then baked in the sun or in the fire. Chinese began to record numbers some about from 1000 BC. They used the symbols 一, 二, 三, 十, 𠄡, 𠄢 to denote 1, 2, 3, 10, 12 and 20 respectively. Athic symbols, used by Athens is as early as 6th century B. C They wrote Ⅰ, Π, Δ, Η, Χ, Μ to represent 1, 5, 10, 100, 1000 and 10000. Romans used number symbols in about 500 BC. We cannot say exactly when Indians used the written number system. The earliest known example of written numerals is the inscriptions of Asoka in 3rd century BC.

Hindu Arabic Numerals.

In almost all the above systems the principle of place value was not employed and so they involved so many symbols that it made heavy demands on their memory to remember all of them. This difficulty was got over in a new system which was known to the world in 8th century A. D. This was Hindu system. It is most widely accepted as the origin of the number symbols that we use today. This system was taken to Spain in 8th century A. D. by Moors and was later transmitted to Christian Europe. For this reason they are frequently called Hindu Arabic Numerals.

The importance of Hindu system lies in its three noteworthy features, the use of (i) code symbols, (ii) the principle of place value and (iii) a zero symbol. Conciseness was achieved by the first two. The third feature, the use of zero symbol, is described as practically "one of the greatest moves ever made in science." The idea of considering nothingness as a number is as difficult as to represent it by a symbol. We can handle three books but can hardly go to a table for zero book (or books ?) This idea was made possible by our symbolisation of emptiness.

It was only after the middle of 15th century that Hindu numerals spread widely in England France and Germany.

Early calculating devices :

People faced the problem of calculation only after the invention of money, before that mathematical problems beyond counting and recording hardly arose. The most common early method of calculation was to use fingers. Here is an example of finger multiplication. To multiply 8 by 9, 3 fingers on one hand and 4 on the other were raised representing respectively 6, 7, 8 and6,7,8,9 i. e. numbers above 5. The product was found as follows. The ten digit was found by counting the total number of fingers raised i. e. 7 here. The unit digit was obtained by the product of fingers not raised, $2\times1=2$ here. We can find algebraically the relation of 3 and 4 and 2 and 1 with 8 and 9 but it still remains wonderful how their combination to give 72 originated.

Short Story

"The Swamp of Rauwolfia Serpentina"

P. V. RAJAGOPALAN, I M. A. (Lit.)

It was, what seemed the end of a perfect day in College. I had begun the morning by conjugating successfully a couple of strong old English verbs, then listening attentively with my fellow-students to the tragic story of Michael, and later on to what Mr. Dover Wilson had to say about the actual date of a particular scene "A Midsummer Night's Dream," not to forget the treat that followed after—determining the true hero of Milton's "Paradise Lost," the library hour and the good cha mixed with chat in the college canteen at four in the evening.

The only snag was the catching of the bus back home, for I lived abovt six miles away from Devagiri, right on the shores of the Arabian Sea. Only very few people get that added thrill of spending the day in a hall of learning on a hill and of listening to the ocean's roar at night. However, as bus after bus had given me the slip I decided to walk down to Chevayoor to board a vehicle to town.

After musing on sputniks, luniks, my dhoby's ingratitude, and the levying of unjust library fines, on men named Verner and Grimm and the havoc they had left in their wake, I reached Chevayoor in a trice only to find bus No. 3 gliding away gracefully. That meant another long wait, but born stoic that I was I decided to walk on until such time as I could thumb a ride on some milkcart or jalopy.

It was after covering about three furlongs that I met her. She was a wizened old woman bent with age, with a thatch of lovely grey and glossy hair, eyes keen and kind with a jute bag almost bursting at the seams in her right hand. She was only a few yards ahead of me when that bag burst, casting the contents about twenty-five coconut shells on the dirt road. I ran to her aid, picked up her shells for her and carrying them as convent girls their books, asked her to lead the way to her house. The aged one thanked me over and over again and said that her little hut was just around the bend and pleaded with me not to bother on her account. I had played many parts in my time including that of the patient log-man. What harm was there in being a mere coconut-shell carrier for a few minutes ?

We reached her place—a well tended little hut with its frestly dunged floor and inevitable vegetable garden and the clinging pepper vine. She brought me in and insisted that I drank a little tender-coconut water which she produced in a barrel shaped glass tubler. I asked her if she did not have a little boy in the house to do her chores and shopping, because I felt that at her age it was perilous to go out alone with man-made monsters playing up and down, with kaki clad robots at the wheel. She said that she lived with only a grand daughter, having no other kith and kin besides. She added that the girl was attending a nearby school and was expected back any minute now.

I told her that though I looked a gurunathan (here I pointed to my greying temples), I too wae a student even in the pursuit of knowledge !!!. She chuckled at this and said "What if you have greying temples my son ? I hear that Nehru conduct evening classes for old folks like me who cannot read or write". I could not help laughing aloud at this.

Before my laughter died away I got a glimpse of a nymph like creature coming towards the hut. She wore the traditional dhavani of girls of her age, a beautiful white choli with polka dots and tiny golden swastikas, carefully groomed curly black hair adorned with a spring of jasmine, books in her arm and a mongrel by her side. I had imagined the grand daughter as a six or seven year old, but when the old woman cried with glee "Here she comes my girl" I was dazed a bit.

She was a full blown maiden incredibly beautiful, shy but not timid, with innocence written all about her. She darted into the hut and remained inside while the mongrel started sniffing at my chappals. My aged hostess shooed it away and softly called out "Vimala my dear come and meet our friend-our only friend. You are so fond of poetry; he is a poet, soldier, seer Oh ! every-

thing, come my dearest" The girl refused to come out of the room inside. It was only natural for a modest young thing to keep off from a stranger.

At the risk of being called on alarmist I asked the grandmother if it was safe for a young girl to venture to and from school alone with roadside Romeos and gay gallants around. "Oh ! no my Vimala is a level headed child, no man dare look her in her eye and besides her faithful dog protects her from all harm, Oh ! no my Vimala is different my son". That reply comforted me because I am well known for wielding the big stick at the cankers that gall the infants of the spring.

Again the grandmother called for Vimala but she was adamant and remained inside. The old woman got up from the floor and told me "I'll see whether I can get her to come out. You must advise her to become a lady apothcary, I know you can and will" and she went in. I waited, my watch showed six o'clock, the countryside was getting darker, the shadows were lengthening and I was far, very far from home. Half an hour passed and I was getting restless. Heavens ! there was that King Alfred's old English chronicle to be translated for the morrow, one dozen essays of Bacon to digest !! Forty five minutes..... Then I decided to peep in and take leave of crabbed age and Youth—my hostess and her beautiful grand daughter.

I looked inside the room-the only room but there was no one there. This was extraordinary indeed ! Baffling !! Where had they disappeared ? There was no exit but the main door by which they had earlier entered in. I called out "Vimala-Granny" but there was no reply. This was all the more unnerving. I collected my books and walked out briskly. Near a swamp where rauwolfia serpentina grew wild I met a lad and asked him if he had seen an old woman and a maiden with a mongrel His jaw dropped, his eyes almost rolled off their sockets and then he ran for all that he was worth while his cry rent the evening air "Help me !! another spectre, Help ! Help !! Help !!!"

In a flash I realised the meaning of it all and ran-faster than Chris Chathaway and all his compeers ever ran–ran losing one chappal in the swamp, ran on until I gained the road just in time to hail a passing car. The driver stopped and signalled me in, not before asking me what was wrong with me. Who would not ask such a man like me hopping about with one odd chappal, dhothy smeared with slush breathing hard, tongue out-hanging after the fashion of a hound drawn by velasquez, such a question ? From across the swamp I heard what sounded like a thousand-voice choir singing a hymn of hate. If there was a pandemonium on earth it was there, it was there.

My host of the road gave me a side glance as he stepped on the accelerator. I muttered something about spooks. He understood. "Dont tell me that you bumped into old Lakshmi and the lovely Vimala" he said to which I nodded. "No wonder you look petrified ; it was a crime of passion committed many years ago. One stormy night the grandmother in good faith gave shelter to a young man who was drenched to the skin. He was an ungrateful wretch who tried to abduct the beautiful young girl. In the odd hours of the night while she was fleeing from this friend he ran after her stabbed her and threw her limp body in the swamp. Then he returned to the hut and strangled the old woman in her sleep." I felt chill as the narration went on. "Did they get the foul murderer in the end ?" I asked my friend. "No, never" he replied "Heaven knows where he is at the moment; may be he...." but before he could complete the sentence there was an eerie screeching of brakes and the whelp of a dog in its death throes. We got down to extricate the beast from the undercarriage. It was dead. I thought I recognised the faithful mongrel of Vimala and told my friend so. He stared at it for a few seconds, then held it by its hindlegs and hurled it into a faraway paddy field.

"I am sure old Lakshmi and Vimala will never again haunt the earth now that their dog too is dead. My friend if I were you I should take the college bus and thus avoid rubbing shoulders with poor weeping ghosts" with that he dropped me twenty minutes later at my garden path and then gently drove away. I whispered a 'God Bless and thanks' and then I realised that I did not ask him his name and address. I remember however that the number—plate of his car bore markings of a state different from my own and what I remember even more vividly is the leer on his face when he stared at the dead dog.

FINIS.

The characters in this story are purely fictitious and no reference to any living being is intended.

DEMOCRACIES Vs. DICTATORSHIPS

—THE WORLD SCORE—

64 DEMOCRACIES, with 1·6 billion people, or 57% of the World's population.
28 DICTATORSHIPS, with 1·2 billion people, or 43% of the World's population.

In today's World, with Communism on the offensive, more people still live under democracy than under dictatorship. There are democracies, as well as limited democracies. Then there are dictatorships.

The democracies and those dependent upon them govern 1·6 billion people, or 57 per cent of the world's population. The 28 dictatorships govern 1·2 billion people, or 43 per cent of the world's population.

France, under De Gaulle, remains a democracy with constitutional power still residing in the Parliament. Among dictatorships, other than Communist dictatorships, Spain is the most important and is aligned with the democracies.

Dictatorshlps, for the most part, are Communist in charactor. Soviet Russia and mainland China are the two most important dictatorships, imposing their will and their dictators on many other nations.

Yugoslavia is the one Communist dictatorship having ties with the democracies.

The World's democracies have many dependencies. Most of these are in Asia and Africa and have colonial status. Colonies of Britain France and Belgium are being promised independence. Communits now are trying to add freed colonies to their dictatorship bloc.

Of the great areas of the world, the Western Hemisphere is the most democratic. In this Hemisphere only three tiny areas– Cuba, Paraguay and the Dominican Republic—are ruled by dictators. The Western Hemisphere, too, has almost no colonies and few dependencies.

Communism, only now, is seeking activity to penetrate into this Hemisphere, with an initial foothold in Cuba.

In Western Europe, only Spain and Portugal are dictatorships. In Eastern Europe, once—democratic nations to day are ruled by Communist dictatorships. These dictatorships were imposed by Soviet Russia and are not the choice of the people.

Africa, below the Sahara—except for South Africa—is largely an area of dependencies, gradually being given independence. What will happen to the new nations as they emerge—whether they will turn toward dictatorship or some kind of democracy—is one of the great unknowns. Soviet Russia's Khrushchev is about to go on a trip to Africa to sell Communism.

In all of Europe, Africa and the Middle East, there is nearly an even division among people living under democracies or democratic dependencies and those under dictatorships.

In Asia and the Far East, except for nations under the sway of Red China, democracy is dominant. In this area, too, are many limited democracies—new nations giving some political freedoms to the people but with strong direction at the top, often based upon an army.

When a balance is struck, the weight, in terms of people, of industrial strength and of opportunity is on the side of the democracies. Dictatorships, particularly Communist dictatorships rest upon secret police and suppression of all political opposition.

All of this is of importance in a world in flux. The question of the future is whether Communism or democracy will win the newly emerging nations.

HOW THE NATIONS ARE RULED NOW

THE WORLD SCORE.

64 DEMOCRACIES, with 1·6 billion people, or 57% of the worlds population.
28 DICTATORSHIPS, with 1·2 billion people, or 43% of the world's population.

WESTERN HEMISPHERE.

Score in the western Hemisphere, where 387 million or one seventh of the world's people live:

19 DEMOCRACIES and their dependencies, with 376 million or 97% of the people.

3 DICTATORSHIPS, will 11 nations or 3% of the people.

DEMOCRACIES: Argentina, Bolivia, Brazil, Canada, Chile, Colombia, Costa Rica, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Honduras, Mexico, Panama, Peru, United States, Uruguay, Venezuela.

LIMITED DEMOCRACIES: Haiti, Nicaragua.

COLONIES AND DEPENDENCIES: British Guiana, British Honduras, British West-Indies, Dutch Guiana, French Guiana, Greenland, Puerto Rico, Virgin Islands.

DICTATORSHIPS: Cuba, Dominican Republic, Paraguay.

EUROPE, AFRICA AND THE MIDDLE EAST.

Score in this part of the world, where 909 million or about one third of the world's people live:

29 DEMOCRACIES and their dependencies, with 460 million or 51% of the People.

20 DICTATORSHIPS, with 449 million or 49% of the people.

DEMOCRACIES: Austria, Belgium, Cameroon, Denmark, Finland, France, Great Britain, Greece, Holland, Iceland, Iran, Ireland, Israel, Italy, Lebanon, Liberia, Libya, Luxembourg, Norway, Somalia, South Africa, Sweden, Switzerland, Tunisia, Turkey, West Germany.

LIMITED DEMOCRACIES: Ghana, Guinea, Sudan.

COLONIES AND DEPENDENCIES: Aden, Algeria, Angola, Basutoland, Bechuanaland, Belgian Congo, British Cameroons, British Somaliland, Cyprus, Dahomey, French Somaliland, French West Africa, French Equatorial Africa, Gambia, Kenya, Madagaskar, Mozambique, Northern Rhodesia, Nyasaland, Portugues Guinea, Ruanda–Urundi, Sierra Leone, Southern Rhodesia, South West Africa, Spanish Sahara, Swaziland, Tanganyika, Togoland, Uganda.

DICTATORSHIPS: Albania, Bulgaria, Czechoslovakia, East Germany, Ethiopia, Hungary, Iraq, Jordan, Morocco, Muscat–Oman. Persian Gulf States, Poland, Portugal, Rumania, Saudi Arabia, Spain, United Arab Republic (Egypt–Syria), Union of Soviet Socialist Republics, Yemen, Yugoslavia.

ASIA AND THE FAR EAST.

Score in this area, where 1·5 billion or more than half of the world's people live:

16 DEMOCRACIES and their dependencies, with 780 million or 52% of the people.

5 DICTATORSHIPS, with 695 million or 48% of the people

DEMOCRACIES: Australia, Ceylon, Federation of Malaya, India, Japan, Nepal, New Zealand, Philippine Republic.

LIMITED DEMOCRACIES: Burma, Cambodia, Indonesia, Laos, Nationalist China, Pakistan, South Korea, South Vietnam.

COLONIES AND DEPENDENCIES: Australian New Guinea, Bhutan, Borneo, British Solomon Islands. Dutch New Guinea, Fiji Islands, Hong Kong, Maldive Islands, Ryukyu Islands. Singapore, Trust Territory of Pacific Islands.

DICTATORSHIPS: Afganistan, North Korea, North Vietnam, Communist China, Thailand.

U. S. News & World Report.

SOIL-LESS CULTIVATION OF PLANTS

P. J. JOSE

Early History:

Even before the days of the great Greek philosophers and Scientists experiments were done in order to understand the method by which plants absorb their food materials from the environment in which they grow. The names of Theophrastus and Dioscorides are on the top of the list of these early scientists. But, any how, the earliest scientific approach to that baffling problem was, that of the English plant-physiologist, Woodward who in the latter part of the 17th century tried to determine whether it was the water or the solid particles of the soil that nourished the plants. But these experiments were indeed crude and were set aback by lack of proper equipments.

The progress of chemistry as well as of Biology paved the way for a better understanding of of the nutritional phenomenon in plants. Many of the hidden mysteries of nature were brought into limelight during this period. As a consequence of these highly esteemed experiments nine elements were discovered in the absence of which plant growth does not take place, if it does indeed very slowly. These essential elements were Carbon, Hydrogen, Oxygen, Sulphur, Phosphorus, Calcium, Magensium, Potasium and Iron. Later certain other elements as Maganese, Boron, Luoc, Silicon and Aluminium were found to be necessary in very minute quantities.

Modern Work:

It was two German Scientists, Sachs and Knop who worked out the scientific technique of soilless cultivation of plants. These two workers, proved that plants would continue their growth, vegetative as well as reproductive in solutions containing the above elements in suitable ratios.

The economic implication of the above researches was reached only in the present century. A Californian professor succeeded in growing Tomato plants up to about twenty-five feet in height in nutritional solutions. The achievement was given a very warm reception from all quarters. Even those pessimistic minded people who took all these experiments as but shabby nonsense applauded this as a very great achievement. This was the well-known birth of completely new branch of Botany.

From U. S. A. the practice of soilless cultivation of plants was imported into Europe and about the same time further researches on a very large scale were carried out in many parts of the world. Italy, Chekoslovakia, Britain, France, Poland, Russia, Japan and India started research laboratories to investigate the great commerical possibilities of this new branch of science. To-day this is considered an important branch of agricultural science.

Growth of plants uuder normal conditions:

Normal conditions here mean soil and natural environments. What is growth? Growth is defined as the natural result of certain chemical changes which takes place in all living things. For growth certain essential conditions are necessary. These are an abundant supply of Oxygen, light, water and minerals like Sulphur, Phorphorus, Calcium, Potasium, Magensium, Iron, Mangenese and certain trace elements like Boron, Molybebenium, Zinc etc. In addition to the above listed materials plants unlike any other groups of living organisms existing under the sun are capable of manufacturing their own organic food by a process known as photosynthesis. This process is more important than all other processes existing in the plant body.

Oxygen:

All the living organisms require a free supply of Oxygen. Plants are also not exempted, from this basic need.

This Oxygen is taken from the surrounding atmosphere through certain minute pores known as stomatae existing on the lower surfaces of the leaves.

Light :

The growth of a plant is always influenced by light. It is light that is responsible for the manufacture of organic foods by the leaves. Apart from its relation to photosynthesis, whether it has got any direct influence with the growth of the plants is not very clear.

Minerals :

Usually minerals are not absorbed as such but as salts. Their compounds are formed by the combination of different chemical elements in different ratios. Examples of such compounds are Calcium Nitrate, Potasium Chloride, Sodium Monohydrogen Phosphate and Manganese Sulphate.

Organic nutrition :

Carbohydrates, fats and proteins are commonly spoken of as organic foods. These three types of chemical compounds are the principal foods of both plants and animals.

Our food is entirely derived from the vegetable kingdom. Plants alone have the ability to capture energy from the Sunlight and to use it in the manufacture of foods. The process carried out by green plants that marks them off from animals is known as photosynthesis. But this chemical reaction takes place only in the presence of a green clouring substance known as chlorophyll. For a long time scientists have been trying to accomplish photosynthesis 'in virto' but these experiments are not at all so far successful. When once success is achieved that will be the greatest boon to mankind for food stuffs at that time would be manufactured inside a laboratory out of two universally present substances, viz. water and carbon dioxide.

Fundamental basis of the soilless cultivation of plants :

From the foregoing it is clear that actually the soil acts only as medium for the fixing of the roots as well as an agent supply in water and other inorganic nutrients. It was this fundamental knowledge that encouraged the scientists to conduct experiments removing the soil and growing the plants in nutrient solutions. The nutrients in these experiments were dissolved in water and the plants were allowed to grow in these solutions. An important modification of the practice for common agriculture is to provide a gravel bed to the roots as a support and then to provide the chemical into this bed.

Nutrient Mixtures :

Various combinations of nutrients have been prescribed for the soilless cultivation of plants. For the Indian conditions certain formulae have been worked and any one of them may be used.

It is interesting to note that tablet fertilizers are now easily available in the market. These tablets are usually powdered and are sprinkled between crop rows growing in a gravel medium.

The Great Commercial possibilities :

Reports from America say that this new method yields better crop and at the same time it is chcaper than the soil cultivation. This has been proved at Kalimpong in Assam and the results are completely successful. Also it has been found that by this system the growth of the plants is accelerated as the rate twenty percent quicker than in the normal method. It has been estimated that if proper methods are employed a revenue of Rs. 20,000 will be brought per acre. If given full thought this system can be easily introduced to all our cities and villages. The various advantages which this system offers to mankind make us believe that one day this practice will produce a larger quantity of crop than what is obtained to-day through normal agricultural practice. To achieve this ultimaate goal the government machinery is to act vigorously in giving full advertisement through our cinemas, newspapers and by other possible methods. When the end will be achieved, it will save India permanently from a bankruptcy as regards food.

IT IS NEVER TOO LATE TO START

A good life involves a continuous state of learning. And in our concept of life as a succession, it is never too late to start. Many have set out on completely new paths of learning in middle life. Sir William Herschel, the famous astronomer who discovered the planet Uranus was well advanced in years before astronomy replaced music as his chief occupation. Adam Smith was a professor of moral philosophy till the age of forty-three, when he turned to economics and produced, ten years later, his great work on "The Wealth of Nations". Joseph Conrad was a sailor till the late thirties. George Eliot took time off from the duties of motherhood to write her first book at the age of thirty-seven.

And don't be discouraged if it happens that you were "not very bright" in youth. Famous men have often been dullards in their teens. Henrik Ibsen, the great play-wright almost failed to get his high school diploma. Carl von Linne's tutor said he should become a cobbler because he was quite unfit for any learned profession, but Linne became the father of modern biology. Oliver Goldsmith was a failure in his medical studies at Edinburgh University. So was Charles Darwin, who just managed afterwards to scrape through the easiest degree obtainable at Cambridge.

Indeed, there is no hill that perseverance and fixity of purpose will not climb the summit of at last. But perseverance rests on discipline and regular habits. Sri Mrs. Immanual Kant, whose famous "Critique of Pure Reason" was published when he was fifty-six, rose at the same minute every day for thirty years. Emile Zola, who was one of the most significant and prolific novelist of his time, made it a practice to write a thousand words daily.

In fact we need never stop learning. Many men have gone on learning and working till their death, and some have built up a new career when well advanced in years. Sir Francis Haden, the famous surgeon, took up etching as a hobby at forty and did so much work and writing on it until his death at ninety-two that he became much more renowned as an artist than as a surgeon. Lamarck took up Botany as a hobby while he was an officer in the army, went on to Zoology in his fifties and at sixty-five published his famous "Philosophy and Zoology." Christopher Columbus, the wool-comber's son, began his voyage round the world when he was fifty-six. Rebert Blake, England's second greatest Admiral, had never set foot on a warship till he was past fifty, having been in turn scholar, business man, politician and soldier.

In our own times there are the striking examples of Ignace Paderewski, the pianist and Fridtj of Nansen, the Polar explorer. Having reached the peak of his fame as a pianist and composer, Paderewski became Prime Minister of Poland at the age of fifty-nine. At seventy-nine, he staged a triumphal come-back as a pianist and increased his audience by appearing in a film. Nansen, too, became a statesman in his fifties, went back to scientific research and writing and emerged once again again at sixty one to organise relief work in Russia, for which he was awarded the Nobel Peace Prize.

Goethe finished writing Faust on the eve of his eighty-third birthday. Alexander von Humboldt after a life-time of scientific travel and writing, spent the last seventeen years of his life producing the greatest work, "Cosmos" which he finished at the age of ninety-three. Titian was actively painting at the same age and in the year of his death, through plague, at ninety-nine, he undertook to paint a lage picture for the Franciscans. Michel Angelo did his most impressive masterpieces between his sixtieth and seventieth years, when he became architect for St. Peter's Church devoting himself to his new duties till his death at eighty-nine. Goya did some of his best etchings at seventy-two and died ten years later as court painter to Charles IV of Spain.

One could go on extending the list indefinitely. For the number of men who have designed much, done much, and desired to do more, is legion. They have shown that it is never too late to start, never too late to go on. And we can try, in our spheres of life, to follow their example.

A. J.

OMAR KHAYYAM

K. KANAGASABHAI, III B. Sc.

Omar Khayyam! The very name acts as a relishing cup of wine and kindles many a hidden thought in the heart of young and old. It is the firm belief of many that Omar was a poet who indulged in nothing but wine, women and verse. And the belief takes a deep root when one reads the lines :

Here with a Loaf of Bread beneath the Bough,
A Flask of Wine; a book of Verse — and Thou
Beside me singing in the Wilderness
And Wilderness in Paradise enow.

But when one takes a peep into the life of this great poet, one finds that this is not so the case.

Omar Khayyam was born in Nishapur in Persia. Though the name 'Khayyam' implies that his father wasa tent maker by profession, yet it cannot be taken for granted, because such a poor boy as a tent maker's son cannot hope to have a good schooling or high social status. He found an everlasting friendship in Nizam-ul-mulk and these two were such intimate friends that they made a promise that if any one rose to a high position, he should share it with the other. It is said that Omar's friend became the Minister : but Omar was reluctant to accept free gifts from his friend; what he wanted was a place in the kingdom to do his studies unmolested. This was immediately granted and Omar lived and died in this restful abode of his. But the friendship with the minister of Persia is discarded by some as a mere legend on the grounds of inapplicability of dates.

Omar Khayyam's life was packed with learning and gleaning wisdom. He was not only a genius in astronomy and mathematics, but also was a specialist in medicine, philosophy and other subjects. And this philosophic vein is to be found in many of the quatrains of the great poet. It was Omar Khayyam who reformed the then existing calendar. The Jalali era, brought into existence by Omar Khayyam, was then ackowledged by one and all as the most apt and fitting calendar.

The last thirty years of Omar's life were spent in the welter of fanaticism and superstition, of disorder and barbarity which can be already seen in his works. Some 500 epigrams in quatrains are supposed to have been written by this poet. In every quatrain can be found high philosophy, force and sincerity mingled with humour and audacity. It has to be borne in mind by the reader of the Rubaiyat of Omar Khayyam, that these quatrains are not the outflow of continuous inspiration—"They are the artistic expressions of varied moods and thoughts. The verses were written or sung mainly as a pastime and as a relief from the toils in which Omar Khayyam indulged. But these poems were classed by the Persians only as few among many composed by great poets. Hence Omar Khayyam at a ripe old age in 1123 died not as a poet, but as a renowned versatile genius.

For about six centuries, the Rubaiyat was practically unknown to the outside world. But Edward Fitzgerald brought about a dramatic change in this attitude when he translated the Persian poems to English. But even then, the beauty of the songs was not appreciated. Even the cheap editions containing the translations found no welcome among the English people. Some eight years later, a second edition was published which soon became famous. Edward Fitzgerald was brought to the lime light and Omar Khayyam was hailed as a master poet. The young men and women of that time found in the works of Omar Khayyam a shield to protect their unconditioned love. They blindly followed the songs without bothering to know the inner meanings of the verses.

Ah, make the most of what we yet may spend,
Before we too into the Dust Descend ;
Dust into Dust, and under Dust, to lie,
Sans wine, sans song, sans singer and sans End !

Quoting these lines, in favour of them, the young lovers took part in many undesirable activities. But the master mind who conceived this verse never for once would have thought that such would have been the consequences of his poems. In many of the poems, wine and wine cup are used to denote the mystic experiences The literal meanings of the words are not to be taken. If such had been the case, Omar Khayyam would have been nothing but a drunkard and a man full of sins. But his life shows it to be otherwise. He was industrious all throughout his life and he has been admitted even by the most hostile critics of that day as an unequable astronomer and philosopher. But this does not mean that the poet was immune to all the pleasures that were around him. He had a mind to enjoy them and he did so knowing fully well that man does not live on this earth for ever. Time flies and the years roll on and before it is too late, it is better to drink the cup of life to the best; thus thinks the poet and he brings it into actual practice. This of course is stark materialism that is apt to lead the immature minds away from God and things supernatural.

The poet also thinks that man has no power to control fate. Hence the poet compares the men or women of the world to the pieces on a chess board. Hear what he says :

'Tis all a chequer board of Nights and Days,
Where Destiny with Men for Pieces plays :
Hither and Thither moves, and mates and slays,
And one by one back in the closet lays.

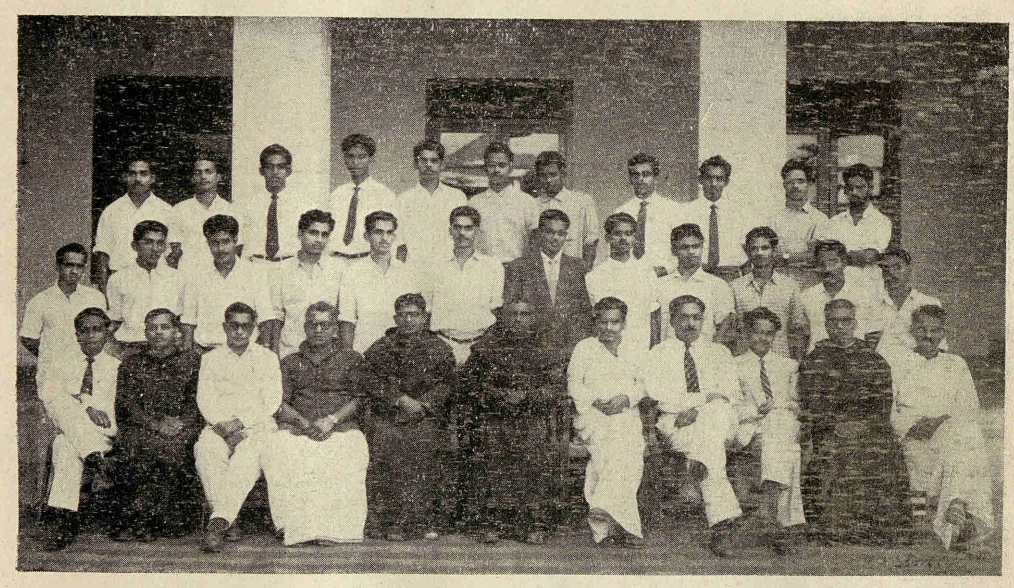
According to him men are merely puny inhabitants of a vast universe which is ruled by a mighty Hand just as the pieces on a chess board are moved hither and thither according to the wishes of the player. Some mate and some slay and all are again shut up in a dark box much as men are shut up in their graves. We know that the universe is governed by the all-seeing and almighty Providence of God and that there is a life beyond the dark dark. Our soul lives on even after death.

Stanza after stanza can be quoted here which will all go to show the greatness of Omar Khayyam, both as a poet and as a thinker. Many a Persian poet has written poems similar to these, but none is so enchanting and fascinating as Omar Khayyam's. Those poets have given vent to their feelings in a vague and uncertain way. But not so Omar Khayyam. His poems are compact and plain though tinged with a materialism and hedonism as yet they have deep meanings embedded therein. There have been very few poets in the past who have equalled Omar Khayyam and there may not be many in the future to come to the level of this eminent poet.

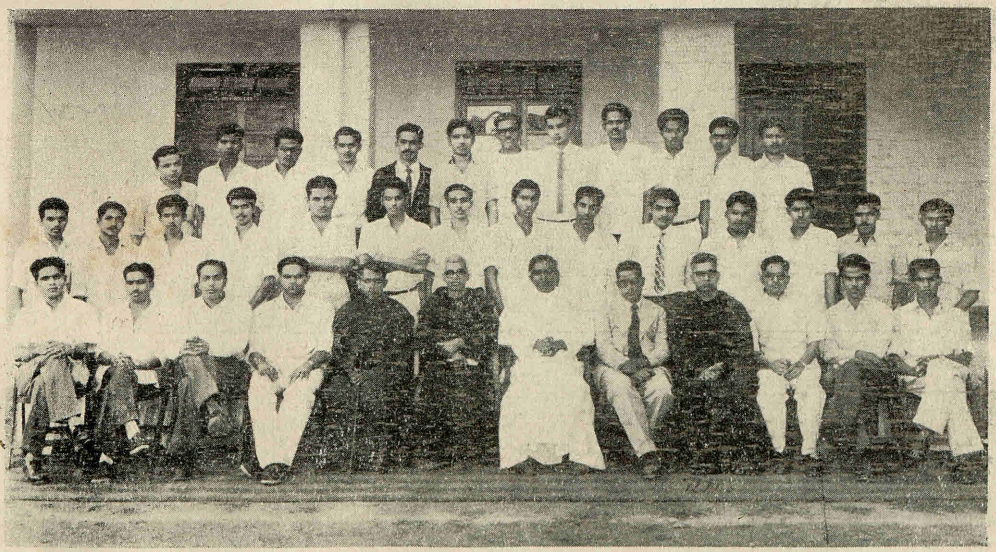
Magic Square

+15	−9	+7	×8⅓	−1
+3	×16⅔	−5	+21	−13
+1	+17	−17	+9	×10
−11	+5	×25	−3	+13
×12½	−7	+19	−15	+11

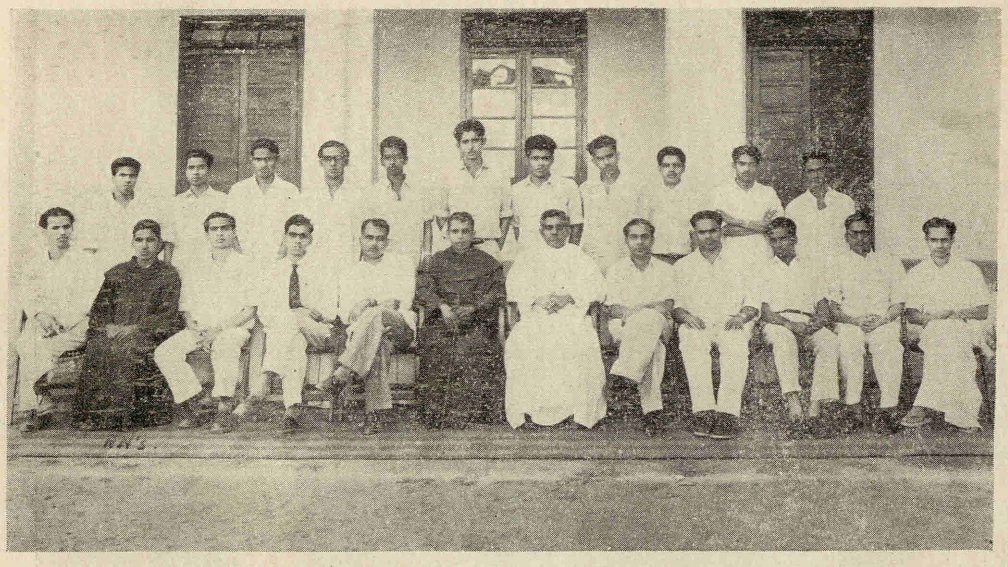
The 3-way magic square. Add, subtract and multiply in all directions. The total is 100.

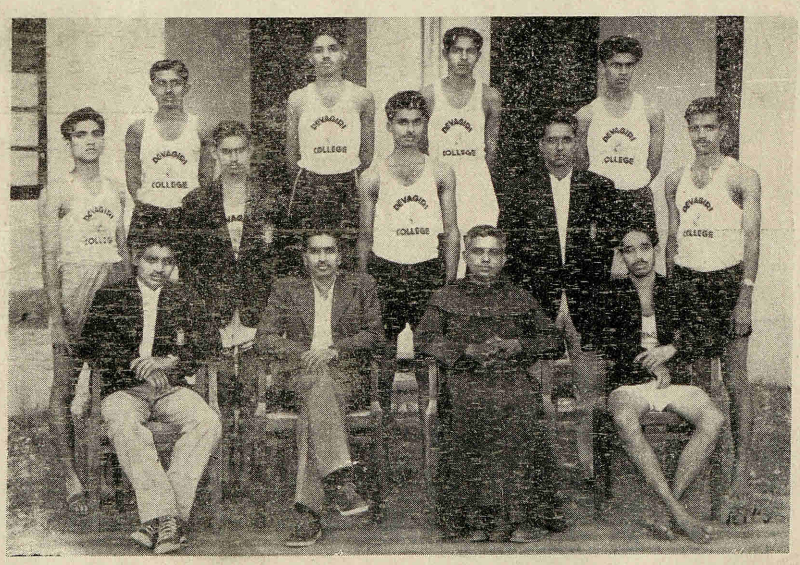
Ont-going Students, B. Sc. Zoology

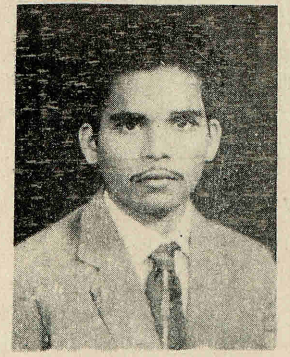
Out-going Students, B. Sc. Chemistry

Out-going Students, B. Sc. Mathematics

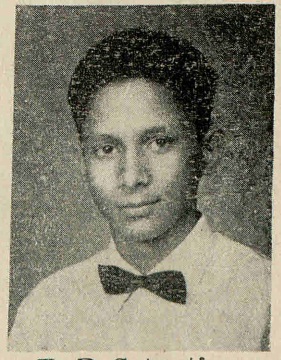

Athletic Team—Zone-Winners

P. J. Sebastian
Chairman, C. S. U.

C. S. U.

T. D. Sebastian
Secretary, C. S. U.

" Birthquake "

V. M. AUGUSTINE I B. A.

" Enough little Indians were being born ", wrote TIME recently, " to add the equivalent of another New York city to the world's population every year, and enough little Chinese to add another Canada." This shows the magnitude of the problem of 'population explosion' or the " birthquake ", another name an American reader of the magazine would suggest for this earth-shaking problem. Now there are about 2·8 billion human beings moving on the surface of the earth ; but by the beginning of the next century, predicted the U. N. experts, there will be something between six and seven billion moving on it. The U. N. Department of Economics and Social Affairs says, " With the present rate of increase it can be calculated, in 600 years, the number of human beings will be such that there will be only one square meter for each to live on". But it is not pessimistic about the future, for it continues, " It goes without saying that this can never take place ; something will happen to prevent it". This point is still more emphasised by Sir Charles Darwin (grandson of the famous Darwin of Evolution) who says that at the present rate of increase, humanity is going to breed itself into chaos and that the time will come when there will be "Standing room only".

But we need not worry about that. For, all the vast Amazon basin, coming to one-twentieth of the world's land surface is still virgin ; in Ethiopia alone there are about 180 million acres of the world's most fertile land lying fallow ; there are also vast areas of land lying waste in Africa, Asia, America and even Europe. While more than 1000 people live in the square mile in Kerala (along the coastal belts even 2000), there are only 312 in India as a whole, 193 in France, 123 in China, 108 in Indonesia, 50 in U. S. A., 23 in Russia and 3 in Canada. If there will be a "One world" and a world government, why can't we remove the people from the densely populated countries and resettle them in the thinly populated ones ? Or why can't we imagine a day, looking 600 years ahead, as the U. N. experts did, when there will be regular communications and transport between our planet and Mars and other planets and we will be living there happily ? For, instead of looking 600 years forward, let us look 600 years backward when the people of the civilized world knew nothing of the continents of America, Australia and most part of Africa. Didn't Columbus and others find space to accommodate the growing population ?

If at all we find the space, where is the food to feed them ? It is a perplexing question. For physical Scientists like the U. S. Naturalists Fairfield Osborne say that mankind is spending the earth's resources at a drunken-sailor rate and will ultimately denude the earth of its minerals and destroy its capacity to produce food. But we need not fear about that. For, apart from the fact that, a good amount of arable land, as shown above, is lying fallow, if the world employed all its potentially arable land effectively, as did Holland and other countries, the British economist Colin Clark estimates that the present agricultural techniques would support ten times the present population (i.e. 28 billion) at a European level of diet. He states that India can produce three times the food it now produces from the same land by the adoption of better methods of cultivation. Moreover our agricultural techniques are fast changing and we are beginning to grow algae and even yeast for food. Or a better answer is given by the Geo-Chemist Harrison Brown who says, "the basic raw materials for the industry of the future—(600 years hence, mind you !) —will be sea water, air, ordinary rock, sedimentary deposits of lime stone, and phosphate, rock and sunlight. All the ingredients essential for a highly industrialised society are present in the combination of these objects." So why do we fear about the limits of the earth ? and of a plundered planet ? But what is wrong with our present position is in the case of distribution. Here is a good example. According to the U. N. Statistics, 18 richest countries with 16% of the world's population enjoy more than 70% of world's income ; on the other extreme, 15 poorest countries with 50% of the worlds' population get less than 10% of the worlds' income.

But when we divert our attention from the international scene to the Indian scene, matters are some what, if not quite, different. For India is one of the least developed countries of the worlds. On a world level the population problem is a baseless fear for the future, but on the Indian level it is a living problem to be tackled effictively if we are to make any progress. It is the

same case with all the undeveloped countries of Asia and Africa. For with a slight improvement in the lot of the people the population will shoot up rocketlike, thatis, when we have more nourishment better medical aid, better housing conditions, death rate will fall rapidly even if there is no increase in birthrate, which will result in the over-all rise in population.

Now returning to India, she has an estimated population of 400 million now, and an yearly increase of 6 to 8 million, that is an increase of 2% as compared to 1·7% of the world. The world's leading authorities believe that this country has scarcely one generation to put its house in order. A study made by Princeton University's Office of population Research with the help of I. B. R. D. forecasts that if India's birthrate continues at its present high levels that country will have a population of 800 million by 1986, (that is double the present, in a quarter af a century) In that case experts believe, India will have passed the point of no return. The country's resources could not conceivably support such a population growth, inevitably, they think, the ancient land would collapse into a terrifying shambles of famine, disease and anarchy, perhaps carrying most of Asia along with it. Sir Julian Huxley stressed the point more emphatically, recently in Delhi, saying that India's failure in solving the problem will lead to political and social disasters and her success in that will give her the lead of Asia and hope for the world at large.

One Hon'ble Member of Parliament, (I think it was Mr. Masani) recently said that the problem facing India is like a pair of scissors wide open. The upper blade represents the rapidly increasing population while the lower blade the lower level of food production. He urges to bring the upper blade down and the lower blade up lest India might be cut into pieces between them. "We have to keep running so as to remain in the same place," as Nehru says. "It is not true that all our problems come from over-population," he told two correspendents of the 'Saturday Evening Post,' who came to report on the problem, "But unless India's population can eventually be controlled, solution of our other problems will be meaningless."

For the solution of this problem, many experts and authorities, like Julian Huxley, Arnold J. Toynbee and the Indian population expert Dr. S. Chandrasekhar, suggest birth control and family planning. According to Huxley, the best field of investment in India is birth control. But there are people as eminent as these who oppose this view like prof. J. B. S. Haldane, who says that India can produce enough food for her teeming millions within a short period of few years by adopting scientific method of cultivation. As pointed out above, she can produce thrice the present production by scientific methods such as modern implements, fertilisers and technical knowledge. It is said, the government could not meet half the country's demand for fertilisers. At the same time she is spending crores of rupees on family planning!! Why can't we use this money for establishing some fertiliser plants and increase the production in spite of cutting the population down ?

Putting that point aside, let us take the problem of land. "The Geography of Hunger," a book published in 1952 has this to say. "Farming only the more fertile and easily watered zones, the Indians have so far left uncultivated an area estimated at 150,000,000 acres, all of it arable, in spite of tremendous pressure on certain areas—the valley of Ganges and the coastal and deltaic belts—a third of India's land resources remain unexploited." Even after great land reclamation programmes it is estimated that there is 55 million acres of arable wasteland. The Ford Foundation team of experts reported in '59 the area to be "Hundreds of lakhs of acres", scattered all over the country. "Moreover", they reported, "new (land) developments and reorganisation of village offer excellent opportunities for installing proper structures for water control, conveyance and disposal that give greatly increased crop production. Field boundaries can easily be made to coincide with such structures in the planning stage." Why can't we organise all these waste and scattered lands and form co-operative farmings ? The team also reported that in India even the present irrigation facilities are not fully utilised. Why can't the government advise the people to increase production ulitising all the facilities available in spite of advising them to "plan" their family ? Should we cut down our population ? No. Self control is the need of the hour. Self control builds up a nation, birth control breaks it up.

It is estimated that 15% of our annual crop production is destroyed by pests for lack of storing facilities. Why can't we provide the peasants with better storing facilities ? Should we cut

down our population for that? No. Moreover why do we arouse resentment in the people of the countries like America, who give us help in our development programmes, by asking aid for this purpose? The Government must also realise the difficulty in carrying out the demoralising family planning in a country where religious sentiments are so deep rooted as to abhor the unnatural methods of conception-control.

So here the problem is not that of more people, but that of more idle people (60% dependents on 40% toilers) who are not able or prepared to work and that of the natural resources lying unexploited. It is not long ago that some American Scientists dared to promise to the American people enough bread by the work of a dozen people even without destroying their well-pressed shirts! Such is the progress of science. Then why should we worry about food? This is the technologists' reply to the problem raised at the beginning:—

"Man's potential is quite terrific,
You can't go back to the Neolithic
The cream is there for us to skim it,
Knowledge is power and the sky's the limit...."

—Kenneth Boulding.

Now, when man-made rockets are shooting up in the heavens, even sky is not the limit!

SELF-INQUIRY

Let not soft slumber close my eyes,
Ere I have recollected thrice,
The train of actions through the day:
Where have my feet marked out their way?
What have I learnt where'er I've been
From all I've heard, from all I've seen?
What know I more that's worth the knowing?
What have I done that's worth the doing?
What have I sought that I should shun?
What duties have I left undone,
Or, into what new follies run?
These self-inquiries are the road
That leads to virtue and to God.

—*Pythagoras.*

SOME AMAZING EPISODES FROM FISH LIFE

K. P. PRABHAKARAN, III B. Sc.

Credulous laymen are often horrified by the fantastic fish stories spread by fishermen. But real fish stories are more interesting than the fantastic ones.

Fishes out of Water:

Some species among the Fresh water fishes come out of the water and frequent the shore. The climbing perch or Anabas and many other fishes of the tropical region like Periophthalmus are seen coming on to the land and spending days and even weeks without a dive. They are provided with sufficient accessory respiratory organs in the gill chamber for breathing air directly. The most interesting feature of curious fish viz. the jumping fish of South Africa is that it is seen sometimes on the branches of trees! where they spend a long period of their life devoid of water.

Emotional touch in Aquatic life:

In the care taken by the Parents to protect the offspring and in the breeding and feeding habits, there is a conspicuous sign of admirable "Brain" in many fishes. Some of them build nests and dig pits for storing the eggs safely. Paternalism attains its summit in the males of Arions and the gaint River Cat Mystus Seengler. In the former the tedious task of incubation is taken over by the father who keeps the fertilised eggs in the mouth till they hatch out.

In the River Cat another mode of Parental care is adopted. Here the female lays eggs in a depression in the sand made by her mate and soon after this the father presses his abdomen upon them so that the eggs stick on to it. Poor male takes the responsibility of child breeding and it is recorded that sometimes the father feeds the hatched-out young ones with an 'abdominal milk' secreted from this belly.

The Macropodes are note-worthy in that they form a nest for the protection of eggs with bubbles produced from the mouth. The ingenious arrangement of the Bitterling couple is very funny. This happy pair select an empty mussel shell at the time of fertilization. With the aid of a curious adaptation in the female the eggs are introduced into the internal space of the shell. At the same time the male passes its sperm to the same shell and further development takes place in that strange home. The tragic plight of the male of Photocorymus which persists as a parasite throughout its entire life on a bait-like projection of its female companion, is a charming one.

Singing and Dancing Fishes:

The Stickle Back is an enchanting dancer at the time of sexual maturity He attracts the attention of the better half by a zig-zag movement and lures her by showing off a red coloration to his small, temporary resort where she lays the eggs and they are fertilized by the male. This is repeated with other females also until the nest is filled with eggs; then he safegaurds them for about three weeks. It is noted that even larger fish are kept off by the drastic operations of this efficient dancer.

The commonly believed reticence is not a characteristic in every fish. Production of sound for avoiding the enemies and attracting the females is recorded in many cases. The sound is produced with the help of some mechanisms connected with the air chamber. 'Songs of fishes' thus produced, were for a long time a source of horror for seafaring men.

Electricity from Oceanic Dyanamos:

The Electric-cel of tropical America and some sharks like Astrape, Narcine & Torpedo constitute an imcompetant set of current producing fishes. This curious phenomenon, intimately related to the modified muscle cells of the body, is the capacity for emitting a current of more than hundred volts. In the Electric-cell, a nine to ten feet long fish of Brazil, it is more powerful than

in all others of its like and is lodged in the internal layer of skin in two longitudinal rows. This organic battery has its usual Anode at the front end and the Cathode at the rear. This fish can produce current at his will and in addition to this peculiarity it is nocturnal in habit. It sees the objects even in pitch darkness. Another curious nature of this is the capacity to move backwards at the same speed as forwards.

.....'and there was light.'

Bioluminicence is of universal occurrence in the Abyssal fishes. Light production is generally related to some variations of skin. A slime is produced containing luciferine which is capable of emitting light on coming in contract with oxygen in air. Sometimes an efficient light producing mechanism is provided with a focussing lens between the transparent skin and the source of light. The marvellous adaptation in this case is again increased by the adjustment of a black pigment covering the entire organ so as to prevent light from radiating to the internal organism.

In the Midshipman, an ingenious fish of California some sort of search-light mechanism is well developed with the aid of a pigmented reflector behind the lens,

Foreign luminiscent particles cuch as parasites are observed to participate in illuminating some fishes.

Flying Fish :

There are actually a variety of 'Flying Fishes' which cover more than thousand and two-hundred feet and attain a height thirty-six feet at a single leap, the velocity being above 10 M. P. H. Cypsillurus is an example, usually falling on board vessels. In disturbed weather these fish glide parabolically without moving the spread-out long wing-like fins and the speed is surprisingly greater, when the direction of the wind is opposite.

More or less true flight is exhibted by the 'Flying Guarnards' of Atlantic. In this case the frequent vibration produced by the wing-like Pectoral fins gives it an appearance of true flight as in birds.

Angler Fish or Frog Fish :

These fish are remarkable for their extreme ugliness and clever devices for catching the prey. They live on the bottom of the sea among the weeds. The first dorsal fin rays of these monstrous creatures are admirably adapted for attracting the prey towards its wide mouth by the lashing movements of the sea-weed like tip of the fin rays. They are usually bottom dwellers and hence are packed with suitable facilities for devouring comparitively large prey.

Hunters in Water :

Marvellous hunters are not rare among marine fauna ; Archer Fish of Thailand, provide a suitable example for these sort of fish. This charming creature hunts its prey even out of water, by using forcifully expelled drops of water, like bullets, to shoot the insects down. The aim is so accurate that the victim at a distance of more than three ft. can be shot down by the liquid bullets.

The thresher Sharks, notorious for their fierce and organised hunting are usually seen encircling shoals of mackerels and preparing a scene of massacre.

Sucker Fishes :

The Ramoras possess a kind of vacuum sucker on the head by which they attach themselves to larger animals like Sharks, Turtles etc. or even ships, which provide them a free lift along the ocean. These fishes are used largely by the fishermen of West-Indies and Northern Australia for hunting turtles. The Ramora is tightly tied to a long line by the tail and is set free into the sea. It chases the turtles and gets attached on their sheels.

Knitting of Hearts

A. JOS

"Of all things," wrote Epicurus, "which wisdom provides for the happiness of the whole life, by far the most important is the acquisition of friendship." For friendship satisfies that instinct for companionship, that social sense which the infant manifests in social play. It knits hearts together. It redoubles joys and cuts griefs in half. It enables us to extend into other kinds of living, to share intimately the experiences of others. Such was the legendary love of Achilles for Petroclus, and the actual affection of Montaigue for Etienne de la Boctie or of Shakespeare for Mr. W. H., to whom some of his finest sonnets are dedicated. Yet we should be careful not to live somebody else's life as a substitute for our own.

Friendship in ancient times:

The classical example of devoted friendship in the ancient world is that of David and Jonathan. Jonathan, as you may remember, not only eased David's life at the Court of Saul but saved him from being murdered on at least one occasion. David could do little to repay, but he never forgot his friend's fidelity. His lament for Jonathan is one of the most touching passages in the scriptures: "I am distressed for thee, my brother Jonathan: very pleasant hast thou been unto me: they love to me was wonderful, passing the love of women: How are the mighty fallen, and the weapons of war perished!"

Greek literature is rich in praise of friendships and friends, both mythical and actual. An episode in Virgil's "Aeneid" relates how two young Trojans, Nisus and Euryalus, accompanied Aeneas from Troy and died with great distinction in a subsequent battle. They entered the enemy's camp at night, where they were caught and slain. Nisus had the opportunity to escape, but preferred to die by the side of his friend.

The example of Damon and Pythias is stlll more striking than the legendary friendships, fact being invariably more impressive than fiction. Dumon was a senator of Syracuse. He was seized and condemned to instant death. He asked for four hours' respite to see his wife and child, but the request was denied and he was led to the execution. Meanwhile his friend Pythias rushed to the king and offered himself as bail. He would gladly die, he said, if his friend did not return in four hours. Dionysius accepted this surety and Damon hastened to his country villa. But after the visit he tore into the city just in time to prevent Pythias from being executed. Dionysius was so touched by this added proof of a great friendship that he cancelled the execution and begged Damon to be his friend. Less dramatic friendships were, of course, common in ancient Greece and Rome.

Friendship in the Modern World.

After the death of Marcus Aurelius, whose "meditations" begin with an elaborate list of the many friends to whom he is indebted, the Dark ages set in, and there is a great gap in the literature of friendship till we come to Montaigne's essay on the subject, inspired by his feelings for Etienne de la Boetie. "Those we ordinarily friends and amities" he said in a quaintly impressive language "are but acquaintances and familiarities, tied together by some occasion or commodities, by means whereof our minds are entertained. If a man urged me to tell wherefore I loved him, I feel it cannot be expressed, but by answering: Because it was he, because it was myself. I think by some secret ordinance of the heavens, we embraced one another by our names. And at our first meeting, which was by chance at a great feast, and solemn meeting of a whole township, we found ourselves so surprised, so known, so acquainted, and so combinedly bound together, that from thence forward, nothing was so near unto us, as one unto another."

The Sixteenth century writers who followed Montaigne re-established frieneship as a worthy theme in literature which is now rich in expressions of its beauty and value. "What is the secret of your life?" Mrs. Browning asked Charles Kingsley, whose friendship with F. D. Maurice deserves greater notice. "Tell me, that I may make mine beautiful too". He replied: "I have

a friend". The need for the rough warmth of masculine affection is also charmingly illustrated by a letter from Charles Lamb to Samuel Taylor Coleridge. " I shall half wish you unmarried for one evening only," wrote Lamb, "to have the pleasure of smoking with you and drinking egg-hot in some little smoky room in a pot-house."

Friendship and the Good Life.

"Generally bosom friends are there" wrote Chang Ch'ao "who still have implicit faith in us and refuse to believe rumours against us although separated by hundreds of thousands of miles, those who, on hearing a rumour, try every means to explain it away: in those who in given moments advise us what to do and what not to do; and those who at the critical hour come to our help and, sometimes without our knowing, undertake to settle a financial account, or make a decision, without for a moment questioning whether by doing so they are not laying themselves open to criticism" Constant and unsullied friendship is only possible when men realise the futility of the superficial things that are valued, and know the art not only of giving generously but of taking gracefully. True friends know that the highest friendship must be based on a wide culture, the capacity to rise above petty ambitions and covetousness, and to do service to the cause of man.

Friendship and the Bible:

"Now Jesus loved Martha and her sister Mary, and Lazarus." "Leaning on Jesus' bosom, one of His disciples, whom Jesus loved" "Lord, behold, he whom thou lovest is sick" "Have pity on me, at least you my friends." The good counsels of a friend are sweet to the soul "If one fall, he shall be supported by the other" "A faithful friend is a strong defense." "He that feareth God, shall likewise have good friendship." These are some of the sentences in the Bible that reveal the beauty and grandeur of friendship.

A true friend remains in trouble as well as in peace. Friendship built around God is sacred and a great blessing. Let us have peace with all but confide our secrets to a good friend. Let us not look for popular friends, but prayerful friends. A good friend brings us nearer to God not further away. Spiritual friendship is the most beautiful friendship on earth. St. Francis de Sales and St. Jane de Chantal were very great friends. St. Francis of Assisi and St. Clare were very close friends. St. John of the cross and St. Teresa were good friends. Christ enjoyed the friendship of Martha, Mary and Lazarus. Friendship must be built on love of God and love of neighbour. This friendship must prove itself in a greater charity.

On making Friends.

The part of our enviornment from which we gain most satisfaction of all is the people about us. It is the people in the world who make it a friendly world or an unfriendly world as the case may be. Happiness and success in this part of our enviornment does not depend solely upon ourselves it is true. It depends on other people too. Yet it does depend chiefly on ourselves and the rules for success are few and simple.

Be kind and considerate and courteous to others. They will appreciate it. Be sympathetic and helpful. They will be greateful. Be open and honest and independent and they will respect you. Be wise yet humble and they will listen to you. Listen to them and they will seek your company. Love others more than yourself and some others, if not all, will love you. Sactifice yourself for others without hope or expectation of rewad or praise and you will find the reward already gained. Judge yourself harshly and seek to gain your own approval. Try to understand yourself and you may hope to understand others. Seek faults in yourself but not in other people. For in you, too, there is a fault. Give yourself nobly and generously, for only as you give shall you receive.

There is friendship given and received. Life has no greater glory to offer you than one good friend. And friendship means sacrifice, for friendship is love, a love going out to another and demanding no satisfaction for itself but the satisfaction of going out to that other. True Love is not satisfied with men thinking or speaking of the beloved. It seeks to be united with the beloved. The hankering after is physical closeness and contacts by which friendship is finally scaled.

Birds of a feather:

Besides friends we most of us have associates whom we call friends. We give less to them and expect more of them. They may be only leisure—time acquaintances. Such friends also can add greatly to our happiness in life. But with them also we must remember that the more we put into the friendship the more we shall get out of it. A word of caution is necessary in regard to these associates however. There is always a tendency for "birds of a feather to flock together." We must be careful that the associates we choose bring out the best in us. Sometimes a clash of personalities will do it sometimes a similarity. But if we find our associates are bringing out the worst in us—pettiness, meanness or whatever it may be—it is high time to seek new associates.

Depend upon it, religion is in its essence, the most gentlemanly thing in the world.—*Coleridge.*

Five great enemies to peace inhabit with us, viz avarice, ambition, envy and pride: and if these enemies were to be banished, we should infallibly enjoy perpetual peace.— *Petrarch.*

Friends should be weighed, not told; who boasts to have won a multitude of friends has never had one.

—*Coleridge.*

We may have many acquaintances, but we can have but few friends: this made Aristotle say that he that hath many friends hath none.

—*Dr. Johnson.*

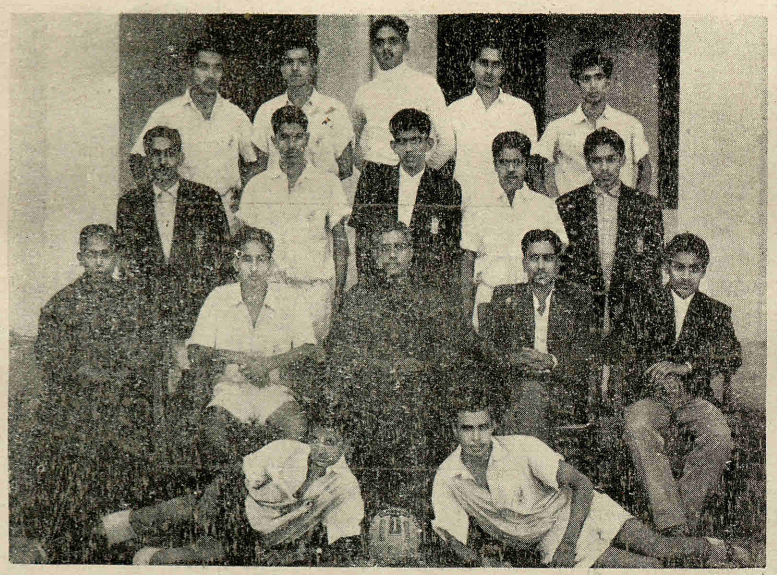
Character is perfectly educated will—*Novalis.*

Behaviour is a mirror in which everyone shows his image.—*Goethe.*

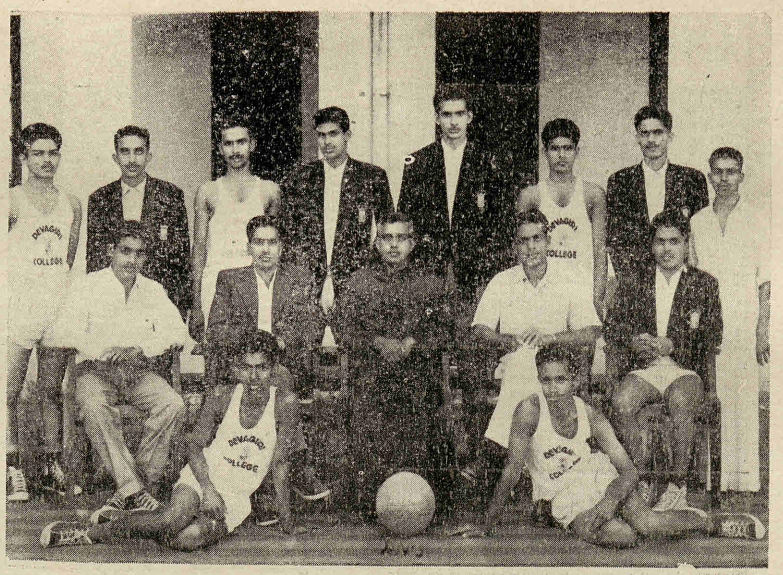
There is not one of us who has not in him the roots of the saint and the criminal.—*Locardaire.*

Listen not to a slanderer or detractor for he tells you nothing out of good will; but as he discovereth of the secrets of others, so he will thine in turn.—*Socrates.*

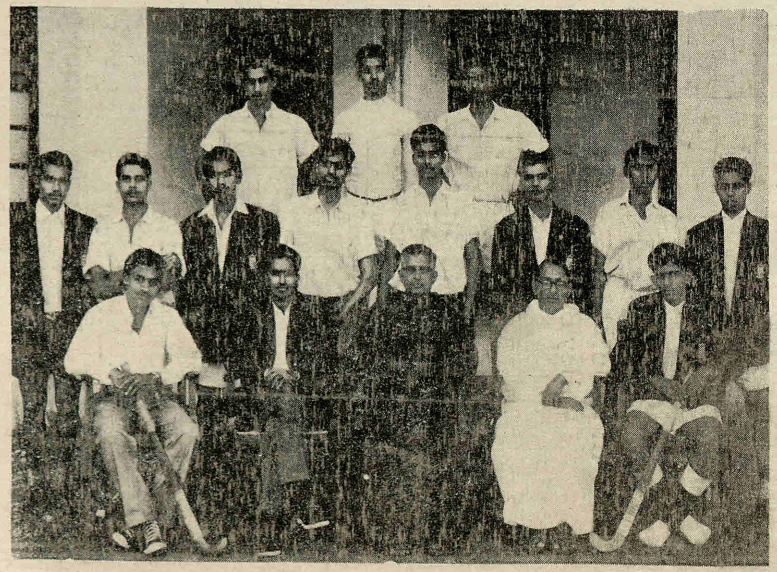
OUR TEAMS

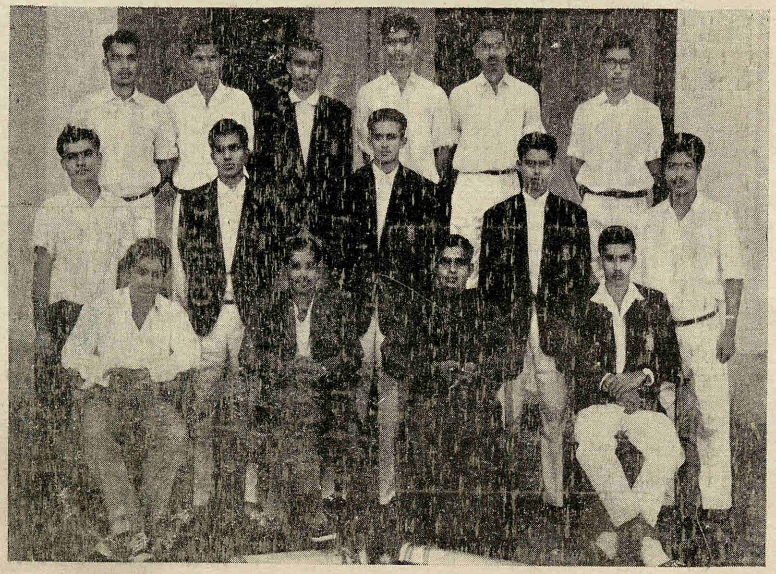
Foot Ball Team

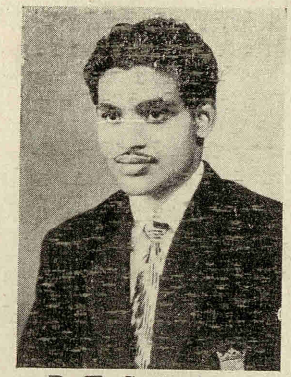
Basket Ball Team—Zone-winners

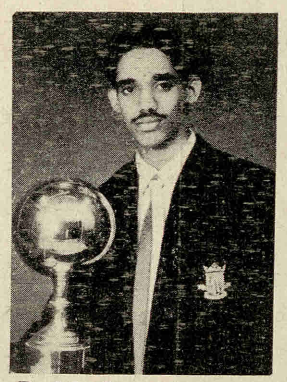
Hockey Team—Zone-winners

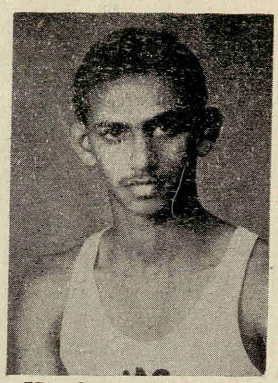
Cricket Team

P. T. Sadasivan,
General Captain and
Best All-rounder

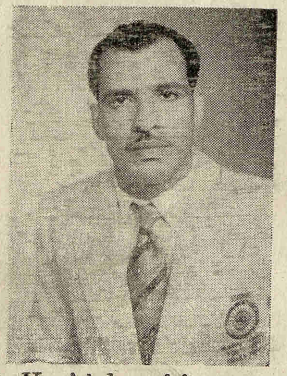

P. M. Sivaraman,
Senior Champion and
Winner of the
"Very Rev. Shabor Cup"

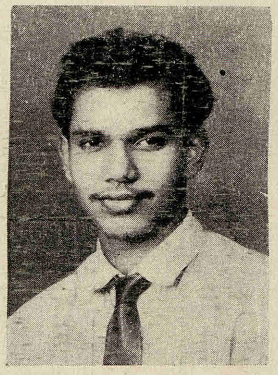

W. Sureshkumar,
Captain of the
Shield–Winners

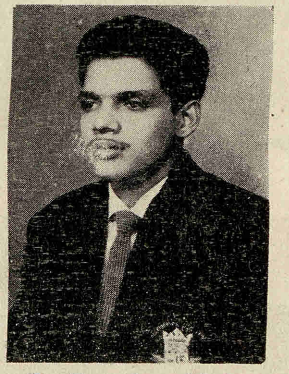
OUR CONTRIBUTION TO 'VARSITY TEAMS.

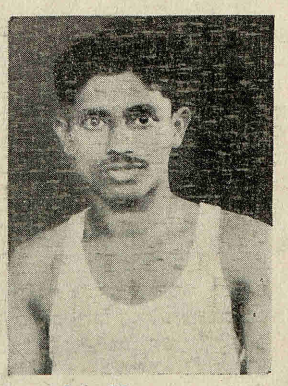
K. Abdurahiman,
Volley Ball

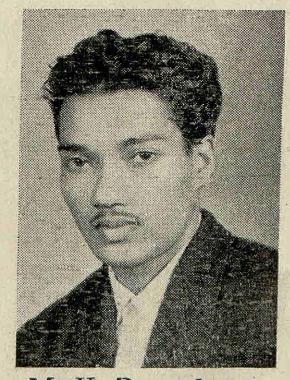
N. K. Sachindranath,
Shuttle Badminton (Captain)

P. Gopalan Nair,
Volley Ball

M. Koya,
Athletics

M. K. Damodaran,
Foot Ball

A Survey of Indian Armed Forces—Ancient to Modern

L/Cpl. N. K. SACHINDRANATH. No. 135584.

Even from the days of the hoary past, the Indian attitude to life was not the glory of blood and conquest. India's heritage is the tradition of peace. India valued pen more than the sword. Therefore, it is not surprising that Indian military history does not resound with imperial glory, with romantic and colourful story of wars of aggressions and deeds of gallantry on foreign soil. As India was the treasure house of the world, many adventurers were attracted to her. Some came for plunder, some for pure adventure and others to settle down.

We can have only vague ideas as to the ancient history of the Indian armed forces. The coming of the Aryans and their subsequent conquest and consolidation can be traced through the great epics 'Ramayana and Mahabharatha'. During this period, wars were the monopoly of the warrior class who attained a high degree of perfection in the use of the ancient weapons.

Alexander the Great was the first European invader who came to India. At that time, there were eight principal States in India. Their combined strength was 1,068,000 infantry, 26,000 cavalry, 13,360 elephants and 17,000 chariots. King Porus alone stood up to Alexander who defeated Indians by adopting superior tactics. The battle at Hydaspas was the culminating point of Alexander's invasion of India. The Greeks and others contend that Alexander's veterans were exhausted and were in no mood to move further. Moreover, the plains of India were full of well trained infantry, chariots, cavalry and elephants waiting ready for Alexander.

Chandragupta ascended the throne of Pataliputra in 321 B. C. His defence policy was controlled by the canons enunciated in the Arthasasthra of his astute prime minister Chanakya. The huge standing army was administered by a war office consisting of thirty members. Forts were built as a last line of defence. Espionage prevailed in full swing. The soldiers were given good pay and they enjoyed a high status in society.

In Asoka the Great, we find the epitome of the true spirit of India—peace by strength and not war for its own sake. In his Kalinga expedition 1,00,000 were slain, many times as many died and 1,50,000 were made captives. Seeing this carnage, Asoka repented and became remorseful. Then he became the greatest exponent of peace and Budhism. Still his army was always kept in fighting trim.

For four hundred years after the decline of the Maurya dynasty, it was one long story of fierce internecine warfare between foreigners stationed in India and the Indian princes themselves. Powerful dynasties of the period were the Sungus and Kanvas in Central and Eastern India and the Satavahanas in Deccan. The Maurya and Pre-Maurya strategy centered round huge elephant forces which were useful especially in positional warfare in jungle areas. Samudragupta and Chandragupta II were great generals of the era. The Kanauj empire carved by force of arms by Harsha, had a powerful army. The abandonement of mobile warefare with more reliance on static defence and pitched battles appears to be the characteristics of the time.

The period from the death of Harsha to the invasion of Sultan Mohamnd Ghazani is often called the period of Rajput ascendancy. Rajputs were the cream of Indian soldiery. Their military exploits, chivalry and sacrifice can be compared to any people's martial glory. Sultan Mahmud of Ghazni began the Muslim invasions. His sack of Somnath was the consummation of a series of invasions from 1001 to 1025 A. D. The defeat of Indian princes at the battle of Thaneswar marked the 'finis' of one chapter of Indian military history and opened another. Hereafter, invaders came and settled down and became Indianised very soon. Thus the Indian Armed Forces became a mixture of nationals and foreigners, who became more Indian than Indians themselves.

Besides the armies of the Moghuls who came through the Khyber pass as the last of the series of conquerors, the two armies destined to influence the course of events to come, were the Khalsa army under the Maharaja Ranjith Singh in the Punjab and the Maratta army under the Chatrapati Shivaji in the Deccan.

The Moghul army was not well trained or efficient. Soldiers joined services under some chief or leader who was ranked according to the number of men he had raised. This was the origin of the 'Mansab' first introduced by Akbar. Moghuls were accustomed to fight on horsebacks and they despised foot soldiers. They never became proficient in the artillery

Chatrapati Shivaji is one of the most dazzling soldier sons of India whose contributions to Indian Military thought and organisation has been great indeed. Shivaji fought successfully against the Moghuls, Portuguese, Bijapuris, Hyderabadis and a host of other petty kings. His army was one of the largest state owned armies ever raised in India. He did not recognise the feudalistic process of recruiting. His strategy was speed, surprise and secrecy. The Marathas perfected the the art of guerilla warfare even better than the Americans in their war of Independance. Shivaji constructed a network of citadels at strategic sites and this formed the nucleus of his might. Since artillery was undeveloped at that time, he was secure as a "mountain rat".

The rise of Sikh power constitutes an inspiring history of military glory in India. In fact stalwart soldiers like the Sikhs can hardly be equalled. The Sikhs united by the Bhakti movement under Guru Gobind Singh a might army of crusaders, or Khalsa to avenge their religious and political grievances. They proved a thorn in the flesh of the Moghul Imperial Army. After Banda Bahadur's defeat, the army weakened. With emergence of Ranjit Singh, the Khalsa army again became a great power to be reckoned with. Ranjit Singh has a great passion for guns and artillery. He modernised the army along western lines.

With the advent of the British, the Indian armed forces began a new career altogether. Modern Indian army began as watch keepers of the East India Company These evolved into the three presidency armies of Bombay, Madras and Bengal. In 1748, they were for the first time united under Major Stringer Lawrence, the first C–in–C of a modern Indian Army.

In 1754, the first Royal Troops came to India. The British army became the model for all reforms. The English made many reforms which hurt the religious susceptibilities of the orthodox Indian soldiers. Even as early as 1806, the Vellore Mutiny broke out. Discontentment came to a head in 1857 which saw the Sepoys going berserk with fanaticism and patriotism and they shook the British Raj to its very foundation. In the result, however, about 30,000 soldiers remained loyal upto the end, a like number was disarmed or deserted. 70,000 soldiers joined the revolt at different times. As a result of this rebellion, India became a Crown Colony. Henceforth, the artillery became the monopoly of English soldiers and Indians were kept out of this. Lord Kitchener assumed office as C-in-C in 1902. He reformed the army, gearing it up to a war footing.

When the first world war broke out, India provided an expeditionary force to France. Indians fought in such widely separated theatres of war as France, Belgium, Gallipoli, Salonika, Palestine, Egypt, Sudan, Mesapotamia, Aden, North China etc. Thus, 53,486 Indian soldiers had laid down their lives fighting for the English. After the conclusion of armistice, demobilisation began. For this purpose, the Indian Soldiers Board was formed. An Imperial war Memorial was erected in Delhi at a total cost of 6 lakhs of rupees.

Still, despite Indian Soldiers gallant sacrifices in so many wars, there were hardly any Indian holding King's Commission during the first world war. Owing to political agitations, ten seats were reserved to Indians in the Sandhurst Military College. On the 13th March 1922, Prince of Wales opened a military college at Dehra Dun. Thus began the Indianisation movement in the army.

Once again, the Indian armed forces proved their hitting power when the second world war broke out. Mobilisation went on in full swing, and the army in India quickly reached a total of 1,200,000 apart from the 2,50,00 serving overseas.

Finally independence was achieved after the pangs of partition. At partition the distribution of the army in the two dominions were as follows :—

	India	Pakistan
Infantry Regiments	15	8
Armoured Corps	12	6
Artillery Regiments	18½	8½

The first Indian General of the Independent India was General Cariappah. Thus on reviewing Indian military history, we find that India has a split personality. India had and continue to have a mighty army even when she practised and preached the doctorine of Ahimsa. Truly, independence is born of strength. Weakness is a bane to Individuals as to nations. We want muscles of iron, nerves of steel, gignatic wills which nothing can resist.

WHAT IS IT ?

It pays most of the taxes
It provides most of the jobs
It has given us all our factories and shops
It develops inventors and business builders
It alone can raise our standard of living
It is the hope of the human race
Yet — Karl Marx said it must be destroyed
What is it ? It is Private Enterprise.

Love is a flame which burns in heaven, and whose soft reflections radiate to us. Two worlds are opened, two lives given to it. It is by love that we double our being : it is by love that we approach God.— *Aim Martin.*

Friendship is a great thing. A gentleman named Cicero once wrote a whole book aboout it, but I think the best definition was that given by a small boy who said "A friend is a person who likes you even though he knows you".—*Dr. Downey.*

I have never had a policy. I have simply tried to do what seemed best each day, as each day came.

—*Abraham Lincoln.*

MIGHTIER THAN SWORD

C. C. MICHAEL, II B. Sc.

The tongue that moves the people rules the World. It is mightier than sword. Only a persuasive speaker can win the hearts of men and hold the reins of government in any state. From Demosthenes to Webster, critical times in history have produced great orators and great orations have changed the course of history. For speech sways the thoughts of men. Because the gift of speech brought power, oration was the first literary form to reach high perfection. It developed swiftly in the popular deliberative assemblies of early democracies of ancient Greece and Rome.

Among the Greeks were many famous orators of whom Isocrates, Demosthenes, and Pericles are especially famous. The names of Cicero, Mark Antony and Cato represent Roman oratory at its best. From the downfall of the Roman Empire until the late modern period oratory suffered a decline; but at the time of the American and French revolutions there was an awakening, signified by such names as Pitt, Sheridan, Burke, Fox, James Otis and Alexander Hamilton. Winston Churchill, the English statesman is one of those who rank high among modern orators.

While oration is recognised as the highest form of public discourse, the term oratory is here used in its broadest sense and includes all kinds of public speaking from the lowest to the highest. Speeches range from business remarks and toasts to political addresses, sermons and orations which are the loftiest types of public speech. Speeches may be of several classes *demonstrative*, in which the purpose of the speaker is less to persuade than to please his audience *deliberative* or *exhortative* in which the speaker aims to secure a certain decision, to arouse people to action or to convince them of a truth, *Judiciary*, used chiefly by advocates in court, characterised by clearness, close logic and earnestness. Some of the greatest speeches have been pleas in court. All these different types have been practised by leaders and mentors of men over all the world.

Can we too become great speakers? It is said that a poet is born and an orator is made. It is quite true. You and I can become persuasive talkers if we put forth our best efforts to attain this end. I would say an orator too is born that is, he is toil-born. If the weak-voiced Demosthens could become one of the most famous orators of the world why should we despair of success?

You want to convey a definite and clear idea to your listeners! Have it first precisely and clearly ringing within you. Make a thorough study of the subject, the whole subject. For thus an intelligent reading of the important speeches, pamphlets and books bearing on the topic is necessary. But don't forget to jot down the striking points. Now reflect on the points that are relevent. New ideas are sure to cross your mind. Note them also down.

Thus after having collected your thoughts it will be advisable to arrange our ideas. Constructing it according to a good plan which will secure proportion, insure development and prevent digression. Rhetoricians give many divisions of discourse. But the simple outline, introduction, main body and conclusion seem to meet the demands in all kinds of speeches. It is a good practice to write down the speech at length. This is the best way of eliminating wordiness and of acquiring exactness of expression.

The importance of the first impression is of great moment to the speaker as well as to the audience. With a good introduction you prepare the minds of the audience. At the start the speaker must consider the occasion, the object of his speech, and the mood of the audience he confronts. We may say that in order to win the support and sympathy of the hearers, the introduction should be local as to time, place, and object of the speech, generally concrete and always definite in statement deferential to the audience and to the preceding speakers if there be any, conciliatory if conciliation is needed. It should be dignified both in commendation and condemnation, calculated to awaken attention and interest. Above all it must be brief avoiding all references to the invitation to make the speech and to the various difficulties and inconveniences he had to undergo in acceding to the request of the authorities concerned. The topic may be directly announced in the first sentence or paragraph. It is worthwhile to attempt a statement that excites attention, arouses curiosity, surprises the listeners. A short humorous story definitely

relating to the topic or its present import may be profitably narrated. A clever and challenging question secures a keener attention.

Now what about the main discourse or the body of the speech? The body of the speech, being its substance, should be teeming with concrete facts and illustrations and not a parade of generalities. A better way of bringing an audience to your view is to take to a masterful and friendly explanation and not arrogant and haughty arguments. To hold the audience in suspense it is better to give the main points as the speech progresses rather than stating them all at the very outset. The distribution of materials, the statements of facts and the logical trend of discussion are closely allied to the subject itself and must vary according to conditions. There are many orders such as the *historical order*, *the logical order* and the *distributive order*. Any one of them or a combination of them will apply to any kind of speech. The historical order arranges the facts, events, statements, proofs and conclusions with regard to the time of occurence. Webster's speech in the trial of Knapp for the murder of Capt. Joseph White is an excellent illustration of the historical order of discussion. The logical order links all incidents, testimonies, proofs and arguments into a complete chain of argumentation, the whole subject being to convince the audience. Burke's speech on "Conciliation with the Colonies" illustrates this logical order. The distributive order arranges co-existing matters into groups and distributes these groups in their relation to each other and to the general aim of the speech. This method is especially adopted to the more eloquent styles of oratory such as the panegyric or civic oration. The speaker must conform to the three great principles of rhetorical structure, unity, climax and proportion.

The conclusion is the crucial point for the skill of the speaker. It leaves the final impression which may prove a triumph or a failure for the orator. It should be carefully prepared in thought, language and even in delivery. The essential requisites of a good conclusion are summary, brevity and termination. Eloquent language also should be added to them. In conclusion the main points of the speech must be recapitulated and re-emphasized. The speech may be concluded with some choice quotation. Another way of concluding a speech is to bring it to a grand climax. It is a good habit to compliment the audience. A smile of optimism or a humorous story or a witty comment may at times serve the purpose best.

It is not enough that we prepare a good speech. We have to deliver it well. What, then, should be the qualities of a discourse. I would suggest clearness, force and persuasiveness as the qualities necessary for all speeches. Clearness is the quality by which the thought and emotions are presented intelligibly to the audience. It deals especially with the diction and the syntax of sentences and the logic of thought. To insure clearness the speaker should cultivate the habit of clear thinking, study authors who are notably clear in style. Force is the quality which renders the discourse capable of strong, vital utterance and energetic expressive action. It is acquired by the selection of weighty idiomatic words whose meaning and phonetic constituents are full of power, by the use of strong, figurative language by a skilful interweaving of short, energetic sentences with the necessary longer ones and by arranging the plan of discourse with special reference to climax and dramatic strength. Persuasiveness is that quality of discourse which appeals to the will through emotions. Persuasive passages should be in proper proportion to the thought—action of the speech and follow only when the minds of the audience have grasped the situation. Persuasion is the special function of climaxes and the conclusion. The language should be fraught with expressive words, pathetic or stirring associations of ideas and experiences. There should be a judicious use of striking figures of speech and above all the speaker should manifest an earnestness of purpose and a full mastery of elocution or delivery.

Our speech, above all, must be sparkling. But how are you to make it sparkle. Put into your speeeh, for example, amusing definitions, suitable anecdotes, epigrams or quotations. You may make use of illustrations from literature, such as biographies or plays. A tactful repetition of words, phrases and clauses serves to instill your ideas into your listeners. Variety in sentence structure, and the use of alliteration and similes render your speech livily and pleasant.

Face the audience, open your mouth and speak distinctly and aloud. Your speech must be heard by every person in the audience. Think you are the master of the situation and don't shake

off all nervousness. Should you read your speech it should sound as if you are speaking without a manuscript. You may also deliver the speech with occasional references to the manuscript but do it with some dexterity. Should you memorise your manuscript you should speak naturally. You may choose whatever method is best suited to you, but make the best of it. Your gestures, if any, should be natural. Too much of vehement gestures is not advisable. Avoid walking up and down the platform lest you should distract the audience. If you follow these tips you will surely turn out a good and persuasive speaker. Remember that a speech best prepared is best delivered. Don't try the patience of the audience by practising before them. Practise at home.

Oratory is so powerful. It stirs men to action. The stamp of its influence is clear in the national life, it is a vital force in the civil polity of the present and its promise of power and usefulness in the future is so great that it should be placed in the curriculum of every college and university that lays claims to a thorough preparation of youth for the duties and responsibilities of life.

SO HE BEAT THE COMMUNISTS

Mountain climbing teaches the art of hanging on. Once, De Gasperi, premier of Italy, slipped and hung for hours by a rope over a precipice. When one of his rescuers remarked that it must have been the worst experience of De Gasperi's life, he said, "Nonsense. It was not half so bad as life mormally is under fascism."

—Time (19 April '48.)

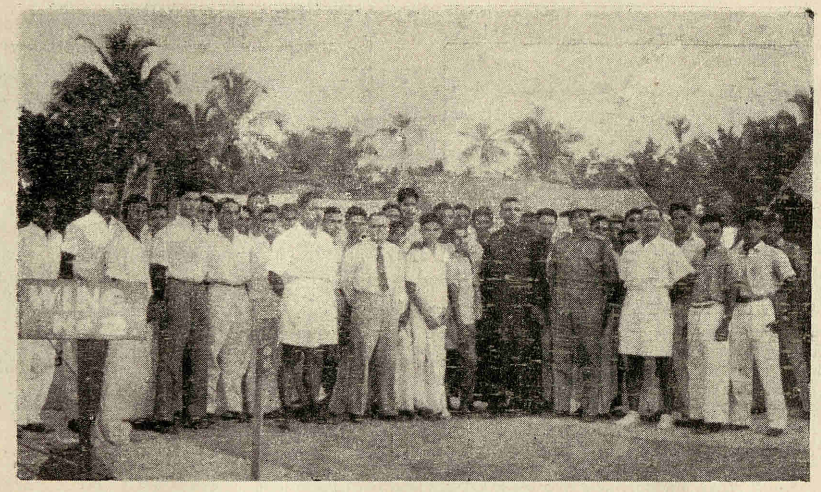
OTHELL'S TOWER ISLAND OF CYPRUS

It was here Othello in a jealous race strangled his wife.
Shakesper's play, although based on fact, contains errors.
Othello was not a moor—his name was Christoforo Moro
He was the venetian Governor of Cyprus and
A white man—but he did strangle his wife!

TYPOGRAPHICAL DEATH

CARLO ALESSANDRO GUNDI, Italian lyric poet and dramatist (1650–1712), died from a typographical error. He translated "The Book of Homilies", a 16th century English work, into immaculate Latin. As the first copy rolled off the presses, he hastened to the Vatican to present it to Pope Clement-XI. On the way he glanced at a page and was so mortified to find that the word "sine" (without) was spelted "sin" that he went home and died of the shock.

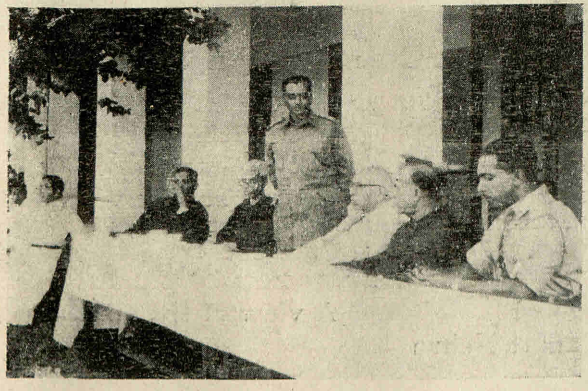
OUR N. C. C.

Fr. Principal amidst our Cadets at Alleppey Camp

Lt. Col. Dr. Pisharadi opening our N. C. C. Block

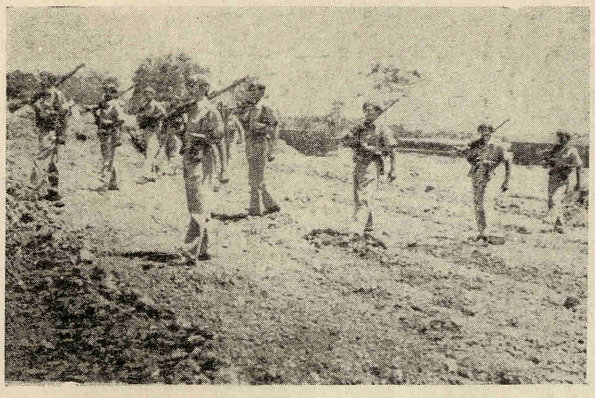

O. C. 4. Kerala-Bn. N. C. C. thanking the authorities for the N. C. C. Building

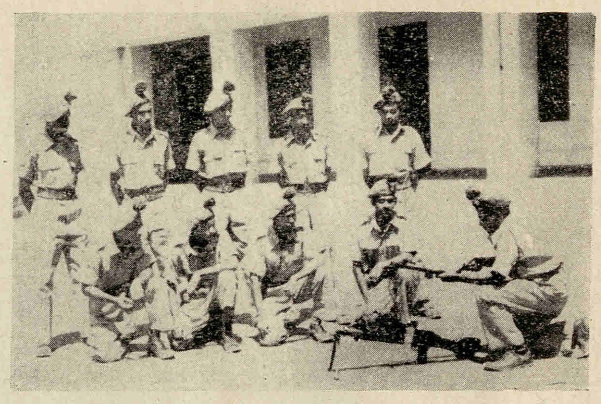

Trophies won by our pln. on N. C C. Day Celebrations

N. C. C. IN ACTION

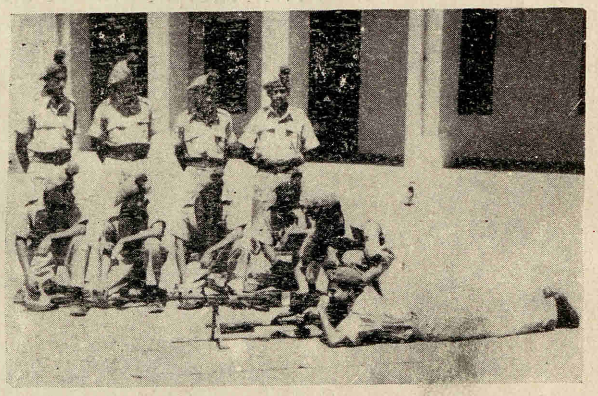
A Section advancing

A light machine gun class

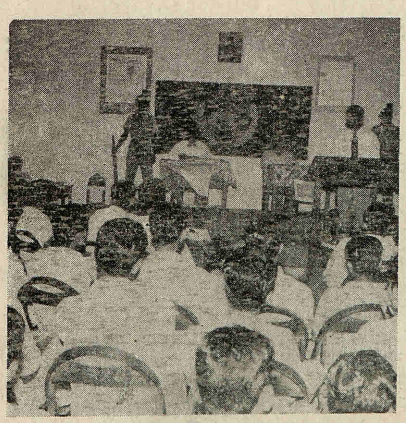

A Section taking fighting position

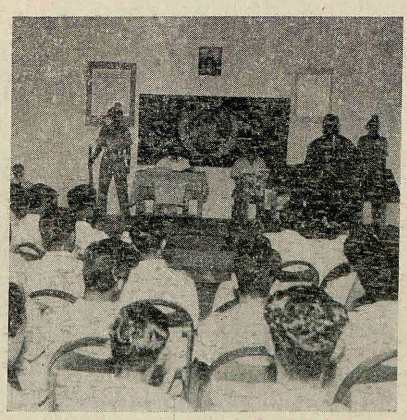

A demonstration of firing a light machine gun

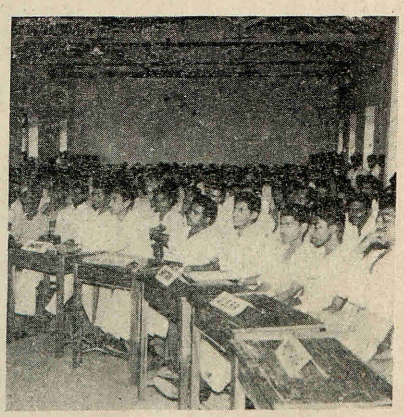
MOCK U. N. ASSEMBLY

A delegate addressing the Session

Fr. Principal personating Pandit Nehru

A view of the audience

ജീവിതഗാനം*

വി. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ

ആതിരനാളിങ്ങാഗതമായ്
ആനന്ദത്തിൽ പൊൽക്കൊടിയേ!
ആടിപ്പാടി നടന്നീടാൻ
ആരും കൂട്ടിനു വേണ്ടെന്നോ?

അന്നൊരു നാളപ്പൂഴവക്കിൽ
മന്ദസമീരൻ വീശുമ്പോഠം
വാനത്തമ്പിളിയോടൊപ്പം
ആരാമത്തിൽ നീ വന്നു.

താരകളം പൂഴം പൂന്തിങ്കളം
പാരിൽ പൂഞ്ചിരി പൊഴിയുമ്പോഠം,
താരുകളം പൂഴം നീ നിന്നു
പൂഞ്ചിരി തൂകിപ്പുതുറാണീ!

ആതിരരാവിൻ ചന്ദ്രികയിൽ
പാരിടവും, നിൻ പൂഞ്ചിരിയിൽ
ഞാനും, പൂളകം കൊള്ളുന്നു
ആനന്ദത്തിൻ തുമുത്തേ!

മന്ദസമീരൻ പൂന്തോപ്പിൽ
മാവിൻപൂക്കളം വിടർത്തുമ്പോഠം
അപ്പൂതുഗന്ധം നുകരാനായ്
നാമിരുപേരും വന്നല്ലോ.

കിസലയമുണ്ണും കുയിലിണയും
പൂന്തേനുണ്ണും വണ്ടിണയും
ജീവിതഗാനം പാടുമ്പോഠം
പാടാത്തെന്തേ നാമിനിയും?

പൂഞ്ചിരി തൂകും ചന്ദ്രികയും
പാഞ്ഞുകുതിയ്ക്കും പാൽപ്പൂഴയും
മന്ദമുലാത്തും മാരുതനും
നമ്മോടെന്തേ മന്ത്രിപ്പൂ?

ജീവിതഗാനം പാടുക നാം,
പാടിപ്പാടി മറക്കുക നാം,
ആനന്ദത്തിൽ മുങ്ങാനായ്
നല്കീ ദൈവം നരജന്മം!

---

* 'കാവ്യോത്സവ'ത്തിൽ വായിച്ചത്

ചഞ്ചലഹൃദയനായ കവി

എ. കെ. രാജൻ, I B. Sc

ആധുനികമലയാളസാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തെ ദേദീപ്യമാനമാക്കിയ ഒരു തേജോഗോളമാണ് ചങ്ങമ്പുഴ. മഞ്ഞണിമലകളും മലരണിക്കാടുകളും കടന്നുവന്ന ആ അനുഗ്രഹീതഗായകൻ കൈരളിയുടെ പാദങ്ങളിൽ അപ്പിച്ച കവനകുസുമങ്ങളം ഇന്നും അമ്മാനമായി പരിലസിക്കുന്നു. സ്വജീവിതത്തിൽനിന്നു ആവേശമുൾക്കൊണ്ട്, സ്വപ്നസദൃശമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വിഹരിച്ച്, സാഹിത്യത്തിൽ അഭികാമ്യമായ അഭിനവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിയ കവിയാണദ്ദേഹം. നൈമിഷികവികാരങ്ങളിൽ ആണ്ടുമുങ്ങിയ ചങ്ങമ്പുഴ സഹോദരസ്നേഹികളുടെ ഹൃദയം കവർന്ന അനേകം കവിതകളെഴുതി. പക്ഷേ, അവ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. എല്ലാറ്റിനേയും ഒരേ കേന്ദ്രത്തിലുറപ്പിക്കാനല്ല അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചതു.

ഒരു മാറ്റം

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളിൽ കവിഹൃദയത്തിലെ വികാരവിക്ഷോഭങ്ങളുടെ ധാരമുറിയാതുള്ള പ്രവാഹം നമുക്കു ദർശിക്കാം. 'പാട്ടിന്ന പിശാചി'ലൂടെ ചങ്ങമ്പുഴ പാടുകയാണ്:

"മിത്രങ്ങളം മിത്രങ്ങളം പാഷാണപാത്രങ്ങളം
മിഥ്യാഭ്രമങ്ങളംക്കധീനനായ് ഞാൻ!"

പ്രതികൂലപരിതഃസ്ഥിതികളാൽ ക്ലേശപൂർണ്ണമായൊരു ജീവിതം നയിക്കേണ്ടിവന്നതായിരിക്കാം ഒരുപക്ഷേ കവിയെക്കൊണ്ട് തന്റെ ആത്മാർത്ഥസുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലും പാഷാണപാത്രങ്ങളായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത സ്വാർത്ഥമതികളാണ് സ്നേഹിതന്മാരെന്നും, താൻ മാത്രമാണ് ആത്മാർത്ഥതയുള്ള ആളെന്നും ആ ശുദ്ധഹൃദയൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. പക്ഷേ 1123-ൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ മംഗളോദയം നേഴ്സിങ്ങ് ഹോമിൽ രോഗശയ്യയെ ശരണംപ്രാപിച്ച കിടക്കുമ്പോൾ രചിച്ച 'നീയന്ന തീച്ചൂള' എന്ന കവിതയിലൂടെ കേരളത്തിലെ സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ചങ്ങമ്പുഴ ഹൃദയസ്പർശകമായ രീതിയിൽ,

"ആയുരാരോഗ്യങ്ങളാശീർവദിച്ചുകൊ-
ണ്ടായിരമായിരമെത്തുന്നു കത്തുകൾ;
ഓരോ സുഹൃത്തുക്കളജ്ഞാതർ കൂടിയു-
മീരോഗശയ്യയിലെത്തിപ്പു സംഖ്യകൾ."

എന്നു പാടുകയുണ്ടായി. ആ കവികോകിലത്തെ കേരളത്തിലെ സഹൃദയരാരുംതന്നെ അന്നു മറന്നില്ല. രോഗശയ്യയിൽ ആശീർവാദങ്ങളും പണക്കിഴികളും എത്തിച്ചേരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ചങ്ങമ്പുഴ പശ്ചാത്തപിക്കയായിരുന്നു.

"എത്രയുണ്ടധമനാണെങ്കിലുമെന്നെയെൻ
മിത്രങ്ങൾ നിങ്ങൾ വെടിഞ്ഞീലൊരിക്കലും."

സ്വജീവിതനാടകവേദിയിൽ യവനിക വീഴുന്നതിനു് മുമ്പു് അദ്ദേഹം പാടിയ ഈ ഈരടികൾ ഹർഷാശ്രുപാതത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ സ്മരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

നാരികേളം

അംഗനമാരുടെ അംഗസൌഷ്ഠവത്തെ ശ്രവണസുഭഗങ്ങളും പ്രസന്നോജ്ജ്വലങ്ങളുമായ ഈരടികളിലൂടെ ചങ്ങമ്പുഴ പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. പെൺകൊടിമാരൊത്തു്, നാളെ മരവിച്ചുപോകുന്ന മൺതടി ഒരു രാത്രിയിൽ മാത്രം സകലതും വിസ്മരിച്ചു് കൈകോർത്തുനിന്നാടിയാലെന്താണെന്നു് ചങ്ങമ്പുഴ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ഭോഗലോലുപമായ വികാരത്തിന്റെ വേലിയേറ്റത്തിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചോദിച്ചെങ്കിലും,

"നാരികയം നാരികയം, വിശ്വവിപത്തിന്റെ
നാരായവേരുകയം, നാരകീയാഗ്നികയം."

എന്നു് ഗർജ്ജിക്കുകയുണ്ടായില്ലേ? ഇത്തരം ഈരടികയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചഞ്ചലഹൃദയതത്വത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളാണു്. പ്രേമം മാംസനിബദ്ധമാണെന്നു വിശ്വസിച്ച ചങ്ങമ്പുഴ പില്ക്കാലത്തു്

"പ്രേമം മഹത്തരം ജ്ഞാനത്തേക്കായം, പക്ഷേ
പ്രേമമൈരാശ്യമൊരുല്ലടസങ്കടം." എന്നു പാടുകയുണ്ടായി.

നിരീശ്വരവാദി?

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ആസ്തിക്യബോധത്തെ പലരും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

"വിത്തനാഥന്റെ 'ബേബി'യ്ക്കു പാലും
നിദ്രാച്ചെവക്കന്നുമിനീരും
ഈശ്വരേച്ഛയാ,കിലമ്മട്ടല്ലെങ്കി-
ലീശ്വരനെച്ചവിട്ടുക നമ്മയം."

ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന അസമത്വങ്ങയംക്കു് മുഴുവൻ ഉത്തരവാദി ഈശ്വരനാണെങ്കിൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഈശ്വരനെ ചവിട്ടാനാണു് ചങ്ങമ്പുഴ ആഹ്വാനം നല്കിയതു്. ഈ വരികളെ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും, അദ്ദേഹം മനുഷ്യരിൽനിന്നു് അതീതമായ, സർവ്വസാക്ഷിയും സർവ്വവ്യാപിയുമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായിക്കാണാം.

"നശ്വരജീവികയം നമ്മയംക്കരീതമായ്
വിശ്വത്തിലുണ്ടൊരു നിത്യസത്യം;
ആ നിരാലാത്മീയ ശക്തിതൻ മുന്നിലി-
ന്നാനതമൈയലികളാക നമ്മയം."

ചങ്ങമ്പുഴ ബി. എ. ഓണേഴ്സ് പാസ്സായി, ഗവേഷണവിദ്യാർത്ഥിയായി ജോലി ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഡോ. ഗോദവർമ്മയ്ക്കെഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു: "ഞാൻ ഏകാന്തമായി കുരിശുമുത്തിരുന്നു് എത്രയെത്ര രാത്രികളിൽ ഉള്ളുപൊട്ടി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് തിരുമേനിക്കറിയാമോ? സർവ്വേശ്വരന്റെ പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ ബാഷ്പബിന്ദുക്കയം ഒന്നുംതന്നെ വിഫലമായിട്ടില്ല. മനുഷ്യനെ എനിക്കു ഭയമില്ല; പക്ഷേ ഈശ്വരനെ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു.....എനിക്കു ചിരട്ടയെടുത്തു് പിച്ചതെണ്ടുവാനായിരിക്കാം ഈശ്വരൻ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങനെ വന്നാലും ഞാൻ ഈശ്വരനെ നിന്ദിക്കയില്ല."

മാറിയ സംസ്കാരം

"ഗീത ലയിച്ചൊരീമണ്ണിൽ മുളയ്ക്കുന്നീ-
യേതും പവിത്രഫലാഢ്യമാണെന്നുമേ."

എന്നു പാടി, ആഷ്സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉൽക്കൃഷ്ടസ്പന്ദനങ്ങളെ വാഴ്ത്തിയ കവിതന്നെ ആഷ്ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ചുട്ടെരിക്കാൻ കാഹളം മുഴക്കി.

"ഒളിയമ്പിനു വിരുതനാം ശരവീരൻ ശ്രീരാമൻ
വിളയാടാനുള്ളതല്ലിനിയീ ലോകം."

എന്നദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കയുണ്ടായില്ലേ! ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു മനഃപരിവർത്തനം സംഭവിച്ചതു് 'അരിവാളിൻ തത്വശാസ്ത്രം' പഠിച്ചപ്പോഴാണോ എന്നു സംശയിക്കുന്നതിൽ അസംഗത്യമില്ല.

ചഞ്ചലഹൃദയനായ കവിയാണു് ചങ്ങമ്പുഴ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകയം പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു്. അത്യുന്നതമായ ജീവിതദർശമോ അതിസൂക്ഷ്മമായ ജീവിതനിരീക്ഷണമോ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

നിന്നെറ ഓമ്മയ്ക്ക്

പി. കേശവൻ നമ്പൂതിരി, I M. Sc.

ഒരു മഞ്ഞിൻകട്ടപോൽ മരവിച്ച മൂകത
നടമാടുമാപ്പീസ്സു ഹാളിൽ
വരിയായി ഞങ്ങളിരിപ്പാണു കൗണ്ടറി-
ന്നരികിൽ ഫയലുകൾക്കുള്ളിൽ.
കടലാസു കീറുന്ന ശബ്ദവും കൂടിയൊ-
രിടിവെട്ടപോലാണിവിടെ.
അരികിലാരെങ്കിലും തുമ്മിയാൽ ഞങ്ങൾക്ക-
തണുബോംബു പൊട്ടലായ്ത്തോന്നും!
പഴതായി മഞ്ഞനിറം വീണ കടലാസ്സി-
ന്നെരിയുന്ന ഗന്ധം പരക്കും
ഒരു കൊച്ചുലോകത്തിൽ പ്ലൈവുഡ് കസാലയിൽ
പകലന്തിയാക്കണമെങ്കിൽ,
പട്ടുകുറനെക്കൗണ്ടുബുക്കും മലത്തിവെ-
ച്ചെരിയുന്ന ബംബിൻ ചുവട്ടിൽ
കരിപോലെ കറവീണ പല്ലിളിച്ചുങ്ങൾ
കളിയാക്കിടുന്നതും നോക്കി
കഴിയണമെന്നുമൊരാളെങ്കിലായാൽക്കു
കരളുകൊണ്ടെന്താണു കായ്മ്?

തടിയൻകടലാസുകെട്ടുകൾ നീക്കി ഞാൻ
തലതാഴ്ത്തിയൊരുപാടു നേരം
അതുമിതും ചിന്തിച്ചിരുന്നു; സ്മരണയി-
ലൊരു പൂവനികപോലപ്പോൾ
തെളിവായി വന്നു കലാലയജീവിത-
മധുമാസരാവിൻ ചിരികൾ.
അതിലൊരുപൂവു,ണ്ടതിപ്പോഴും കൺമുമ്പിൽ
വികസിച്ച നിൽപതായ്ത്തോന്നീ,
അതിലൊരു പൊട്ടിച്ചിരിയു,ണ്ടതു കാതി-
ലലയടിച്ചപ്പോഴെക്കെത്തി.

അതു നീയാ,ണതു നിന്നെറ പൊട്ടിച്ചിരിയാണ,-
തരുതെനിക്കോർക്കുവാൻപോലും.
അവിടെ നാം രണ്ടിളംപാറകൾ പോലന്നാ
വനികയിൽ പാത്തിട്ടും കാലം,
അറിയാതെ തമ്മിലടുത്തുപോയ്, നിന്നിൽ ഞാൻ
പുതിയൊരു കൗതുകമാന്നു.

അരികിൽ നീയുണ്ടെങ്കിലാത്മാവിലാനന്ദ-
മനുഭൂതി നെയ്തു നിവർത്തും.
അതു നോക്കിയായിരം മൂകഗാനങ്ങളെൻ-
കരളിൻ വിപഞ്ചിയുതിർക്കും.

എവിടെയാണിന്നു നീ, പാവമെ രാപ്പീസ്സ-
മുറിയിലല്ലാതിരിക്കട്ടെ.
ഇതുപോലെ മൂകത തങ്ങിനിന്നാൽ നിൻറെ
ഹൃദയം മുരടിച്ചുപോകും!

അറിയുന്നു നിന്നിലൂടിന്നു ഞാൻ കോളേജു-
മുറികളിലന്നത്തെ സഭ്യം.
അവയെ,യാസ്വപ്നശതങ്ങളെ, നിന്നിലൂ-
ടറികത്തേക്കാനയിപ്പൂ ഞാൻ.
അതു നോക്കി നില്ക്കുമ്പോളെന്നിലെ വേദന
വെറുമൊരു പാട്ടായി മാറും.
ചെറുതായിച്ചെറുതായെൻ പാട്ടൊരു നേരിയ
തിരമാല മാത്രമായ്ത്തീരും
വിപുലമാമന്തരീക്ഷത്തിലതങ്ങനെ
വിറപൂണ്ട സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ,
ഒരുപക്ഷേ നീയറിയാതെ നിൻചെവിയിലു-
മതു വന്നു മുട്ടിവിളിക്കും!

ചെറിയൊരോട്ടോഗ്രാഫു പുസ്തകത്തിൽ ചോപ്പു
നിറമുള്ള പേജിൻ നടുവിൽ
വടിവിൽ 'മറക്കരുതെ'ന്നു നീ നിർദ്ദയ-
മെഴുതിയ കാര്യം മറന്നോ?
അതു നോക്കിയെന്നും ഞാനോർക്കും നിൻമുഖില-
ന്നെഴുതിയ പദ്യശകലം.
ഉടനെയെൻ കൺമുന്നിലൂറിവന്നങ്ങനെ-
യിളകാതെ നില്ക്കുമിച്ചിത്രം.

വലിയൊരീ ലോകത്തിലെവിടെയോ പച്ചപ്പുൽ-
ത്തകിടിയിൽ നീ ചെന്നിരുന്നു,
അരികിലായ് നിന്നാത്മസഖികളും; നിങ്ങള-
ന്നൊരുപാടു കാര്യം പറഞ്ഞു:
ഇടയിൽ നീ കാലയവനിക തുക്കിയ
കഥകളോരോന്നു തുടങ്ങി,
ചെറുതിടപൊട്ടിച്ചിരിയൊന്നയന്നു; നീ
കവിത വായിച്ചു കഴിഞ്ഞു.....

മാസ്റ്റർപീസ്

തോമസ് പാലയൂർ, I B.Sc.

രംഗം 1

(ഡിസ്പെൻസറിയിലെ ഒരു മുറി. പത്മം ഒരു കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നു. അവൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചുമയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അലമാരയിൽ കുപ്പികളെല്ലാം ചിട്ടപ്പെടുത്തിവെക്കുന്ന നേഴ്സ് നേരിയ സ്വരത്തിൽ ഒരു പാട്ടു പാടുന്നു.

ഇഫക്ട്: കുപ്പികൾ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന ശബ്ദം.

ഒന്നും മൂന്നും രംഗങ്ങളിൽ പത്മം സംസാരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം കടുത്ത ചുമകൊണ്ട് അവളുടെ സംഭാഷണം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് തടസ്സപ്പെടുന്നുണ്ട്.)

പത്മം: നേഴ്സ്, ഒന്നു പാടാതിരുന്നുകൂടേ?

നേഴ്സ്: എന്താ പത്മം; പാട്ടുകേൾക്കുന്നത് നിനക്കിത്ര വെറുപ്പാണോ?

പത്മം: അല്ല, നേഴ്സ്.

നേഴ്സ്: ഓ, എന്റെ പാട്ടിന്ന് മാധുര്യം പോരാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം.

പത്മം: അങ്ങനെയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനീ ഹോസ്പിറ്റലിൽ വന്നന്നു മുതൽ ദിവസവും നേഴ്സിനെക്കൊണ്ട് പാട്ടുപാടിക്കുമായിരുന്നോ?

നേഴ്സ്: എന്നാൽ പിന്നെ എന്താണ് പത്മം എന്നോടിങ്ങനെ പറയാൻ കാരണം? നിന്റെ ആ വാക്കുകൾ എന്നെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു.

പത്മം: തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്, നേഴ്സ്. എനിക്ക് ഇന്ന് ഒന്നിനുമൊരുത്സാഹം തോന്നുന്നില്ല.

നേഴ്സ്: എന്താണ് കാരണം? നെഞ്ചിലുണ്ടായിരുന്ന ആ വേദന കൂടുതലുണ്ടോ?

പത്മം: അതൊന്നുമല്ല. പാട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ കരയാനാണ് തോന്നുന്നത്; ഹൃദയം മുഴുവൻ വേദനയാണ്.

നേഴ്സ്: കാരണമെന്താണെന്നു പറയൂ പത്മം. ഒന്നും മറച്ചുവെക്കേണ്ട. ഞാൻ പറയാറില്ലേ നീ എന്റെ ആനുജത്തിയാണെന്നു —

പത്മം: ഞാൻ പറയുന്നത് നേഴ്സ് വിശ്വസിക്കുമോ?

നേഴ്സ്: തീച്ചയായിട്ടും.

പത്മം: നേഴ്സ്, ഞാൻ നാളെ മരിക്കാൻ പോകുകയാണ്.

നേഴ്സ്: (പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഹ, ഹ, മരിക്കുകയോ? ചുരുണ്ട മുടിയും നീണ്ട കണ്ണുകളുമുള്ള, എന്റെ ഈ അനുജത്തി? എന്റെ കൊച്ചുകള്ളി നീ എന്നെ കളിപ്പിക്കുകയാണല്ലേ?

പത്മം: അല്ല, നേഴ്സ്, ഞാൻ തമാശപറയുകയല്ല. നാളെ സൂര്യനുദിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഞാൻ മരിക്കും

നേഴ്സ്: പത്മം, നീ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ആരാണ് ഈ വിഡ്ഢിത്തമെല്ലാം നിന്നെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചത്?

പത്മം: ആരും പറഞ്ഞ് ധരിപ്പിച്ചതല്ല. എനിക്കറിയാം, അതാണ് നടക്കാൻപോകുന്നതെന്ന്.

നേഴ്സ്: എന്റെ പത്മം, എന്തൊക്കെയാണ് നീ പറയുന്നത്! അതുമിതും ചിന്തിച്ച് നീ മനസ്സെല്ലാം വ്യത്തികേടാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ പറയാറില്ലേ, വെറുതെ കിടക്കുമ്പോൾ, നീ എഴുതാൻ പോകുന്ന ആ കവിതയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കണമെന്ന്. കാശ്മീരിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആ കവിത. അതിനുള്ള വരികളാലോചിക്കാൻ എത്ര സുഖമായിരിക്കും?

പത്മം: എനിക്കിനി അതൊന്നും കഴിയുകയില്ല നേഴ്സ്. അടുത്ത ചില മണിക്കൂറുകൾക്കകം എല്ലാം അവസാനിക്കാൻ പോകുകയാണ്.

നേഴ്സ്: ഒന്നു മതിയാക്കൂ, പത്മം. എന്റെ പൊന്നനുജത്തീ. ഒന്നു പറയൂ, എവിടെനിന്നാണ് നിനക്കീബോധജ്ഞാനമുണ്ടായത്?

പത്മം: നേഴ്സ്, ഞാനൊരു കാര്യം കാണിച്ചുതരാം. ഇതാ ഈ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കൂ.....

നേഴ്സ്: എന്താണിത്ര വിശേഷമുള്ളത്? പൂക്കളില്ലാത്ത ഒരു തോട്ടം മാത്രമല്ലേ കാണാനുള്ളൂ?

പത്മം: തോട്ടത്തിന്റെ മതിലിനോട് ചാരി ഒരു ചെമ്പകച്ചെടി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടോ?

നേഴ്സ്: കണ്ടു; ഉണങ്ങിക്കരിയാൻ പോകുന്ന ഒരു ചെടി.

പത്മം: അതെ, അഞ്ചെണ്ണം മാത്രം. അഞ്ചെണ്ണം.

നേഴ്സ്: അഞ്ചെണ്ണമോ? പത്മം, നീ എന്താണ് പറയുന്നത്? എന്താണഞ്ചെണ്ണമുള്ളത്?

പത്മം: അഞ്ചിലകൾ.

നേഴ്സ്: അതെ, ആ ചെമ്പകത്തിൽ അഞ്ചിലകളാണുള്ളത്. അതിനെന്താണ്?

പത്മം: ഇന്നു കാലത്ത് പത്തിലകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അഞ്ചുമാത്രം. നാളെ നേരം പുലരുന്നതിനു മുൻപ് അവസാനത്തെയിലയും വീഴും. അതോടുകൂടി ഞാനും പോകേണ്ടിവരും, എന്നെന്നേക്കുമായി.

നേഴ്സ്: ഛെ വിഡ്ഢിത്തം! എന്റെ പത്മം, എന്താണ് നീ ഇങ്ങനെ ഭ്രാന്തു പറയുന്നത്? നാണമില്ലല്ലോ കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെയാകാൻ. ചെമ്പകത്തിന്റെ ഇല കൊഴിയുന്നതും മരണവുമായി എന്തു ബന്ധമാണുള്ളത്? പത്മം ഒരു പൊട്ടിപ്പെണ്ണാണ് കേട്ടോ.

പത്മം: കാണാമല്ലോ, നേരം പുലരുന്നതിനു മുൻപ് അവസാനത്തെ ഇലയും വീഴും.

നേഴ്സ്: ഭ്രാന്തുപറയൽ ഒന്നു നിർത്തു പത്മം. ഓ, ഈ മരുന്നൊന്നു കുടിക്കൂ.

(വായിൽ മരുന്നൊഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നു)

നേഴ്സ്: മധുരമുള്ള മരുന്നാണല്ലേ. ഇനി കണ്ണടച്ചു കിടന്നോളൂ. ഞാൻ ജനറൽ വാർഡിലൊന്നു പോയിട്ടു വരട്ടെ. ഞാൻ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ കണ്ണു തുറക്കുകയോ ആ നശിച്ച ഇലകളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്.

പത്മം: നേഴ്സ്, നടക്കേണ്ടതു എന്നാലും നടക്കും. കണ്ണടച്ചാലും ഇലകൾ വീഴാതിരിക്കില്ലല്ലോ.

നേഴ്സ്: പറയുന്നതൊന്നു കേൾക്കൂ, പത്മം. ആ നശിച്ച ഇലകളെപ്പറ്റി ഒന്നും ചിന്തിക്കാതിരിക്കൂ. ഞാൻ പോയിവരട്ടെ.

(ഇഹക്ക്: വാതിലടയുന്ന ശബ്ദം)

രംഗം 2

(ഗോപി ഒരു മൂളിപ്പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ട് ഒരു പാറയിലിരിക്കുന്നു. നേഴ്സ് പ്രവേശിക്കുന്നു. മൂളിപ്പാട്ട് പെട്ടെന്നു നിലയ്ക്കുന്നു.)

ഗോപി: ഓ, സരോജമായിരുന്നോ? ഇരുട്ടിൽ വന്നതു കണ്ടു പേടിച്ചുപോയി.

സരോജം: ഇപ്പോഴും പേടി മാറിയോ?

ഗോപി: ഓ, മാറി. മാറി. സരോജം നീ എന്താണിന്നിത്ര വൈകിപ്പോയതു്? നിന്നെയും കാത്തു് എത്ര നേരമായി ഞാനീ പാറയിലിരിക്കുന്നു. ആകാശത്തു ചന്ദ്രനുംകൂടിയില്ല. മഴയിപ്പോഴും പെയ്യുമെന്നു തോന്നുന്നു.

സരോജം: ഇന്നു് ഹോസ്പിറ്റലിൽ കുറേ അധികം അഡ്മിഷൻസുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം ന്യൂമോണിയാ കെയ്സുകളാണു്. അതുകൊണ്ടു് വളരെ ജോലിയുണ്ടായിരുന്നു.

ഗോപി: കഷ്ടം. ഒരു നേഴ്സായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് പ്രേമിക്കാൻപോലും സമയമില്ലാതായിപ്പോയി.

സരോജം: ഫിലോസഫിയെല്ലാം ഒന്നടക്കിവെയ്ക്കൂ. കേൾക്കട്ടെ, ഇന്നു് നാട്ടിൻപുറത്തെല്ലാം അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞിട്ടു് എന്തെങ്കിലും വരയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞോ? നിങ്ങളുടെ മാസ്റ്റർപീസിന്റെ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും.....

ഗോപി: ഒട്ടും പ്രചോദനമുണ്ടായില്ല സരോജം. നല്ല മോഡൽസും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

സരോജം: എത്ര കൊല്ലമായി നിങ്ങളീ മാസ്റ്റർപീസു് വരയ്ക്കാൻ നടക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ചെല്ലാത്ത നാടുമില്ല, കാണാത്ത കാഴ്ചകളുമില്ല. കാൻവാസും താങ്ങി നടക്കുന്ന ഈ തൊഴിലൊന്നു നിർത്തി വല്ല ഉപകാരമുള്ള തൊഴിലുമെടുത്തുകൂടെ?

ഗോപി: അതൊന്നും കളിയാക്കേണ്ട സരോജം. എന്റെ മാസ്റ്റർപീസു വരച്ചിട്ടേ ഞാൻ മരിക്കുകയുള്ളൂ. അതെല്ലാം പോകട്ടെ. നിന്റെ ആ കവിതക്കാരിയായ രോഗിക്ക് എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

സരോജം: ഓ, പത്മത്തിന്റെ കാര്യമാണോ? ആ നല്ല പെൺകുട്ടിയുടെ നില അപകടകരമാണെന്നാണ് ഡാക്ടർ ഇന്നു പറഞ്ഞതു. അവളുടെ മാനസിക നില വളരെ മോശമായിരിക്കുകയാണത്രെ. ജീവിക്കാനുള്ള ആശപോലും അവരുടെ നശിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ന്യൂമോണിയാരോഗി സുഖം

പ്രാപിക്കുക വിഷമമാണെന്നാണ് ഡോക്ടർ പറയുന്നത്. അവളിൽ പ്രതീക്ഷയുടെ ഒരു നാളമെങ്കിലും കൊളുത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവളെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുറപ്പുണ്ട്.

ഗോപി: പാവം പെൺകുട്ടി!

സരോജം: മരണത്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ അവൾക്കിപ്പോൾ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളു. ഇന്നു വൈകുന്നേരം അവളെന്നെ വിളിച്ച് തോട്ടത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു ചെമ്പകച്ചെടി കാണിച്ചുതന്നു, ഉണങ്ങാൻപോകുന്ന ഒരു ചെടി. അതിൽ കൊഴിഞ്ഞുവീഴാത്തതായി അഞ്ചിലകളാണുള്ളത്. അവസാനത്തെ ഇല വീഴുന്നതോടുകൂടി അവളും മരിക്കുമെന്നാണ് ആ പെൺകുട്ടി ഉറച്ച് വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇന്നു രാത്രിയോ മറ്റോ അവസാനത്തെ ഇലയും വീഴുമായിരിക്കും. നാളെ രാവിലെ ഇലയില്ലാത്ത ചെടി കാണുമ്പോൾ പത്മത്തിന് എന്തൊക്കെയാണ് സംഭവിക്കുകയെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഗോപി: സരോജം, നിനക്കാ പെൺകുട്ടിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നില്ലേ, അതെല്ലാം വെറും അന്ധവിശ്വാസമാണെന്ന്.

സരോജം: ഞാൻ വളരെയേറെ ശ്രമിച്ചിട്ടും ഫലമൊന്നുമില്ല. ആ വിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് പത്മത്തെ ഇളക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

ഗോപി: അവളുടെ പനിയെങ്ങനെയുണ്ട്?

സരോജം: ഒട്ടും കുറവില്ല. ഇന്നു വൈകുന്നേരം 104·5° ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഗോപി: കടുത്ത പനിയും മരണഭയവും. ആ പാവം പെൺകുട്ടിയുടെ കാര്യം അപകടകരമാണെന്നാണ് എനിക്കും തോന്നുന്നത്. അവസാനത്തെ ഇലകളെപ്പറ്റിയുള്ള അവളുടെ വിശ്വാസം യാഥാർത്ഥത്തിൽ നിസ്സാരമാണ്. പക്ഷേ, മാനസികനില തെറ്റിയ ഒരു ന്യൂമോണിയാരോഗിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിശ്വാസം വളരെ പ്രധാനമാണ്. നാളെ രാവിലെ അവസാനത്തെ ഇലയും കൊഴിഞ്ഞുകണ്ടാൽ പത്മത്തിന് എന്തും സംഭവിക്കാം. അത്തരത്തിലാണ് അവളുടെ മാനസികസ്ഥിതിയെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

സരോജം: അതുതന്നെയാണ് എന്റേയും പേടി. പത്മത്തിന്റെ കാര്യം ആലോചിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു ഒട്ടും സമാധാനമില്ല. രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് ഞാൻ ഏറ്റവും അടുത്ത രോഗിയാണവൾ.

ഗോപി: ശരി.....മെഡിക്കൽ വാർഡിന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ള ആ തോട്ടത്തിലാണോ പത്മത്തിന്റെ ചെമ്പകച്ചെടി നില്ക്കുന്നത്?

സരോജം: അതെ, ആ വെള്ളയടിച്ച മതിലിനോട് തൊട്ടുതന്നെ.

ഗോപി: എന്നാൽ ഞാൻ പോകട്ടെ സരോജം. ഇന്നു സപ്പർ ജോലിയുണ്ട്.

സരോജം: എന്താണ് ഇന്നൊരു ദിവസവുമില്ലാത്തതുപോലെ. ഞാൻ വന്നിട്ട് കാൽമണിക്കൂറായില്ലല്ലോ. അപ്പോഴേക്കും തിരക്കായോ?

ഗോപി: ക്ഷമിക്കണം സരോജം. ഇന്ന് അത്യാവശ്യമായി ഒരു കാര്യം ചെയ്യാനുണ്ട്.

സരോജം: ഈ രാത്രിയിലോ?

ഗോപി: അതെ സരോജം. വളരെ അത്യാവശ്യമാണ്. വരട്ടെ, രാത്രിയല്ലേ. ഞാൻ നിന്റെ വീട്ടുവരെ കൂട്ടു വരാം.

രംഗം 3

(ഇഫക്ട്–വാതിൽ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം. നേഴ്സ് പത്മം കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

നേഴ്സ്: പത്മം ഇതു നേരത്തേ ഉണർന്നോ? പത്മത്തിനു എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നെന്നറിയാനാണ് ഞാനിതു നേരത്തെ വന്നത്. ഡ്യൂട്ടി സമയമായിട്ടില്ല. ഇന്നലെ നന്നായുറങ്ങിയോ പത്മം?

പത്മം: മരണവും കാത്തുകിടക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെയുറങ്ങാനാണ് നേഴ്സ്?

നേഴ്സ്: ഈ വിസ്സിത്തം ഇനിയും മാറാറായില്ലെ? നിന്റെ സുഖക്കേടെല്ലാം ഭേദമായിക്കഴിഞ്ഞു.

പത്മം: ഭേദമാകുന്നു. പഴുത്ത ഇല വീഴാതിരിക്കില്ലല്ലോ. അതുപോലെ ഞാനും.

നേഴ്സ്: ആ നശിച്ച ഇലയെപ്പറ്റി നീ ഇനിയും സംസാരിക്കുകയാണോ? അവസാനത്തെ ഇല ഇന്നലെ വീഴുമെന്നല്ലെ നീ പറഞ്ഞത്? എന്നിട്ടെന്തായി? അതു വീണില്ലല്ലോ.

പത്മം: എന്തൊരത്ഭുതമാണ് നേഴ്സ്. ഇന്നലെ രാവിലെത്തന്നെ അതു വീഴേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഇന്നു രാവിലെ അതു തീച്ചയായും വീണിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇന്നാണെന്റെ അവസാനത്തെ ദിവസം. നേഴ്സ് ആ ജനാലയൊന്നു തുറക്കൂ. ഞാനാ ചെമ്പകച്ചെടിയൊന്നു കാണട്ടെ.

നേഴ്സ്: ഈ ഭ്രാന്തൊന്നു മറക്കൂ പത്മം. ഇല വീണാലും വീണില്ലെങ്കിലും നിനക്കൊന്നും വരാൻ പോകുന്നില്ല.

പത്മം: (സ്വല്പം സ്വരമുയർത്തിക്കൊണ്ട്) ഒന്നു തുറക്കൂ നേഴ്സ്. ഓ, തുറക്കില്ലേ.....

നേഴ്സ്: എന്റെ പത്മം, നിന്റെയൊരു വാശി. ഞാൻ തുറക്കാം.

(ഇഫക്ട്: ജനൽ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം.)

പത്മം: (അത്ഭുതാവേശത്തോടെ) നേഴ്സ്! ആ ഇല വീണിട്ടില്ലല്ലോ. അവസാനത്തെ ഇലമാത്രം അവിടെത്തന്നെ നില്പുണ്ട്. അതിന്നൊരു പഴുപ്പുനിറംകൂടിയില്ല.

നേഴ്സ്: അഥവാ, അതു വീണാലും നിനക്കൊന്നും വരാൻ പോകുന്നില്ല. പത്മം.

(കുറേ നേരത്തേക്ക് പത്മം നിശ്ശബ്ദത പാലിക്കുന്നു.)

നേഴ്സ്: എന്താണ് പത്മം ആലോചിക്കുന്നത്?

പത്മം: ഒന്നുമില്ല നേഴ്സ്. എന്റെ ജീവിതവും ആ ഇലയെപ്പോലെതന്നെയായിരിക്കും. കുറേക്കാലംകൂടി ഞാൻ ജീവിക്കുമായിരിക്കും.

നേഴ്സ്: ഓ, പത്മത്തിനു നല്ല ബുദ്ധി തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ. എനിക്കു സമാധാനമായി.

പത്മം: (ആത്മഗതംപോലെ) അല്ലെങ്കിൽ ആ ഇല ഇന്നലെത്തന്നെ വീഴേണ്ടതായിരുന്നു.....

നേഴ്സ്: നിന്റെ പനിയെല്ലാം സുഖമായിക്കഴിഞ്ഞു, പത്മം. ഓ, ഈ ചാർട്ടൊന്നു നോക്കൂ. പനി എത്രമാത്രം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെത്തന്നെ പനി താഴാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നിട്ടും "മരണം മരണം" എന്നായിരുന്നല്ലൊ നിന്റെ പല്ലവി. പൊട്ടിപ്പെണ്ണ്.

(കുറേനേരം നിശ്ശബ്ദത)

നേഴ്സ്: പത്മം എന്താണാലോചന?

പത്മം: കാശ്മീരിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആ കവിത എനിക്കിനി എഴുതി മുഴുമിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നു.....

നേഴ്സ്: പ്രതീക്ഷയുള്ള ഒരു വാക്കെങ്കിലും നീ പറഞ്ഞല്ലൊ. എനിക്കാശ്വാസമായി.

പത്മം: ഡാൽ തടാകം, ഷാലിമാർ തോട്ടം. ഇവയെല്ലാം ഞാൻ അച്ഛന്റെകൂടെ കാശ്മീരിൽ പോയപ്പോഴാണ് കണ്ടതാണ്. അവയുടെയെല്ലാം പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള ഒരു പ്രേമകവിതയാണ് ഞാൻ എഴുതാൻ പോകുന്നത്.

നേഴ്സ്: നായിക പത്മത്തെപ്പോലെ സുന്ദരിയാണോ?

പത്മം: ഒന്നു കളിയാക്കാതിരിക്കൂ നേഴ്സ്.

നേഴ്സ്: നായകനോ? പത്മത്തിന്റെ സുകുവിനെപ്പോലെതന്നെ ആയിരിക്കുമല്ലേ? നേത്ത മീശയും, നെറ്റിയിലേക്കു വീണുകിടക്കുന്ന മുടിയും.....(ചിരിക്കുന്നു)

പത്മം: ഈ നേഴ്സെന്തൊക്കെയാണ് പറയുന്നത്? വൃത്തികേട്. കളിയാക്കലൊന്നു നിർത്തി അളമാരിയിൽനിന്നു സ്വല്പം പാലെടുത്തുതരാമോ? വല്ലാതെ വിശക്കുന്നു.

നേഴ്സ്: ഓ, സുകുവിന്റെ കാമുകിക്ക് എന്തും തരാമല്ലൊ.

(ഇഫക്ട്: കപ്പിൽ പാലൊഴിക്കുന്ന ശബ്ദം)

നേഴ്സ്: ഇതാ പത്മം. കുടിക്കൂ..... ഓ പിണക്കമാണോ? ഞാൻ തമാശ പറഞ്ഞതല്ലേ പത്മം.....

(പത്മം പാലു വാങ്ങി കുടിക്കുന്നു.)

പത്മം: മധുരം സ്വല്പം കൂടിപ്പോയി നേഴ്സ്.

നേഴ്സ്: ഗ്ലൂക്കോസല്ലേ. ക്ഷീണം തീരാൻ നല്ലതാണ്.

പത്മം: ഈ തലയിണയൊന്നു കയറ്റിവെച്ചുതരൂ, നേഴ്സ്. ഞാനൊന്നുറങ്ങട്ടെ. ഉറങ്ങിയെഴുന്നേറ്റിട്ടുവേണം ഒരു പത്തുവരി കവിതയെങ്കിലുമെഴുതാൻ.

നേഴ്സ്: ഇതു തിരക്കായോ? സുഖക്കേടെല്ലാം തീരെ മാറിയിട്ട് എഴുത്തു തുടങ്ങിയാൽ മതി.

പത്മം: പ്രചോദനമുള്ളപ്പോഴേ എന്തെങ്കിലുമെഴുതാൻ പറ്റൂ.

നേഴ്സ്: എന്നാലും ഞാൻ പത്മത്തെ എഴുതാൻ അനുവദിക്കില്ല. പത്മം വരികയും പറഞ്ഞുതന്നാൽ മതി. ഞാനെഴുതിയെടുക്കാം.

പത്മം: ശരി.

നേഴ്സ്: എന്നാലിപ്പോഴും ഉറങ്ങിക്കോളൂ. ഞാൻ സർജിക്കൽ വാർഡിലൊന്നു പോയിട്ടുവരട്ടെ.

(ഇഫക്ട്: നടന്നുനീങ്ങുന്ന കാലടികളുടെ ശബ്ദം.)

(ഇഹക്ക്: കഠിനമായി മഴപെയ്യുന്ന ഇരമ്പം. വാതിലിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം.)

(ഈ രംഗത്തിൽ ഗോപിയുടെ ശബ്ദം കഠിനമായ ചുമകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് തടസ്സപ്പെടുന്നുണ്ട്.)

ഗോപി: (അകത്തുനിന്ന് ക്ഷീണിച്ച സ്വരത്തിൽ) ആരാണ്? അകത്തു വരാം.

(ഇഹക്ക്: വാതിൽ തുറക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കിറുകിറ ശബ്ദം.)

ഗോപി: ഓ, സരോജമാണോ! വരൂ, വരൂ.

സരോജം: എന്തു പറ്റി ഗോപി! (പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ട്) എന്താണ് മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുന്നത്?

ഗോപി: പറയാം സരോജം. ആ വാതിലൊന്നടച്ചേക്കൂ. മഴവെള്ളം അകത്തേക്കു തെറിക്കുന്നു.

(സരോജം വാതിലടയ്ക്കുന്നു. മഴയുടെ ശബ്ദം നിലയ്ക്കുന്നു.)

സരോ: പറയൂ, എന്താണ് കാരണം? കണ്ണെല്ലാം ചുകന്നു വീർത്തിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

ഗോപി: ഒരു ചെറിയ പനി.

സരോ: ചെറിയ പനിയോ? ഭയങ്കരമായ ചുമയുമുണ്ടല്ലോ. ഡോക്ടറെ കാണിച്ചില്ലേ?

ഗോപി: കാണിച്ചു. ഏതായാലും ഈ പെരുംമഴയത്തു സരോജം ഈ പാവപ്പെട്ടവന്റെ മുറിയിലേക്കു വരേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

സരോ: ഇന്നലെ വളരെ വൈകുന്നതുവരെ ഞാനാ പാറപ്പുറത്തു കാത്തിരുന്നു. കാണാതായപ്പോഴാ ഞാനെന്തെല്ലാമോ ചിന്തിച്ചുപോയി. മനസ്സിനു ഒട്ടും സമാധാനവുമുണ്ടായില്ല.

ഗോപി: സരോജം കാത്തിരിക്കുമെന്നു എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. തീരെ സുഖമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് വരാതിരുന്നത്.

സരോ: എത്ര അന്വേഷിച്ചിട്ടാണ് ഈ മുറിയൊന്നു കണ്ടുപിടിച്ചത്! എനിക്കത്ഭുതം തോന്നുന്നു. ഈ ഇടുങ്ങിയ മുറിയിൽ ഗോപി എങ്ങനെയാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്?

ഗോപി: എന്റെ ഈ നേത്ത ശരീരത്തിനു വിശ്രമിക്കുവാൻ ഈ ഇടുങ്ങിയ മുറി ധാരാളമാണ് സരോജം. പക്ഷേ, എന്റെ ഹൃദയത്തിനു വിശ്രമിക്കാൻ ഈ പ്രകൃതി മുഴുവനുമുണ്ടായാലും മതിയാകില്ല.

സരോ: ഞാനേറ്റവും വെറുക്കുന്ന വിഷയമാണ് ഫിലോസഫി. അതൊക്കെ കളയൂ. പനിയിപ്പോഴെത്രയുണ്ട്?

ഗോപി: ഇതാ തൊട്ടുനോക്കിക്കൊള്ളൂ. നീയൊരു നേഴ്സല്ലേ?

സരോ: തീപോലെ പനിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ ഗോപി. ഡോക്ടറെന്തു പറഞ്ഞു?

ഗോപി: അറിയണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമാണോ?

സരോ: അതെ.

ഗോപി: അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഡബ്ലിയു ന്യൂമോണിയാ ആണെന്നു.

സരോ: (നടുങ്ങിക്കൊണ്ട്) എന്റെ ഈശ്വരാ! ഡബ്ലിയു ന്യൂമോണിയായോ?

ഗോപി: അതൊന്നും സാരമില്ല സരോജം. നിന്റെ ആ കവിതക്കാരിയുടെ രോഗം ഇപ്പോഴെങ്ങനെയുണ്ട്?

സരോ: അവൾക്കെല്ലാം സുഖമായി. അവളിപ്പോൾ കാശ്മീരിനെപ്പറ്റി ഒരു കവിതയെഴുതുവാൻ പോകുകയാണത്രെ. പനിയെല്ലാം തീരെ വിട്ടു. പോഷകാംശമുള്ള ഭക്ഷണവും വിശ്രമവും മാത്രമേ അവൾക്കിനി ആവശ്യമുള്ളുവെന്നാണ് ഡോക്ടർ പറയുന്നത്.

ഗോപി: എങ്ങനെയാണ് അവളുടെ നില ഇത്ര പെട്ടന്ന് ഭേദപ്പെട്ടത്?

സരോ: അതൊരത്ഭുതമാണ് ഗോപി. അന്നു ഞാനൊരു ചെമ്പകച്ചെടിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതോർക്കുന്നുണ്ടോ?

ഗോപി: എന്നിട്ട് അന്നുതന്നെ അവസാനത്തെ ഇല വീണോ?

സരോ: ഇല്ല. അന്നു രാത്രി മുഴുവൻ പത്മം ഉറങ്ങുകപോലുമുണ്ടായില്ല; മരണവും കാത്തു കിടന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റുനോക്കിയപ്പോൾ ആ ചെടിയിലെ അവസാനത്തെ ഇല കൊഴിയാതെത്തണ്ടിൽ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു രാത്രി കാറ്റും മഴയുമെല്ലാമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതു വീണില്ല. അന്നു തുടങ്ങി പത്മത്തിനു അവളുടെ മരണത്തിലുള്ള വിശ്വാസം കുറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഇന്നലെ രാത്രിയെങ്കിലും ആ ഇല കൊഴിയാതിരിക്കില്ലെന്നായിരുന്നു അവളുടെ വിശ്വാസം. പക്ഷേ, ഇന്നു പുലർന്നപ്പോഴും ഇല കൊഴിയുകയുണ്ടായില്ല. അ

പ്പോഴാണ് പത്മത്തിനു് വലിയൊരു മാറ്റമുണ്ടായതു്. അവൾക്കു ജീവിതത്തിൽ പ്രതീക്ഷയുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ പനി തീരെ വിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഗോപി എന്താണു് ചിരിക്കുന്നതു്?

ഗോപി: ഒന്നുമില്ല സരോജം. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു. (കഠിനമായി ചുമയ്ക്കുന്നു.)

സരോ: വല്ലാത്ത ചുമയുണ്ടല്ലൊ. ഡോക്ടറെന്തു പറഞ്ഞിട്ടാണു് പോയതു്?

ഗോപി: അയാളൊരു ഇൻജക്ഷൻ തന്നു. കൂടാതെ മറ്റു ചില കായ്ങ്ങളും പറഞ്ഞു.

സരോ: എന്താണദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്? ഞാനൊന്നു കേൾക്കട്ടെ.

ഗോപി: നീ അതറിയണ്ട സരോജം.....ഓ, നിന്നോടെന്തിനാണു് ഞാൻ മറച്ചുവക്കുന്നതു്. നീയൊഴിച്ചു് എനിക്കി ലോകത്തിലാരുമില്ല.

സരോ: പറയൂ ഗോപീ. എനിക്കതറിയാതെ സമാധാനമില്ല.

ഗോപി: ഞാൻ നിന്നോടു് തുറന്നു പറയുകയാണു്; എനിക്കീ രോഗത്തിൽനിന്നു് രക്ഷ കിട്ടുക എളുപ്പമല്ലെന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്.

സരോ: (ഉദ്വേഗപൂർവ്വം) ഗോപീ, ഞാനെന്താണീ കേൾക്കുന്നതു്?

ഗോപി: ഒരു കൊല്ലം മുൻപുതന്നെ എന്റെ ശ്വാസകോശത്തിൽ ക്ഷയരോഗാണുക്കൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടത്രെ. അതുകൊണ്ടാണു്, സരോജം, രക്ഷകിട്ടാൻ വിഷമമാണെന്നു പറയുന്നതു്.

സരോജം: ഈശ്വരാ, ഇതു കേൾക്കാനാണോ ഞാനിങ്ങോട്ടു വന്നതു്?

ഗോപി: സരോജം, എനിക്കിനി മരിക്കാൻ മടിയില്ല. ഞാനെന്റെ മാസ്റ്റർപീസു് വരച്ചുകഴിഞ്ഞു.

സരോ: വരച്ചോ? എവിടെ? എനിക്കതെങ്കിലും കണ്ടാശ്വസിക്കാമല്ലൊ.

ഗോപി: നിന്റെ ആസ്പത്രിയിൽ മെഡിക്കൽവാർഡിന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ള ആ തോട്ടത്തിലുണ്ടു്. ആ വെള്ളയടിച്ച മതിലിന്മേലാണുള്ളതു്.

സരോ: അവിടെ പത്മത്തിന്റെ ചെമ്പകച്ചെടിയല്ലേ? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലൊ.

ഗോപി: ആ ചെമ്പകച്ചെടിയുടെ കൊഴിയാത്ത ഇലയാണു് എന്റെ മാസ്റ്റർപീസു്.

സരോ: ഗോപി, എന്തൊക്കെയാണീ പറയുന്നതു്? എനിക്കൊരു തുമ്പും കിട്ടുന്നില്ലല്ലൊ.

ഗോപി: നിനക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അല്ലെ? ആ ഉണങ്ങിയ ചെമ്പകച്ചെടിയുടെ കൊഴിയാത്ത ഇല കാറ്റുതിയാലും ഇളക്കമില്ലാതെ നില്ക്കുന്നതു നീ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവിടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇലയൊന്നുമില്ല. ആ ചെടിയുടെ അവസാനത്തെ ഇല പത്മം പ്രതീക്ഷിച്ച രാത്രിതന്നെ വീണുപോയി. പക്ഷെ അതിന്റെ സ്ഥാനത്തുതന്നെ ഞാനൊരു ഇല വരച്ചു ചേർക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അന്നു രാത്രി നമ്മൾ പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം ഞാൻ നേരെപോയതു് നിന്റെ ആസ്പത്രിയിലെ തോട്ടത്തിലേക്കാണു്. അന്നു രാത്രി മുഴുവൻ ഉറക്കമൊഴിച്ചു് കൊഴിഞ്ഞുപോയ ഇലയുടെ സ്ഥാനത്തു്, ആ വെള്ളമതിലിന്മേൽ, ഞാനൊരു ഇല വരച്ചുവെച്ചു തീർത്തു. നല്ല മഴയും കാറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കുടയുടെ കീഴിൽ മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിലാണു് ഞാനതു് വരച്ചുതീർത്തതു്. അന്നത്തെ തണുപ്പും ക്ഷീണവുമാണു് എനിക്കീ ന്യൂമോണിയ പിടിപെടാൻ കാരണം. .

സരോ: എന്റെ ഗോപീ, കാറ്റും മഴയുമുള്ളപ്പോൾ ഈ സാഹസത്തിനു പോകേണ്ടിയിരുന്നില്ലല്ലൊ

ഗോപി: പക്ഷെ, സരോജം ഇന്നെനിക്കു കൃതാർത്ഥതയോടെ മരിക്കാം. എന്റെ ജീവിതാഭിലാഷം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഒരു കവയത്രിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനും സാധിച്ചു. (ചുമക്കുന്നു) സംസാരിക്കാൻ വളരെ വിഷമം തോന്നുന്നു സരോജം. ഈ ജീവിതം അവസാനിക്കാൻ പോകുന്നു.....

സരോ: (പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) ഗോപീ, അങ്ങില്ലാതെ എനിക്കു ജീവിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഗോപി: (ചുമച്ചുകൊണ്ടു്) ചപലത കാണിക്കാതിരിക്കു സരോജം. നീ എന്നെ മറന്നേക്കു എന്നിട്ടു സുന്ദരനായ ഒരു ഭർത്താവുമൊരുമിച്ചു് സുഖമായി ജീവിക്കണം.

സരോ: ഭയമായി അങ്ങനെയൊന്നും പറയാതിരിക്കു.

ഗോപി: സരോജം, ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങി. നീ വീട്ടിലേക്കു പോയ്ക്കൊള്ളു.

സരോ: അതെനിക്കു കഴിയില്ല ഗോപി.....കഴിയില്ല.....കഴിയില്ല (പൊട്ടിക്കരയുന്നു) ഗോപി.....

(സരോജത്തിന്റെ തേങ്ങലുകൾ മാത്രം കുറെ സമയത്തേക്കു കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.)

A. I. R. ന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ ഇൻറർ കോളേജിയേറ്റ് റേഡിയോനാടക മത്സരത്തിൽ സമ്മാനാർഹമായതു്.

A. I. R. ന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി.

ശൈശവസ്മരണ

കെ. പി. പ്രഭാകരൻ, III B. Sc.

ഓർക്കുകയാണു ഞാ,നന്നു നീയോമലേ,
തീർത്തിതെൻ മുന്നിലൊരാനന്ദഗോപുരം.
നിൻപ്രിയസഖ്യമെനിക്കേകി വാടാത്ത
പൊൻപൂക്കൾ തിങ്ങുന്നൊരാശൈശവാടിക!
പിച്ചവെച്ചപ്പോൾ തുടങ്ങിയാ മായാത്ത
വാത്സല്യാർദ്രാനുബന്ധത്തിൻറെ നൻമനം.

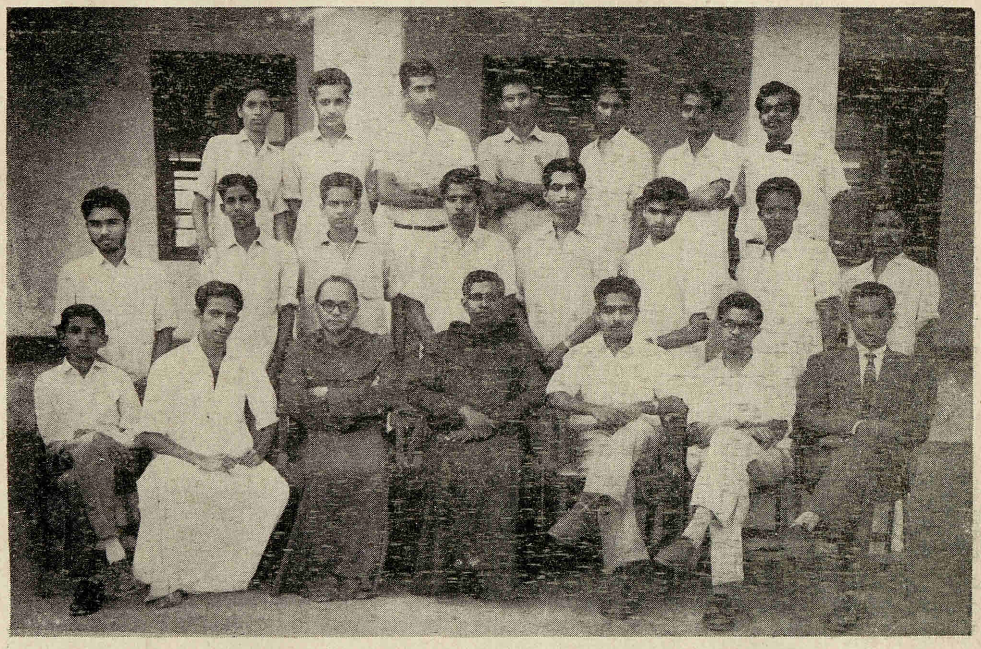
ഓർക്കുകയാണു ഞാ,നോമലേ, നീ തീർത്ത
മൂർത്തസുഖത്തിൻറെയാസ്വർഗ്ഗമേഖല!
താരിലും, താരകാരാജിതരാത്രിയി-
ലാരെയും നോക്കിച്ചിരിക്കും ശശിയിലും;
നിശ്ചയം ദർശിച്ചിതന്നു ഞാൻ നീ ചേർത്ത
നിസ്തുലപ്രേമോപഹാരങ്ങൾ പാവനം.
പാട്ടും പറവയും പാറയും വല്ലിയും
കാട്ടും മരതകപ്പച്ചനെൽപ്പാടവും,
നിൻപ്രേമസായൂജ്യസുന്ദരസ്വപ്നമാ-
യെൻമുന്നിൽ സംഗീതനർത്തനം ചെയ്യവേ,
ശൈശവമേ, തവ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യമൊ-
രസ്സരോലോകം ചമച്ചിതെൻ മൂഢവും!

ഇവൻ എനിക്കുള്ളവനോ അന്യനോ? എന്ന പരിഗണന അല്പബുദ്ധികളുടെ ലക്ഷണം; ഉദാരഹൃദയന്മാർക്ക് ലോകമേ തറവാട്.

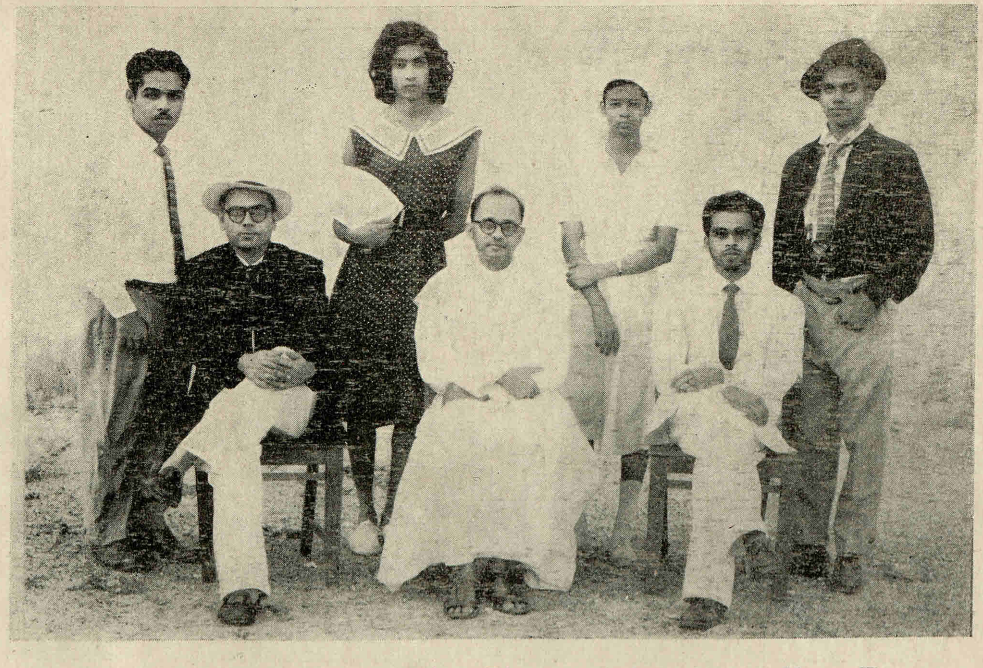
—ഹിതോപദേശം

വിദ്യാഭ്യാസവും സ്വാതന്ത്ര്യവും കൂടാതെ—മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് മണ്ണും വെയിലുമാണവ—യാതൊരു പരിഷ്കാരവും സാദ്ധ്യമല്ല.

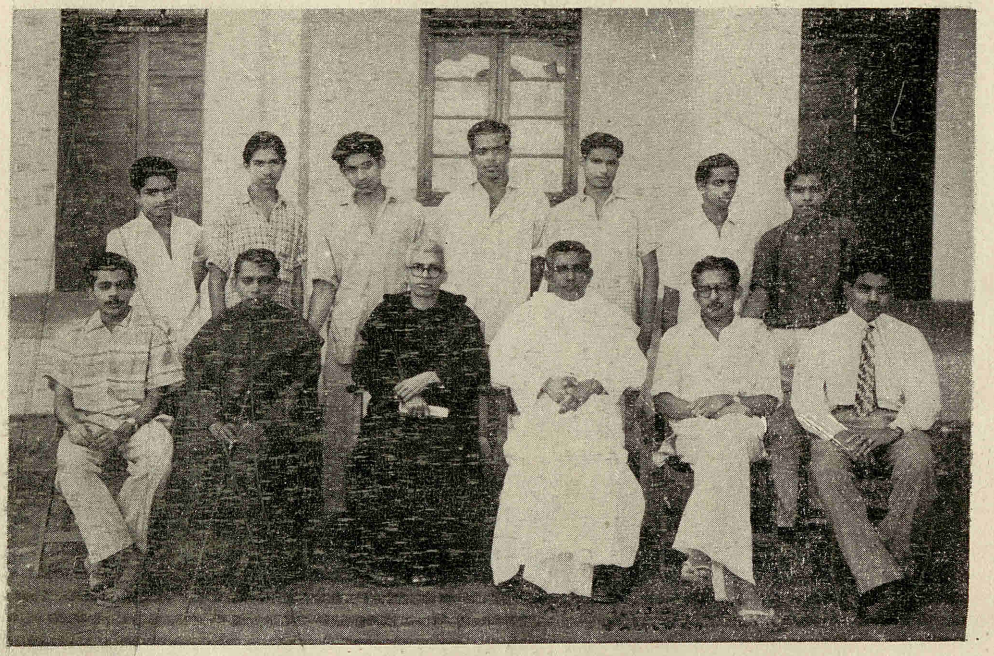
—ജോസ് റിസാൽ

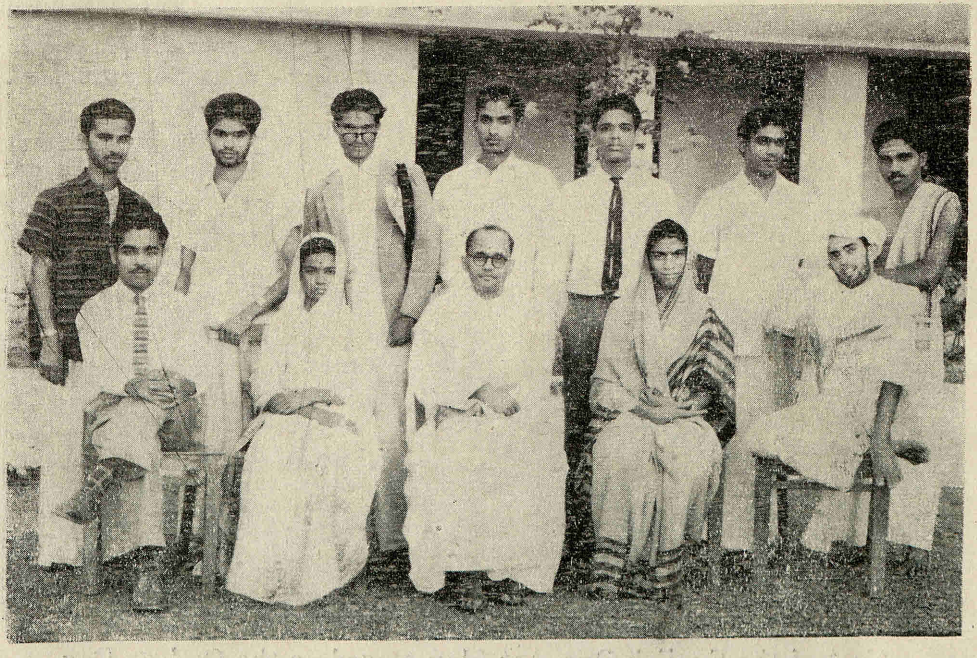
Fine Arts Club

Cast of the English One Act Play staged on the College Day

Social Service League— Malayalam Drama "നഷ്ടക്കച്ചവടം"

Malayalam Drama staged on the College Day

കാവ്യോത്സവം

(ഒരു സിംഹാവലോകനം)

കെ. എൻ.

ഇക്കൊല്ലം ഇടംപ്രഥമമായി ആഘോഷിച്ച കാവ്യോത്സവം വേഗിരികോളേജിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു സുവർണ്ണാദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭം കുറിയ്ക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ തെല്ലും അതിശയോക്തിയാവില്ല. കാട പിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നൊരു സ്ഥലത്തു അടുത്ത കാലത്തായി മുളച്ചുപൊന്തിയ കലാശാലാകല്പലത, അതിന്റെ ഹൃദയഹാരിയായ സാംസ്കാരികസൗരഭം എമ്പാടും പരത്തിയത് ഈ കാവ്യോത്സവത്തിന്റെ വസന്തോദയത്തിലായിരുന്നു. "മാതൃഭൂമി"ലേഖകൻ ചിത്രീകരിച്ചതുപോലെ, "ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന മൂന്നു മഹാകവികളുടെ—ഉള്ളൂർ, ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ എന്നിവരുടെ—കാവ്യജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രഭാഗങ്ങളെയും സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ചർച്ചാപരിപാടി സംഘടിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു" എന്നതാണ് കാവ്യോത്സവത്തിന്റെ നേട്ടം.

വേഗിരി സെൻറ് ജോസഫ് കോളേജിലെ ഭാഷാസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, 1959 നവമ്പർ 26, 27 തീയതികളിൽ, മൂന്നു സമ്മേളനങ്ങളായാണ് കാവ്യോത്സവം ആഘോഷിച്ചത്. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ചരമശതവാർഷികത്തെ മാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നാം സമ്മേളനം ഉള്ളൂർസ്സാഹിത്യത്തിന്റെ പഠനത്തിനു വിനിയോഗിച്ചു.

ഉള്ളൂർസ്സാഹിത്യം

സദസ്യർക്ക് സ്വാഗതമരുളിക്കൊണ്ട് ഭാഷാസമാജാദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. വി. ഏ. കേശവൻ നമ്പൂതിരി ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ ഉള്ളൂർ കവി, ഗവേഷകൻ, വിമർശകൻ, പണ്ഡിതൻ എന്നീ നിലയിലെല്ലാം മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് ചെയ്ത മഹത്തായ സേവനങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിനു ഉചിതമായൊരു സ്മാരകം നിർമ്മിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരാണ് സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചത്. "കവിതയുടെ ഭാവി"യെപ്പറ്റിയുള്ള 'സിമ്പോസിയ'ത്തിലൂടെ, കവിതയ്ക്ക് ഒരു തരത്തിലുള്ള വിലയിടിവ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പരിതപിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടെ കവിതയ്ക്ക് ഒരു വിലയിടിവ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കവിതയല്ലാത്ത പലതും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആളുകൾ ഏറിയേറി വരുന്നുണ്ടെന്നതു നേരുതന്നെ. എങ്കിലും, കവിതയിൽ താല്പര്യമുള്ളവർ ഇപ്പോഴും വായിച്ചും രസിച്ചും പോരുന്നുണ്ട്. കാവ്യാസ്വാദകർ എന്നും ന്യൂനപക്ഷമായിരിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. ഏതായാലും ഇത്തരം കാവ്യോത്സവങ്ങളും കവിതാപാരായണത്തിലുള്ള അഭിരുചി വളർത്തുവാൻ സഹായിക്കും. മഹാകവികളുടെ മഹത്ത്വം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഉപാധി തികഞ്ഞ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി അവരുടെ കവിതകളും പാരായണം ചെയ്യുക എന്നതു മാത്രമാണ്. കൃഷി ചെയ്യാൻ വയൽ ഉഴുതു ശരിപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ കവിതയെ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ മനസ്സിനെ പാകപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതിനു ബോധപൂർവ്വമായ പരിശ്രമം, അഭ്യാസം, അത്യാവശ്യമാണു താനും.

കവിതാപാരായണത്തിൽ താൽപര്യം വളർത്താനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇന്നില്ല എന്നും മാർ പ്രസ്താവിച്ചു. പണ്ട് എല്ലാവരും സന്ധ്യയ്ക്ക് പ്രാർത്ഥനാപദ്യങ്ങൾ ചൊല്ലാറുണ്ടായിരുന്നു. സാന്ധ്യഗീതങ്ങളിലൂടെ കവിതാസ്വാദനത്തിനുള്ള കളമൊരുക്കുകയാണ് പൂർവ്വികർ ചെയ്തിരുന്നത്. അതുപോലെ എഴുത്തച്ഛന്റെയും വെശ്രീയുടേയും മറ്റും കൃതികൾ പതിവായി വായിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് അന്നു ഒരു സാധാരണസമ്പ്രദായമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു ആ സമ്പ്രദായമെല്ലാം മൺമറഞ്ഞുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന, തലയും വാലുമില്ലാത്ത ഏതാനും ലഘുകവിതകളും മാത്രമാണ് ഇന്നു കുട്ടികളിൽ കാവ്യപാരായണകൌതുകം വളർത്തുവാൻ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്.

മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ വ്യക്തിത്വത്തെ മാരാർ എടുത്തുകാട്ടി. ഉള്ളൂരിന്റെ കവിത പരുക്കനാണെന്നും പാണ്ഡിത്യനിർഭരമാണെന്നും ആക്ഷേപിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. അതെന്തുമാവട്ടെ; ആയുഷ്കാലം

മുഴുവൻ കാവ്യസിദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി ഉഴിഞ്ഞുവെക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതമെന്ന് നാം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങിയ നാൾ മുതൽ ഒരടിപോലും പിന്നോട്ടുവെക്കാതെ അദ്ദേഹം നിരന്തരമായി സാഹിത്യസേവനം നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു എന്നത് വലിയൊരു കാര്യമാണ്. ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ ആ ജീവിതം അഭികാമ്യവും അനുകരണീയവുമാണെന്നും ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

ഉള്ളൂരിന്റെ കാവ്യശില്പം

കാവ്യപാരായണതൽപരനായ ഉള്ളൂരിന്ന് കാവ്യോത്സവത്തിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം നല്കിയത് സമുചിതമായിട്ടുണ്ടെന്ന് സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രീ. കെ. പി. നാരായണപ്പിഷാരടി തന്റെ പ്രഗത്ഭമായ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചത്. മലയാളത്തിലെ ത്രിമൂർത്തികളായ മഹാകവികളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഉള്ളൂരിന്റെ കാവ്യശില്പത്തിലുള്ള സവിശേഷതകളെ വ്യക്തമാക്കി. ഭാഷാസാഹിത്യോദ്യാനത്തിൽ ആശാന്റെ കവിത ചന്ദനവൃക്ഷമാണെങ്കിൽ, വള്ളത്തോളിന്റേത് തേന്മാവാണ്. എന്നാൽ ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതയാവട്ടെ വിചിത്രമായ ഒരു വൃക്ഷംപോലെയാണ്. വേണമെങ്കിൽ അത് തെങ്ങായി മുളച്ച്, അശോകത്തിന്റെ ശാഖകളായി പടർന്നു പന്തലിച്ചു എന്നു പറയാം. ചന്ദനവൃക്ഷത്തിൽനിന്നു നമുക്ക് സാന്ദ്രികപരിമളവും ശീതളതയും ലഭിയ്ക്കുമ്പോൾ തേന്മാവിൽനിന്ന് രസമൂറുന്ന, മധുരമധുരമായ മാമ്പഴം കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഉള്ളൂർക്കവിതയുടെ വൃക്ഷത്തിൽ കാണുന്ന ഫലങ്ങളെന്താണ്? അവിടെ ഇളനീരും മാമ്പഴവും പൈനാപ്പിളുമെല്ലാം ഒപ്പം തൂങ്ങിനില്ക്കുന്നതായികാണാം. ചുരുക്കത്തിൽ ഉള്ളൂർക്കവിത മിശ്രസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതാണ്.

ജന്മസിദ്ധമായ വാസനയും ലോകപരിചയവും ഗ്രന്ഥപരിജ്ഞാനവും എല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നാലേ നല്ല കൃതികളുണ്ടാകൂ. ഈ ഗുണങ്ങളും ഓരോ വ്യക്തിയിലും ഏറിയും കുറഞ്ഞും കണ്ടെന്നുവരാം. വള്ളത്തോളിൽ വാസനയും ആശാനിൽ ജ്ഞാനവുമാണ് മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഉള്ളൂരിൽ അക്ഷീണമായ പരിശ്രമമാണ് പുഷ്ടിപ്പെടുകാണുന്നത്. ഭാഗ്യംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച ജന്മവാസനയെ ഉള്ളൂർ പ്രയത്നംകൊണ്ട് സംശുദ്ധവും സമ്പന്നവുമാക്കി.

ഉള്ളൂർക്കവിതയിലെ ജീവിതസന്ദേശം

മഹാകവി ഉള്ളൂർ പവിത്രമായ തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെയും ബൃഹത്തായ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിലൂടെയും ഒരേ സന്ദേശമാണ് നല്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് ശ്രീ. പി. സി. ഏട്ടനുണ്ണിരാജ പ്രസ്താവിച്ചു. 'പരോപകാരമേ പുണ്യം' എന്നതാണ് ആ സന്ദേശം. മഹാഭാരതകർത്താവായ വ്യാസന്റെ കാൽനഖേന്ദുമരീചികളെ പിൻതുടർന്ന് ഉള്ളൂർ,

'പരോപകാരഃ പുണ്യായ
പാപായ പരപീഡനം' എന്ന സൂക്തിയ്ക്ക് വ്യാഖ്യാനമെഴുതി എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി. പരിശ്രമത്തിന്റെ പര്യായമായിരുന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവിതം. അരപതുകൊല്ലത്തെ അക്ഷീണയത്നംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കൈരളിയ്ക്ക് അനർഘമായ രത്നങ്ങളും കാഴ്ചവെച്ചു. ആദർശവിശുദ്ധിയെ മുൻനിർത്തി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ പിംഗളയും കണ്ണകിയും ഭക്തിദീപികയുമാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ വിശിഷ്ടകൃതികളും. ഭക്തിദീപിക ഉള്ളൂർക്കൃതികളുടെ വിജയവൈജയന്തിയായി പരിശോഭിയ്ക്കുന്നു.

ഭാഷാസമാജം കാര്യദർശി ശ്രീ: കെ. പി. പ്രഭാകരന്റെ കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനത്തോടെ ഒന്നാം സമ്മേളനം അവസാനിച്ചു.

ആശാൻസാഹിത്യം

രണ്ടാംസമ്മേളനത്തിൽ മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ കൃതികളുടെ ചർച്ചയാണ് നടന്നത്. ഈ യോഗത്തിൽ ശ്രീമതി നാലപ്പാട്ട് ബാലാമണിയമ്മ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. ശ്രീ. മാത്യു ചാക്കോ സ്വാഗതപ്രസംഗംചെയ്തു. മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ പ്രതിഭ ഒരു ദീപത്തിനൊപ്പം പ്രകാശമരുളിക്കൊണ്ട് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ എന്നെന്നും പ്രശോഭിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു.

അദ്ധ്യക്ഷപ്രഭാഷണത്തിൽ ശ്രീമതി നാലപ്പാട്ട് ബാലാമണിയമ്മ, ഉറച്ച ഒരു ജീവിതതത്ത്വദർശനമാണ് കുമാരനാശാന്റെ കൃതികളുടെ പ്രത്യേകത എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വളരെ കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടുതന്നെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും പക്വത നേടുന്നതിന് ആശാന് കഴിഞ്ഞു. ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായുള്ള സമ്പർക്കം ആശാനിലുള്ള തത്ത്വദർശകനെ എളുപ്പത്തിൽ വളർത്തിയെടുത്തു എന്ന് പറയാം. അതിനും പുറമെ ആഷ്ടതത്ത്വങ്ങളും ബൌദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളും ആശാനിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ശോകാത്മകതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ സവിശേഷതതന്നെ. പക്ഷേ ആ ശോകാത്മകത കർമ്മവൈമുഖ്യം ഉളവാക്കുന്നില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മനുഷ്യസ്നേഹമാണ് ആശാന്റെ തത്വദർശനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രബിന്ദുവെന്നും ബാലാമണിയമ്മ പ്രസ്താവിച്ചു. വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്ന മാമൂലുകളെ ആശാൻ എതിർത്തിട്ടുണ്ട്; പ്രേമത്തിന്റെ ഉൽക്കൃഷ്ടതയെ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രേമഗായകനെന്നോ വിപ്ലവകവി എന്നോ പറയുന്നതിനേക്കാൾ ആത്മീയതയുടെ കവി എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുവാനാണ് താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുക. പ്രേമത്തെ മനുഷ്യന്റെ പരമലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള നേർവഴിയായിട്ടല്ലാതെ ആശാൻ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല.

നവംനവമായ സൗന്ദര്യബോധം തുളുമ്പുന്നതാണ് ആശാന്റെ കവിതയെന്നും, അത് പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താലുള്ള ആത്മീയനിർവൃതി അനുഭവപ്പെടുമെന്നും ബാലാമണിയമ്മ വെളിപ്പെടുത്തി.

ആശാനും മലയാളകവിതയിലെ നവോത്ഥാനവും

ആശാൻ സാഹിത്യത്തിലെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കവിയാണെന്നു പറയുന്നത് പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു പുനരുജ്ജീവനത്തെ കുറിക്കുന്ന കവിയാണെന്ന് ശ്രീ. എം. വി. ദേവൻ തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലേക്ക് ചില പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ കൊണ്ടുവരാൻ ആശാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുതിയ കലാരൂപങ്ങളെ ബോധപൂർവ്വം അവലംബിക്കുകയാണ് ഉൽക്കൃഷ്ടനായ കലാകാരന്റെ പ്രധാന ചുമതല എങ്കിൽ, ആശാൻ അത് നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിനു പുറമെയുള്ള താമസക്കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ വിചാരധാര ഉളവായത്. ആശാന്റെ കവിത, ഭാഗികമായി, ബൌദ്ധസംസ്കാരത്തിന്റെ പുനഃപ്രകാശനമാണ് എന്ന് പറയാം.

ശിശുസഹജമായ നൈർമ്മല്യം ഒരു കലാകാരന് ആവശ്യമാണ്. വസ്തുശില്പത്തിൽ കലയുടെ ശുദ്ധമായ രൂപം കാണാൻ സാധിയ്ക്കും. ഈ ശുദ്ധരൂപം വ്യക്തമാക്കാനുള്ള കഴിവ് കലാകാരനുണ്ടായിരിക്കണം. പ്രപഞ്ചം 'പ്രതിജനഭിന്നവിചിത്രമാർഗ്ഗ'മാണ് എന്നതുകൊണ്ട് കലാകാരന്റെ രചനയും വ്യക്തിത്വമുള്ളതായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സവിശേഷവ്യക്തിത്വം ആശാന്റെ കൃതികളിൽ വേണ്ടുവോളമുണ്ട്.

ആശാൻ വിഷാദാത്മകനാണെന്നും മറ്റും പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ, പ്രധാനമായി മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും അവന്റെ പുരോഗതിയ്ക്കുള്ള വെമ്പലുമാണ് ആശാന്റെ കവിതകളിൽ സ്പന്ദിയ്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെയെല്ലാം പ്രമേയം വാസ്തവത്തിൽ പ്രേമമല്ല. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം, അഥവാ മോക്ഷം, ആണ് കവിയുടെ ലക്ഷ്യം.

'സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം,
സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ജീവിതം'—ഈ സന്ദേശമാണ് ആശാൻ എല്ലാ കൃതികളിലൂടെയും നല്കുന്നത്.

ആശാൻ വിഷാദാത്മകകവിയോ?

ആശാൻ വിഷാദാത്മകകവിയല്ല എന്ന് ശ്രീ. ഏ. ബാലകൃഷ്ണവാരിയർ തന്റെ പ്രഭാഷണത്തിൽ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളംകൊണ്ട് സമർത്ഥിച്ചു. ചുറ്റുപാടുമുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്ഷണികതയെപ്പറ്റിയുള്ള വേദന കവിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നിരിയ്ക്കാമെങ്കിലും, ആശാന്റെ കൃതികളിലെ സമുലഭാവം വിഷാദാത്മകതയാണെന്ന് പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

ലോകത്തിൽ മിക്ക ചിന്തകന്മാരും വിഷാദാത്മകരല്ല. വൈകാരികമണ്ഡലത്തിൽ വിഹരിയ്ക്കുന്ന കവികളിൽ വിഷാദം അല്പം കണ്ടുവെന്നു വരാം. യാഥാർത്ഥ്യമാലോചിച്ചാൽ, പ്രസാദാത്മകരായ കവികളിൽപ്പോലും ചിലപ്പോഴും വിഷാദത്തിന്റെ കരി പുരണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ലേ?

'ഒരല്ലലില്ലെങ്കിലെനിക്കു കല്പാ—
യിരിക്കുവാനാണിനിമേലിലിഷ്ടം' എന്ന് കണ്ണീർതുകിയ കുറിപ്പുറം പ്രസാദാത്മകനായിരുന്നു എന്ന് നമുക്ക് അറിയാം.

മനുഷ്യജീവിതപുരോഗതിയിൽ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നവരെ വിഷാദാത്മകരെന്ന് ആക്ഷേപിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. വിഷാദംപോലെയുള്ള വികാരം ക്ഷണികമായ ഒരു ഭാവമാണ്. അതിനെ സഞ്ചാരിഭാവമായിട്ടേ ആലങ്കാരികന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, വല്ല വരികളിലും വിഷാദം നിഴൽവീശിയിട്ടുണ്ടെന്നു വെച്ച് കവിയെ വിഷാദാത്മകനെന്ന് മുദ്രകുത്തുന്നത് ശരിയാണോ?

ആശാന്റെ കൃതികളിൽ തത്വചിന്തയുണ്ട്, ശരിതന്നെ. ആഷ്ടോരത്തിലെ ഉന്നതമായ ദാർശനികതത്വത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളർന്ന ഒരു കവിയിൽ തത്വചിന്ത കാണുന്നതു അത്ഭുതമല്ല. ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ തത്വചിന്തയ്ക്ക് മനുഷ്യനെ ആശ്വസിപ്പിയ്ക്കാൻ കഴിവില്ലെന്ന് കവിയ്ക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് 'സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ' എന്ന സന്ദേശത്തിന്റെ വെണ്ണിക്കോടിയുമായി അദ്ദേഹം നമ്മെ സമീ

പിച്ചത്. ലീലയുടെ ചിത്രണത്തിലൂടെ 'ദുഃഖമിഹ മാംസനിബദ്ധമല്ല രാഗം' എന്ന് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. ഒടുവിൽ 'സ്നേഹത്തെക്കരുതി സ്വയം കഴികിൽ ന്യായവുത്തി ചത്തീടുവിൻ' എന്ന് പറയാനുള്ള നെട്ടെല്ലും അദ്ദേഹത്തിനു കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് പ്രസ്താവിച്ചപോലെ, 'ആശാന്റെ കവിതയ്ക്ക് വെടിപ്പും ഭംഗിയും നല്കിയിട്ടുള്ളത് സ്നേഹമാണെന്നത് ഒരു സത്യമത്രെ.

ആശാൻ ഒരിക്കലും വിഷാദാത്മകനായിരുന്നില്ല. പിന്നെ, എങ്ങനെ അത്തരം ഒരാക്ഷേപം ഉണ്ടായി? ജാതിമദാന്ധ്യം മൂത്ത അന്നത്തെ പശ്ചാത്തലത്തിൽവെച്ച്,

'എന്തിനു ഭാരതധരേ, കരയുന്നു, പാര-
തന്ത്ര്യം നിനക്കു വിധികല്പിതമാണു തായേ!' എന്ന് വേദനയോടെ ആശാൻ പറഞ്ഞു പോയപ്പോഴും, അദ്ദേഹം വിഷാദാത്മകനാണെന്ന് നമ്മുടെ ചില നിരൂപകന്മാർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി എന്നതാണ് വാസ്തവം.

ശ്രീ. കെ. പി. ലക്ഷ്മണൻ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ നന്ദിപ്രകടനം നടത്തി.

വള്ളത്തോൾസ്സാഹിത്യം

ശ്രീ. സി. എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ മേന്മ മൂന്നാം സമ്മേളനം വള്ളത്തോൾക്കൃതികളുടെ സവിശേഷതകൾ തെളിയിച്ചു. ശ്രീ. തകടിയേൽ ദേവസ്യ ചെയ്ത ഫലിതസരസമായ സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽ, വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത വളരെയധികം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പെതന്നെ തന്നിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും, സ്വാനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പറയുകയാണെങ്കിൽ ഏതു സഹൃദയനിലും കവിതാവാസന വളർത്താനുള്ള കഴിവ് മഹാകവിയുടെ വരികൾക്കുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു.

വള്ളത്തോളിന്റെ അനുക്രമമായ വളർച്ചയെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ശ്രീ. സി. എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പയുടെ അദ്ധ്യക്ഷഭാഷണം. യുവകവിയായിരുന്ന വള്ളത്തോളിനെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കവിത പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയെന്നതിനാൽ മാത്രം 'കവനകൗമുദി' മാസിക തുടർന്നുനടത്താൻ സാധിക്കാത്ത പരിതഃസ്ഥിതി സംജാതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അക്കാലത്തുതന്നെ വള്ളത്തോൾ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനായിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമല്ലേ എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യരചനയിൽ പല കാലഘട്ടങ്ങളും സ്പഷ്ടമായി കാണാം. ചിത്രയോഗവും ഋതുവിലാസവും നാഗിലയും എഴുതിയ വള്ളത്തോൾ ഒന്നുവേറെ, സാഹിത്യമഞ്ജരികളുടെ വിധാതാവായ വള്ളത്തോൾ ഒന്നുവേറെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ശയ്യാഭംഗിയും രചനാസൗഷ്ഠവവും ക്രമത്തിൽ വളർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. പദപ്രയോഗത്തിലുള്ള സവിശേഷശ്രദ്ധ ഇത്രമാത്രം മറ്റു കവികൾക്കുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്.

വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ വ്യക്തിമുദ്രകൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് രണ്ടു സംഗതികൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതായുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, സ്വന്തം അനുഭൂതികൾ അനുവാചകനിൽ പകർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് അനന്യസാധാരണമായ വൈഭവമുണ്ട്. പിന്നെ, സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ആശയങ്ങൾ കവിതയിൽ സമഞ്ജസമായി ഇണക്കിക്കോർക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ഒരു കവി എന്നതിനു പുറമെ കഥകളിയുടെ സമുദ്ധാരകൻ എന്ന നിലയിലും വള്ളത്തോൾ ചെയ്ത സേവനങ്ങളെ നാം വിസ്മരിക്കരുതെന്ന് അദ്ധ്യക്ഷൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

വള്ളത്തോളിന്റെ ദേശീയത

ഒരു ദേശീയകവി എന്ന നിലയിൽ വള്ളത്തോളിനു മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും, എന്നാൽ വള്ളത്തോൾക്കൃതികളുടെ പ്രധാനമായ ഗുണം ദേശീയതയാണെന്ന് പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്കയില്ലെന്നും ശ്രീ. വി. വിജയൻ തന്റെ പ്രഭാഷണത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

നമ്മുടെ കവിത്രയത്തിൽ വള്ളത്തോളിനുള്ള പ്രത്യേകത അദ്ദേഹം ജീവിതത്തിന്റെ വിശാലമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു എന്നതാണ്. ഈ ഗുണം മറ്റു രണ്ടു കവികളിലും അത്ര പ്രകടമല്ല. വിപുലമായ വീക്ഷണം നിമിത്തം ജീവിതത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യം നിറഞ്ഞ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകാട്ടുവാൻ വള്ളത്തോളിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിശാലമായ ഈ സമീപനമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ ദേശീയബോധം വികസിപ്പിച്ചത്.

വള്ളത്തോളിന്റെ ദേശീയകവിതകളെ രണ്ടായി വിഭജിയ്ക്കാം. ചിലതിൽ വാച്യമായും ചിലതിൽ വ്യംഗ്യമായും അദ്ദേഹം ദേശപ്രേമം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'എന്റെ ഗുരുനാഥൻ' ആദ്യത്തെ തരത്തിലുള്ള കൃതികൾക്ക് ഉത്തമോദാഹരണമത്രെ. ആ കവിത ഗാന്ധിജിയോടുള്ള ഭക്തിയുടെ വർണ്ണനം മാത്രമല്ല, സ്വദേശാഭിമാനത്തിന്റെ പ്രതീകം കൂടിയാണ്. വ്യംഗ്യഭംഗിയിൽ പല കൃതികളിലും വള്ളത്തോൾ ദേശസ്നേഹത്തെ

ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൌരാണികകഥകളെ ആസ്പദിച്ചുള്ള 'ശിഷ്യനും മകനും,' 'കമ്മട്ടഭൂമിയുടെ പിഞ്ചുകാൽ' മുതലായ കൃതികളിലും കല്പിതകഥകളായ 'കൊച്ചുസീത' തുടങ്ങിയ കൃതികളിലും ഒരുപോലെ ഈ ദേശീയ ബോധം അലയടിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ വള്ളത്തോളിന്റെ ദേശീയകവിതകളെക്കുറിച്ച് ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ട്. അവ മറ്റു ചില കവികളുടേതുപോലെ വൃത്തത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയമുദ്രാവാക്യങ്ങളല്ല; പിന്നെയോ, ദേശീയബോധത്തിന്റെ കലാസുഗമമായ ആവിഷ്കാരമാണ്.

വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതകളിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഗുണം ദേശീയതയാണോ? ആണെന്ന് പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ദേശീയവർണ്ണനകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു കവിതയും ഉൽകൃഷ്ടമാവുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷെ വള്ളത്തോളിന്റെ ഉജ്ജ്വലഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ദേശീയത. വള്ളത്തോൾക്കവിതയെ സമാകർഷകമാക്കുന്നത് ദേശീയതയുടെ പുറമെ മറ്റു പലതുമാണ്.

സാധാരണ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ 'ദേശീയത'യെ പരാമർശിച്ചുകൂടാ എന്നു ശ്രീ. വിജയൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വള്ളത്തോളിൽ കാണുന്നതു സങ്കുചിതമായ, ഭൌതികമായ വളർച്ചയുടെ പര്യായമായ, ദേശീയതയല്ല; നേരെ മറിച്ച്, അത് വിശിഷ്ടമായ സംസ്കാരബോധത്തിന്റെ വികസ്വരരൂപമാണ്.

വള്ളത്തോൾ: ഒരു സൌന്ദര്യോപാസകൻ

ഒരു സൌന്ദര്യോപാസകനെന്ന നിലയിൽ വള്ളത്തോളിനെ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീ. എ. പി. പി. നമ്പൂതിരി പ്രസംഗിച്ചു. നവംനവതമാണ് രമണീയതയുടെ ലക്ഷണമെങ്കിൽ, വള്ളത്തോൾ സുന്ദരമായ സങ്കല്പങ്ങൾകൊണ്ട് കവിതയെ അസൂയാവഹമാകംവണ്ണം അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. സൌന്ദര്യത്തെ അംഗനിഷ്ഠമെന്നും അംഗിനിഷ്ഠമെന്നും വിഭജിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഏത് അംഗത്തിന്ന് പ്രാധാന്യമുണ്ടോ, അതിന്ന് മുൻഗണന കൊടുത്തുകൊണ്ടുവേണം കലാശില്പത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ. വള്ളത്തോളിന്റെ ദൃഷ്ടി അർഹിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽതന്നെ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏതാനും രേഖകളിലൂടെ മാത്രം മനോഹരമായ ചിത്രം നിർമ്മിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. സൂക്ഷ്മസ്വഭാവത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലും വള്ളത്തോൾ വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ട്. 'കിളിക്കൊഞ്ചൽ', 'കമ്മട്ടഭൂമിയുടെ പിഞ്ചുകാൽ' മുതലായ കവിതകൾ സൌന്ദര്യബോധത്തിന്റേയും സൂക്ഷ്മദർശനത്തിന്റേയും നിദർശനങ്ങളത്രേ. എന്നാൽ, അംഗനിഷ്ഠമായ സൌന്ദര്യവർണ്ണനത്തിലെന്നപോലെ അംഗിനിഷ്ഠമായ സൌന്ദര്യചിത്രീകരണത്തിൽ വള്ളത്തോൾ സാഫല്യം നേടിയിട്ടില്ലെന്നാണ് ഏ. പി. പി. യുടെ അഭിപ്രായം. 'ഭാരതസ്ത്രീകദംബൻ ഭാവശുദ്ധി' എന്ന കവിത അദ്ദേഹം ഉദാഹരണമായെടുത്തുകാട്ടി.

സമാപനസമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. സുകുമാർ അഴീക്കോട് കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു. കാവ്യോത്സവം വിജയപര്യവസിതമായതിൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷം രേഖപ്പെടുത്തി.

ഓരോ സമ്മേളനത്തിലും അതാതു മഹാകവിയുടെ കൃതികളും പ്രാർത്ഥനയും സംഗീതാവിഷ്കരണത്തിനും കഥാപ്രസംഗത്തിനും തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവതരിപ്പിച്ചു എന്നത് കാവ്യോത്സവത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയത്രെ. മുണാളിനി, കരുണ, രാധയുടെ കൃതാർത്ഥത എന്നീ കൃതികളെ അധികരിച്ച് യഥാക്രമം പി. പി. അബ്ദുമഹമ്മദ്, എം. യതീന്ദ്രദാസ്, വി. പി. രാജഗോപാലൻ എന്നിവർ വിദ്യാർത്ഥികളും നടത്തിയ കഥാപ്രസംഗങ്ങളും സദസ്യരെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു. കാവ്യോത്സവവേളയിൽ, ദേവഗിരികോളേജിലെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ദിവംഗതരായ മഹാകവികളുടെ ആത്മാക്കൾ ആനന്ദാശ്രു തൂകി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് വാസ്തവംതന്നെയാണെന്ന് ഓരോ സഹൃദയനും തോന്നിയിരിക്കുമെന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ വിശ്വാസം.

അന്യുകൊണ്ടുള്ള വ്രണം കാലത്താൽ നികന്നിടും,
കൊന്യുകം കണ്ടിച്ചാലും പാടപം കിളിർത്തീടും,
കാട്ടുതീ വെന്താൽ വനം പിന്നെയും തളിർത്തീടും,
കേട്ടുകൂടാത്ത വാക്കാം ആയുധം പ്രയോഗിച്ചാൽ
കർണ്ണങ്ങൾക്കകം പൂക്കു പുണ്ണായാലതു പിന്നെ
പൂർണ്ണമായ് ശമിക്കയില്ലൊട്ടുനാൾ ചെന്നാൽപോലും.

എങ്ങോട്ട് ?

എ. വി. ദാമോദരൻ, P U. C.

പാലൊളിനിലാവിനാൽ പാരിനെക്കുളിപ്പിയ്ക്കും
തിങ്കളിലെത്തിച്ചേരാൻ ശ്രമിയ്ക്കും "മഹാമത്ത്യ",
വിസ്മയകരം തവ നേട്ടങ്ങളെന്നാകിലും,
ഭുവിതിൽ തവ ഗതിയെങ്ങോട്ടെന്നരയ്ക്കാമോ?
സമസ്യഷ്ടങ്ങളാകും ജീവികഠം ദുഃഖാബ്ധിയിൽ
സതതമുഴലുമ്പോളയരെപ്പറപ്പു നീ!
നീയെത്രയ്ക്കുയന്നാലും, നിന്നുടെ കുടിലത
ക്ഷോണിയിലതിഘോരതാണ്ഡവം തുടരുന്നു.
സത്യബോധത്തിൻ കമ്പിവലയിൽ കുടുങ്ങാതെ
പൃഥ്വിയിലെങ്ങും പുത്തൻപുഞ്ചിരി പൊഴിയ്ക്കുന്ന
വാർമതിബിംബത്തേയും പങ്കിലമാക്കേണമോ
പാരിച്ച പാപം പേറും നിൻകരിംകരങ്ങളാൽ?
ഭുവിതിൽ വിഷധൂളി വിതറിപ്പിന്നേയും നീ
ദ്യോവിലേയ്ക്കുയരുന്നു, നിൻഗതിയെങ്ങോട്ടാവോ!

—❋✳❋✳❋—

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകം ജനങ്ങളത്രെ. ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞത് രാജാവും.

—മെൻഷ്യസ്

മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായിരിക്കണമെന്നാണ് ദൈവേച്ഛ. ദൈവത്തേമായ സ്വതന്ത്രേച്ഛാശക്തി പ്രയോഗിക്കാൻവേണ്ടി അവൻ സ്വാതന്ത്ര്യം കാത്തു രക്ഷിക്കുന്നു.

—സൈമൺ ബോളിവർ

ഗുണമില്ലാത്ത നരനും മണമില്ലാത്ത പുഷ്പവും
തിരക്കുകൂട്ടി നില്ക്കുന്ന തൃണത്തിൻ കിട നേടുവാൻ.

—ഉള്ളൂർ

സഞ്ജയസാഹിത്യം

ടി. കെ. മുഹമ്മദ്, I ബി. എ.

നാല്പതുകൊല്ലക്കാലത്തെ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ എഴുപതുകൊല്ലത്തോളം കൈരളിയെ സേവിച്ച സഞ്ജയൻ ഹാസ്യസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നവോത്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസങ്ങൾ അടിക്കടി വേദനിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ അണിയറയിൽനിന്നു ബഹിർഗ്ഗമിച്ചവയായിരുന്നു. അവയുടെ പ്രതിദ്ധ്വനികൾ മലയാളസാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിലാകമാനം മുഴങ്ങിക്കേട്ടു.

ആ ചിരി

സഞ്ജയന്റെ പൊട്ടിച്ചിരി സകല ദുരകളിലും കേൾക്കാമായിരുന്നു ശകാരം തൊട്ടുതെറിക്കാത്ത ആ ചിരി ദുഃഖത്തിൽ വാത്തെടുത്ത ആക്ഷേപത്തിന്റേതായിരുന്നു; ആ ചിരിയിൽ വ്യക്തിവിദ്വേഷം കലർന്നിരുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക്, 'പരിഹാസപ്പുഉപനീർച്ചെടിക്കൊടോ—ചിരിയത്രേ പുഷ്പം ശകാരം മുള്ളതാൻ' എന്നു മുദ്രാവാക്യമായി സ്വീകരിച്ച സഞ്ജയന്റെ സാഹിത്യം വ്യക്തിദ്വേഷത്തിലും, അസൂയയിലും അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു എന്ന ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തോട് നമുക്കെങ്ങനെ യോജിക്കാം? "ഒരു ദോഷമല്ലാതൊരാളെ മാത്രമായ്, പരിഹാസത്തിനു വിഷയമാക്കൊലാ" എന്ന് ഉപദേശിച്ച ആ സാഹിത്യകാരൻ വ്യക്തിവിദ്വേഷിയായിരുന്നുവെന്നു നാമെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും?

അക്കാലത്തെ മിക്ക സാഹിത്യകാരന്മാരും വിമർശകന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ തെല്ലൊന്നു ഭയപ്പെടാതിരുന്നില്ല. സഞ്ജയൻ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ രമണനെഴുതിയ വിമർശനവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശോകാത്മകഗാനങ്ങളെയും വിപ്ലവമനസ്ഥിതിയേയും പരിഹസിക്കുവാൻ വേണ്ടി സന്ദർഭോചിതമായി രചിച്ച കവിതകളും ഉപന്യാസങ്ങളും ഇന്നും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കുവാനും ചുണ്ടിൽ മന്ദഹാസം വിരിയിക്കാനും ശക്തങ്ങളാണ്. ചങ്ങമ്പുഴ എഴുതിയ 'വികാസം! വികാസം' എന്ന കവിത വായിച്ചപ്പോഴും, സഞ്ജയൻ എഴുതിയ 'പിരാന്തു! പിരാന്ത്' എന്ന കവിത ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ആധുനിക കവിതാരീതിയെ നല്ലപോലെ 'ചൊട്ടിവിടാൻ' പര്യാപ്തമാണ്. രാവണായനക്കാരേയും, പള്ളത്തുരാമന്റെ മഹാകവിപ്പട്ടത്തേയും ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതാശൈലിയേയും അദ്ദേഹം നിശിതമായ പരിഹാസസ്വരത്തിൽത്തന്നെ വിമർശിച്ചിരുന്നു. പുസ്തകം എത്ര ബോറായാലും, ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ട് നിരൂപണം എഴുതിവിടുന്ന 'നിരൂപകന്മാരെ ബ്ലീച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം' എഴുതിയ "അഭിപ്രായഗതി"യിൽ മാത്താണ്ഡപിള്ളയുടെ 'ലീലയുടെ കാമുകൻ' അച്ചടിക്കുമ്പോഴേക്കും തന്നെ പ്രൂസ്സിൽ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വൈദ്യനാഥയ്യരുടെ 'ഇന്ത്യാചരിത്രസംഗ്രഹവും' അതിന്നിടയ്ക്കുവെച്ചു ബൈണ്ടു ചെയ്തതും, അതു വായിച്ച നിരൂപകന്മാർ പുസ്തകത്തെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ട് നിരൂപണങ്ങൾ എഴുതിയതും സഞ്ജയൻ വളരെ രസകരമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തെത്തന്നെ വക തിരിച്ചതു് തനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നതെന്നും, മനസ്സിലാകാത്തതെന്നും രണ്ടു തരമായിട്ടാണ്. ഇതു വെറും തമാശയായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ മിക്ക പുരോഗമനസാഹിത്യവാദികളും തങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നതിനെ ജീവത്സാഹിത്യവും, മനസ്സിലാകാത്ത പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ, അവയെത്രതന്നെ ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായാലും, പഴഞ്ചൻ സാഹിത്യവുമായി ഗണിച്ച കാലമായിരുന്നു അതു്.

മറ്റു് രംഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസശരങ്ങൾ ചെന്നു തറച്ചിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ട് മുൻസിപ്പാലിറ്റി, ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ്, മുതലായവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം അദ്ദേഹമെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ പരിഹാസത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ കട്ടംസത്യങ്ങൾ നമുക്കു കാണാം.

'കുമ്മവന്ദനം' 'രാജാജിക്കൊരു കത്തു്', മുനിസിപ്പാലിറ്റിക്കാർ തൊഴിൽനികുതിയടക്കാൻ കല്പിക്കുന്ന നോട്ടീസിൽ മനുഷ്യരെ അമ്പരിപ്പിക്കാൻ എഴുതിവിടുന്ന ഭീഷണികൾ എന്നിങ്ങനെ ആ പരിഹാസത്തിന്റെ പട്ടിക തുടർന്നുപോകുന്നു.

ഭാരതത്തിലെ മിക്ക ദേശങ്ങളിലും വർഗ്ഗീയസമരങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ കേരളത്തിലെ ഒരു മുസ്ലിം പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ 'ആമത്തുക്കാ'യെക്കൊണ്ട് പാടിക്കുകയാണ്:—'ഇസ്ലാമെന്നാലടി

പിടിയല്ലതു്. പക്ഷെ അതു് 'ശാന്തി തികഞ്ഞൊരു മന്ത്രിരമാണ്.' 'മുസ്ലീങ്ങളും, അവരോടു് കൂടി പട്ടിണിയിട്ടു വലഞ്ഞു വരുന്നൊരു ഹിന്ദുജനങ്ങളും' അതറിയാൻ വൈകരുതെന്നും,

"തമ്മിലിണങ്ങിക്കഴിവതിലപ്പുറ—
മില്ലൊരു നന്മ നമുക്കിനിയെന്നു മറക്കല്ലേ"

എന്നുമാണു് ആമത്തക്കായുടെ ഉപദേശം.

ഹാസ്യാനുകരണം

സഞ്ജയൻ സന്ദർഭോചിതമായി പലപ്പോഴും പലരേയും അനുകരിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ജീവത്സാഹിത്യവും മിസ്റ്റിസിസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസത്തിനു പലപ്പോഴും പാത്രമായിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു കാണാം.

"അന്തിക്കുളിർകാറ്റിൻ മർമ്മരാരാലാപം; ഞാൻ
മന്ത്രിക്കില്ലാരോടും, തോഴീ"

എന്ന വരികളും ചങ്ങമ്പുഴയുടേതാണെന്നു് നമുക്കു് പെട്ടെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും, അതു സഞ്ജയന്റെ തൂലികയിൽനിന്നു് ബഹിർഗ്ഗമിച്ചതാണു്. ടാഗോറെഴുതിയ ദേശീയഗാനത്തെ അനുകരിച്ചു്, സഞ്ജയനെഴുതിയ 'ജനഗണ തലയടി നായക ജയ ഹേ' എന്ന ലാത്തിഗീതി നമ്മെ ഇന്നും പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണു്. സഞ്ജയൻ അനുകരിക്കുന്നതു് ഉള്ളൂരിനെയാവട്ടെ, ചങ്ങമ്പുഴയെയാവട്ടെ, വള്ളത്തോളിനെയാകട്ടെ, അദ്ദേഹത്തിനു് ഓരോരുത്തരുടേയും തനതായ ശൈലിയിൽത്തന്നെ എഴുതുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ഉള്ളൂരിന്റെ സംസ്കൃതപദ നിർഭരമായ കവിതാശൈലിയും, ചങ്ങമ്പുഴയുടെ തേനോലുന്ന കവിതാരീതിയും അദ്ദേഹത്തിനു് വശമായിരുന്നുവെന്നതിനു് നമുക്കനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം.

'ഓമനപ്പുന്നിക്കിടാവോ—നല്ല
കോമളക്കൊട്ടത്തൻ പൂവോ
* * * *
ആരും തുറക്കുന്നപൂട്ടോ—നാലു
വാരം പഴകിയ പിട്ടോ.'

എന്നു തുടങ്ങുപോകുന്ന സഞ്ജയന്റെ 'മറ്റൊരു താരാട്ടു്' 'ഓമനത്തിങ്കൾ കിടാവിനെ' പരിഹസിക്കുവാൻ വേണ്ടി എഴുതിയതാണെന്നു വ്യക്തമാണു്. സഞ്ജയന്റെ താരാട്ടു പാടിയാലും കുട്ടി ഉറങ്ങാതിരിക്കുകയില്ലല്ലോ?

പാണ്ഡിത്യം

സഞ്ജയന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത, അദ്ദേഹത്തിനു് ഗദ്യവും പദ്യവും ഒരുപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നതാണു്. സംസ്കൃതം, തമിഴു്, മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യവും ഹിന്ദി, ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ചു് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യജ്ഞാനവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുരയും കൈമുതലുകളോടുകൂടിയാണു് അദ്ദേഹം സാഹിത്യരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയതു്. സാക്ഷാൽ സഞ്ജയനായ 'എം. ആർ. നായർ' എഴുതിയ "സാഹിത്യവും ജീവിതവും" എന്ന ഉപന്യാസം, സഞ്ജയസാഹിത്യം വായിച്ചു രസിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണക്കാരനു് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. തന്റെ വ്യക്തിത്വം സഞ്ജയസാഹിത്യത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സഞ്ജയനെന്ന നിലയിൽ തന്റെ കർത്തവ്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു തികഞ്ഞ ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നതു നോക്കുക:—

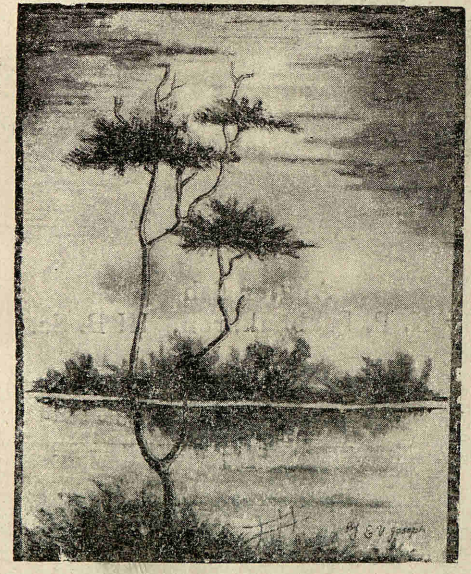
'തല പുകഞ്ഞാലും, കരളെരിഞ്ഞാലും,
ചിരിക്കണമതേ വിഭീഷകധർമ്മം.'
'ചിരികൊണ്ടു കൈയ്പു കലരും സത്യത്തെ
പൊതിഞ്ഞു നല്കുവതെളുപ്പമെന്നാരും
കരുതിപ്പോകല്ലേ, ശരിക്കതു ചെയ്യാൻ
പരിചയം പോരാ, ശ്രദ്ധയും വേണം."

Folk Dance in Kerala — By Thomas Palayoor, I B. Sc.

BEACH—A. V. Aboobacker, I B. Sc.

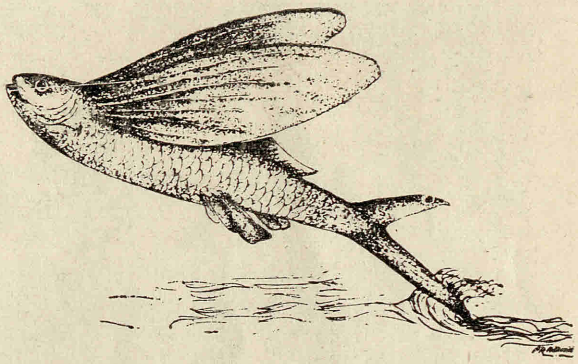
By E. V. Joseph, P. U. C.

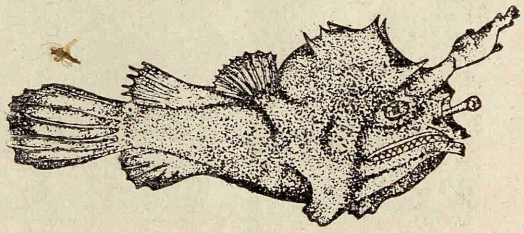
Jhansi Rani—By P. Ramdas, P. U. C.

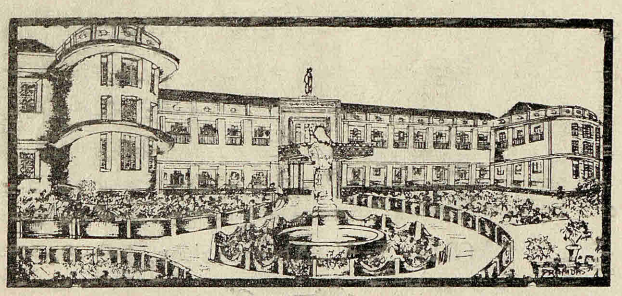
Mother and Child—By Thomas Palayur, I B. Sc.

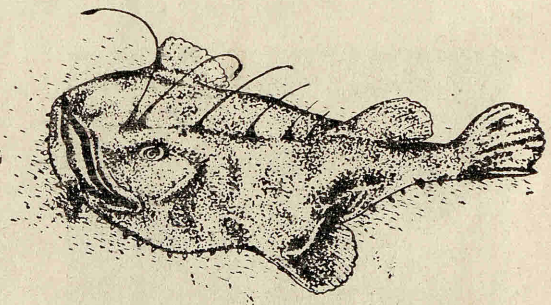
Flying Fish
By K. P. Prabhakaran, III B. Sc.

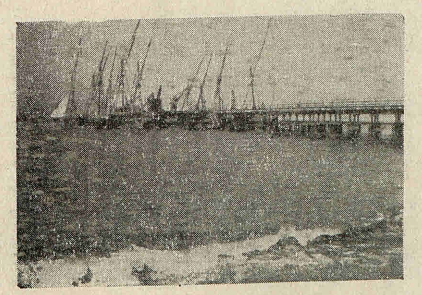
Photocorynus with male attached
By K. P. Prabhakaran, III B. Sc.

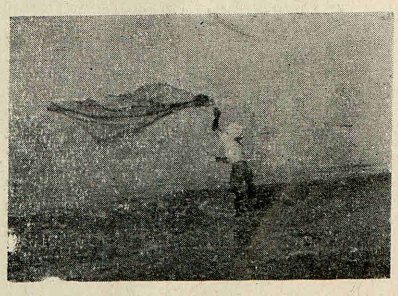
Our College—By P. Ramdas, P. U. C.

Angler fish
By K. P. Prabhakaran, III B. Sc.

On the Calicut Beach — Snapshots by Ravindran, Maroli

എന്തിനാണാവോ?

വി. സി. എൻ.

പശ്ചിമവാനത്തിലമ്പിളിത്തെല്ലും
ചാരത്തു മുഗ്ദ്ധയാം താരയും നിൽപൂ.
മാനത്തു മോടിയിൽ മേഘങ്ങളാലേ
മേലാപ്പു തൂക്കുവതെന്തിനാണാവോ!
പശ്ചിമസാഗരം മന്ദ്രസ്വരത്തിൽ
വാദ്യം മുഴക്കുന്നതെന്തിനാണാവോ!
ആമ്പലിൻ പൂവുകൾ പുഞ്ചിരി തൂകി-
ത്തുമണം ചിന്നുന്നതെന്തിനാണാവോ!
വെള്ളിൽപറവകൾ വാനിലങ്ങിങ്ങായ്
നൃത്തനം ചെയ്യുവതെന്തിനാണാവോ!
ആനന്ദമത്തരായ് കോകിലജാലം
പഞ്ചമം പാടുവതെന്തിനാണാവോ!
പശ്ചിമവാനത്തിലമ്പിളി നിന്നു;
ചാരത്തുമേരുമാത്താരവും നിന്നു.

വിശ്വസ്ത 'ഹൃത്തുക്കളെ'കണ്ട സ്നേഹ-
കണം നിലം വറ്റി മറഞ്ഞിടുമ്പോൾ
ഹാ! യീവെറും ശൂന്യധരാതലത്തിൽ
വസിക്കുവാനിച്ഛയെ വന്നുദിക്കും.

—തോമസ് മൂർ

ചോരനു വേണ്ട, രിപുവും കളയുന്നതല്ല,
ദൂരത്തു പോകിലതിനാലൊരു ഭാരമില്ല,
വാരിക്കൊടുക്കിലധികം പെരുകുന്ന നിത്യം;
വിദ്യാധനത്തിനു ഗുണം പറയാവതല്ല.

—സുഭാഷിതം

കൊതിയേറിടുമിന്ദ്രിയങ്ങളെ-
പ്പതിവായ് പോറ്റി നിരാശനായ് സദാ
മൃതിഭീതിയെ നീട്ടി വാഴ്മ-
സ്ഥിതി ഞാൻ ജീവിതമെന്നു ചിന്തിയാ

—ആശാൻ

ചെറുകഥ

മുക്കുമോതിരം

എം. പരമേശ്വരൻ നമ്പീശൻ, M. Sc. Class

വിവാഹത്തിന്നുശേഷം ആദ്യദിവസമാണന്ന്. ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനുമായി അവൾ അടുക്കാൻ പോകയാണ്. അനേകം പ്രതീക്ഷകളുണ്ടവൾക്ക്, അതിലുമേറെ മധുരസ്വപ്നങ്ങളും.

ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ രമ മുറിയിൽ കടന്നു.

ഗോപി എന്തോ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കുകയാണ്. അയാളുടെ മേശയ്ക്കരികെക്കൂടി പോയപ്പോൾ പെട്ടെന്നവളതു കണ്ടു.

രമയ്ക്ക് വിശ്വസിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഫോട്ടോ! തന്റെ ഭർത്താവ് വിവാഹത്തിന്നു ശേഷം തന്നോടൊരു വാക്കു സംസാരിയ്ക്കുന്നതിന്നുമുമ്പ് മറ്റൊരു സ്ത്രീയുടെ ഫോട്ടോ നോക്കി ആനന്ദിയ്ക്കുന്നു! അവളുടെ ചിന്തകൾ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസമായി പുറത്തുവന്നു.

ഗോപി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അയാളുടെ കൺപീലികൾ നനഞ്ഞിരുന്നു.

"രമേ, ആ വാതിലടച്ചു ഈ കസാലയിൽ വന്നിരിയ്ക്കൂ." ഫോട്ടോവിൽത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഗോപി പറഞ്ഞു. അവളത് അനുസരിച്ചു.

"രമയോട് ആദ്യമായിത്തന്നെ ഇങ്ങനെ സംസാരിയ്ക്കേണ്ടിവന്നതിൽ എനിയ്ക്കു ഖേദമുണ്ട്. എന്നിൽനിന്നു ആദ്യമായി എന്തു കേൾക്കണമെന്ന് രമ ആശിച്ചാലും ശരി, ഞാൻ പറയാനിഷ്ടപ്പെടുന്നത് എന്റെ ശാന്തയെക്കുറിച്ചാണ്. അവളുടെ ഓർമ്മ ഈ ബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കത്തെ കൂട്ടുതൽ പവിത്രമാക്കുമെന്ന് എനിയ്ക്കുറപ്പുണ്ട്." സ്വല്പം നിർത്തി ഗോപി ചോദിച്ചു, "നോക്കൂ, ഈ ഫോട്ടോവിലെ പെൺകുട്ടിയ്ക്ക് വല്ല പ്രത്യേകതയും രമ കാണുന്നുണ്ടോ?"

രമ ഫോട്ടോ വാങ്ങി നോക്കി. സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി. ഇരുപതോളം വയസ്സുകാണും. മുഖം ക്ഷീണമെങ്കിലും ആകർഷകമാണ്. ആ കണ്ണുകൾ വാചാലങ്ങളാണ്. പക്ഷേ അവയ്ക്ക് എന്തോ ഒരു പോരായ്മ!

"പ്രത്യേകതയൊന്നുമില്ല, ഏതാണിവൾ?"

"അവളാണ് ശാന്ത. എന്റെ അമ്മാമന്റെ മകൾ". രമയുടെ ദീർഘനിശ്വാസം ഗോപി കേട്ടെങ്കിലും കേട്ടതായി നടിച്ചില്ല.

"ശാന്തയെ ഞാൻ കണ്ടത് പതിന്നാലുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ്. എട്ടാംതരം പാസ്സായതിന്നുശേഷം ഞാൻ ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിയ്ക്കാൻ അമ്മാമന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. അവിടെ അടുത്തുതന്നെ ഹൈസ്കൂളുണ്ട്; തൊട്ടടുത്ത് കോളേജും. അമ്മാമന്ന് രണ്ടു മക്കളുണ്ട്. ശാന്തയും ഒരാൺകുഞ്ഞും. ജന്മനാ അന്ധയായിരുന്ന ശാന്ത. ഞാൻ കാണുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഏഴു വയസ്സേ ആയിരുന്നുള്ളൂ.

സ്കൂളിൽ ചേർന്നു രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷമാണ് ഞാൻ ശാന്തയെ കണ്ടത്. അടുക്കളയുടെ ഒരരികിൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അവൾ ഇരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

"എന്താ ശാന്ത ചേട്ടനെ അറിയോ?", ഞാനവളുടെ കൈ പിടിച്ചു ചോദിച്ചു. "ഇല്ല". അവൾ പറഞ്ഞു. ഞാനവളുടെ ചേട്ടനാണെന്നും എന്നെ ചേട്ടനെന്ന് വിളിയ്ക്കണമെന്നും ഞാനവളോടു പറഞ്ഞു. അവളൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഇടയ്ക്കെല്ലാം കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ടെങ്കിലും പിന്നെ ഞാൻ ശാന്തയെ അധികം ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. വീട്ടിൽനിന്നു അവൾ പുറത്തുവരാറേയില്ല.

"ഒരു ശനിയാഴ്ച ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് പുസ്തകം വായിച്ചു ഞാൻ മുറിയിൽ ഇരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ശാന്ത വാതിൽപ്പുറം നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാനവളെ എടുത്തു കട്ടിലിൽ കൊണ്ടിരുത്തി. "ശാന്തയ്ക്ക് തീരെ കാണാൻ വയ്യേ?", ഞാൻ ചോദിച്ചു. "വയ്യ" അവൾ പറഞ്ഞു. കണ്ണിന്നു പലതരത്തിലും ചികിത്സിച്ചുനോ

അവസാനം കണ്ണു കീറണമെന്നു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതു്. അവളും അമ്മയും സമ്മതിയ്ക്കാഞ്ഞതുമെല്ലാം അവൾ പറഞ്ഞു. അതോടെ ഞാനവളെ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

"പിന്നീടു് പലപ്പോഴും ശാന്ത എന്റെ മുറിയിൽ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. വാതിൽപ്പുറത്തു നിന്നു നിൽപ്പുകയേ ഉള്ളു. ഞാൻ വിളിച്ചാലേ അവളകത്തേയ്ക്കു വരൂ. അവളെ കട്ടിലിലിരുത്തി ഞാൻ തലമുടി ചീകിക്കൊടുക്കും. എന്നിട്ടു പറയും, "നീയൊരു സുന്ദരിയായിപ്പോയല്ലോ". അതു കേട്ടാൽ അവളൊന്നു പുഞ്ചിരിയ്ക്കും. ഒരു ദിവസം ശാന്ത ചോദിച്ചു.

"ചേട്ടനെന്താ സ്കൂളിൽനിന്നു പഠിയ്ക്കുന്നതു്?"

"പലതും പഠിയ്ക്കാറുണ്ടു്. കണക്കു്, മലയാളം, സയൻസു് അങ്ങനെ പലതും. അതൊന്നും ശാന്തയ്ക്കു് മനസ്സിലാവില്ല". "അവിടെ എന്നെപ്പോലുള്ള കുട്ടികളും വരുമോ?", അവൾക്കൊരു സംശയം. "ശാന്തയെക്കാളും വലിയ കുട്ടികളുണ്ടു്", ഞാൻ പറഞ്ഞു. "അവരുടെ തലമുടിയും ചേട്ടൻ ചീകിക്കൊടുക്കാറുണ്ടോ?" അവൾ ചോദിയ്ക്കുകയാണു്.

"അയ്യേ അവരുടെ മുടി ചീകിക്കൊടുക്കേം, നാണാവ്ലേ" ഞാൻ ചോദിച്ചു "അപ്പോൾ എന്റെ തലമുടി ചീകുന്നതോ?" "ശാന്തയെന്റെ അനിയത്തിയല്ലേ? ഇത്ര പൊട്ടിയായല്ലോ നീ" ഞാനവളെ കളിയാക്കി.

ശാന്തയുടെ മുഖം കറുത്തു. പിന്നെ അവളൊന്നും ചോദിച്ചില്ല.

ദിവസവും ശാന്തയ്ക്കു് അങ്ങനെ ചിലതു ചോദിക്കാനുണ്ടാകും. ആ സംഭവത്തിനുശേഷം ഉത്തരം പറയുമ്പോൾ ഞാൻ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു അവളുടെ മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ.

ഒരു കൊല്ലം വളരെ വേഗം കഴിഞ്ഞു. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു് എനിയ്ക്കു് നാട്ടിൽ പോകേണ്ട സമയമായി. ഞാൻ വീട്ടിൽ പോകുമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ശാന്ത പറഞ്ഞു. "ചേട്ടൻ പോയാലേ, ഞാൻ കരയും കേട്ടോ." "പക്ഷേ എനിയ്ക്കമ്മയെ കാണണ്ടേ ശാന്തേ? അമ്മയെ കണ്ടേച്ചു് ഞാൻ വേഗം വരാം." പിന്നെ അവളൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

പിന്നീടു് രണ്ടുമാസങ്ങൾക്കുശേഷമേ ഞാൻ ശാന്തയെ കണ്ടുള്ളു. ഞാൻ വന്നുവെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അവൾ പുറത്തു വന്നില്ല. എന്നോടുള്ള പരിഭവംകൊണ്ടാണെന്നു് അമ്മായി പറഞ്ഞു.

ശാന്ത എന്റെ അടുത്തുവരില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞാനവളെ എടുത്തു എന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുപോയി. അവളുടെ തലമുടി ചീകി, ഒരു പൊട്ടു തൊടുവിച്ചു് ഞാൻ ചോദിച്ചു," "ശാന്തയ്ക്കു് ഞാനൊരു സമ്മാനം തരട്ടെ."

"എന്താ സമ്മാനം?" ശാന്ത ചോദിച്ചു.

"ഒരു മോതിരം. മുക്കുമോതിരമാണ് കേട്ടോ." ഞാനതവളുടെ വിരലിൽ ഇടുവിച്ചുകൊടുത്തു. അവൾക്കു് വളരെ സന്തോഷമായി.

അതോടെ ഞങ്ങൾ വളരെ അടുത്തു. അവൾ കാണാത്ത ഈ ലോകത്തെക്കുറിച്ചു് അവൾക്കു് പലതും അറിയണം. "ഈ വീട്ടിനു പുറത്തു എന്തെല്ലാമുണ്ടു്. സൂര്യൻ എങ്ങനെയാണു്? അതിനൊരു വലുപ്പമുണ്ടോ? മരങ്ങളെല്ലാം എന്താകൃതിയിലാണു്?" എന്നിങ്ങനെ എണ്ണമറ്റ ചോദ്യങ്ങൾ അവൾ ചോദിയ്ക്കും. അവൾക്കു് മനസ്സിലാകത്തക്കവിധത്തിൽ ഞാനവയ്ക്കു് മറുപടി പറയും.

ശാന്ത എന്നെ വിട്ടുപിരിയാതായി.

ശാന്തിയും സന്തോഷവും നിറഞ്ഞ കൊല്ലങ്ങൾ അഞ്ചാറു കടന്നുപോയി. അന്നു ഞാൻ ബി. എസ്സി. സീനിയർ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയാണു്. ശാന്ത ശാരീരികമായി വളർന്നിരുന്നെങ്കിലും മാനസികമായി വളരെയൊന്നും വളർന്നതായി എനിയ്ക്കു തോന്നിയില്ല.

ശാന്തയ്ക്കു് കഥകളാണു് അധികമിഷ്ടം. എനിയ്ക്കറിയാവുന്ന കഥകൾക്കു പുറമെ അനവധി കഥകൾ ഉണ്ടാക്കി പറയേണ്ടിയും വന്നിട്ടുണ്ടു്. മിയ്ക്കതും എനിയ്ക്കിന്നു് ഓർമ്മയില്ല. പക്ഷേ അവസാനം പറഞ്ഞ കഥ ഞാനിന്നും ഓർക്കുന്നുണ്ടു്. അതു മറക്കാൻ കഴിയുമെന്നും എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതൊരു രാജകുമാരിയുടെ കഥയായിരുന്നു. സുന്ദരിയായ ഒരു രാജകുമാരി. അനേകം സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത ഭൃത്യരുമെല്ലാം അവൾക്കുണ്ടു്. അവളെ വിവാഹംചെയ്യാൻ പല രാജകുമാരന്മാരും പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുമെത്തി. രാജധാനിയ്ക്കടുത്തുതന്നെ ഒരു കുടിലിൽ പാത്തുവന്നിരുന്ന ഒരു മുത്തശ്ശിയ്ക്കുമുണ്ടായിരുന്നു അതേ പ്രായത്തിൽ ഒരു മകൾ. പക്ഷേ അവൾ കണ്ണുപൊട്ടിയായിരുന്നു. അതിനാൽ അവളെ വിവാഹംചെയ്യാൻ ആരും ചെന്നില്ല. മുത്തശ്ശിയ്ക്കു് വലിയ ദുഃഖമായി. പിന്നെ ഒരു യക്ഷി വന്നതും നല്ലവളായ മുത്തശ്ശിയെ

രക്ഷിച്ചതും മറവമാണ് കഥ. കഥ ഇവിടെ എത്തിയപ്പോൾ ശാന്ത പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു. "ചേട്ടാ ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിയ്ക്കട്ടെ?"

"ഉം ചോദിയ്ക്കാമല്ലോ."

"അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, ചേട്ടൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടാലോ."

"ഇല്ല ശാന്തേ, ചോദിച്ചോളൂ. എന്തു സംശയം വേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചോളൂ. ചേട്ടനെന്നെങ്കിലും ശാന്തയെ ദേഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?" ഞാനവളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

"അതൊന്നുമില്ല. എന്നാലും ഇതു ചോദിയ്ക്കാൻ—" അവൾക്ക് വീണ്ടും സംശയം.

"ഉം എന്തായാലും ചോദിയ്ക്കൂ."

"ഞാൻ വെറുതെ ചോദിയ്ക്കുകയാണു കെട്ടോ. ചേട്ടനാണ് വിവാഹത്തിനു പോയതെന്നുവെച്ചോളൂ. ചേട്ടൻ ആരെ വിവാഹം ചെയ്യും; കുമാരിയേയോ മുത്തശ്ശിയുടെ മകളേയോ?"

"നല്ല ചോദ്യം", ഞാൻ പറഞ്ഞു, "ഞാൻ രാജകുമാരിയെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യും. എനിയ്ക്കെന്തിനാ കണ്ണുപൊട്ടി. രാജകുമാരിയെ കല്യാണം കഴിച്ചാലേ രാജ്യം ഭരിയ്ക്കാം, പണക്കാരനാകാം. അങ്ങനെ പല മേന്മകളുമുണ്ട്." ആ മേന്മകളെ ഞാനങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചുപോയി. പെട്ടെന്നാണ് അവളതിൽ ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലായത്. അവളെന്തോ ആലോചിയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

'രമയാണെങ്കിൽ ആ ചോദ്യത്തിന് എന്തുത്തരം പറയും?" അല്പനേരത്തെ മൌനത്തിനുശേഷം ഗോപി ചോദിച്ചു.

"ഞാനും പറയുന്ന ഉത്തരം അത്തരത്തിലുള്ള ഒന്നായിരിയ്ക്കും. പക്ഷേ നിങ്ങളത് പറയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ആ ചോദ്യത്തിന്റെ പിന്നിൽ ഒരർത്ഥമുണ്ടെന്നു നിങ്ങളും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായിരുന്നു."

"ശരിയാണ്. ഇപ്പോഴും എനിയ്ക്കുമത് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അങ്ങിനെയൊരർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചോദ്യം ചോദിയ്ക്കാൻ മാത്രം അവൾ വളർന്നുവെന്ന് ഞാനുമും മനസ്സിലാക്കിയില്ല. എന്റെ കണ്ണിൽ അന്നും അവളൊരു കുട്ടിയായിരുന്നു. അവളത് വെറുതെ ചോദിച്ചുവെന്നേ എനിയ്ക്കു തോന്നിയുള്ളൂ. ഏതായാലും ആ ഉത്തരം അവളെ വേദനിപ്പിച്ചുവെന്ന് പിന്നീടെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി."

ആ കഥയന്ന് മുഴുമിപ്പിച്ചില്ല. അത് മുഴുമിപ്പിയ്ക്കണമെന്ന് അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. എന്നല്ല പിന്നീട് കഥയേ കേൾക്കണമെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

അവസാനം അവരെയെല്ലാം വിട്ടുപിരിയേണ്ട സമയമായി. ശാന്തയോട് ഒടുവിലേ ഞാൻ യാത്ര പറഞ്ഞുള്ളൂ. ഞാൻ പോകയാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ശാന്ത പലതും പറയുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. പക്ഷേ, അവളൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

കാലത്തിന്റെ പോക്കിൽ അതെല്ലാം ഞാൻ മറന്നു. ബി. എ. പാസ്സായി ഞാൻ മദിരാശിയിൽ എം. എസ്.സി.യ്ക്കു ചേർന്നു. അതും പാസ്സായി മൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഇപ്പോഴത്തെ കോളേജിൽ ജോലിയും കിട്ടി.

ഇതിനിടയ്ക്ക് പല പ്രാവശ്യവും ഞാൻ ശാന്തയെ കണ്ടു. പക്ഷേ പണ്ടത്തെ അടുപ്പം പിന്നീടുണ്ടായിട്ടില്ല. ഞാൻ ചെന്നുവെന്നറിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് അവൾ പുറത്തുവരാറില്ല. എങ്കിലും ഞാനവളെ കാണും. ഒരു കാര്യം ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു. അവളുടെ ദേഹം വളരെ വേഗം ശോഷിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു, "ശാന്ത വല്ലാതെ ശോഷിയ്ക്കുന്നതെന്താ? പണ്ടത്തെ ഉന്മേഷമൊക്കെ എവിടെപ്പോയി? രോഗമൊന്നുമില്ലല്ലോ." "മുമ്പത്തെ ഉന്മേഷം ഇനി എങ്ങനെ ഉണ്ടാകാനാണ്? ആ കാലമെല്ലാം കഴിഞ്ഞില്ലേ. ഇപ്പോഴും രോഗമൊന്നുമില്ല." അതും പറഞ്ഞ് പതുക്കെ അവൾ അവിടെനിന്നു പോയി.

"എനിയ്ക്ക് ശാന്തയെയൊന്നു കാണണം. എനിയ്ക്കവളോട് മാപ്പുചോദിയ്ക്കണം." രമ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

"സാധിയ്ക്കില്ല രമേ. രമയ്ക്കതിനു ഭാഗ്യമില്ല." അതു പറയുമ്പോൾ ഗോപിയുടെ കണ്ഠം ഇടറിയിരുന്നു. "അവളിപ്പോൾ മാപ്പുകൊടുക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും അപ്രാപ്യമായ ഒരു ലോകത്ത് എത്തിക്കഴിഞ്ഞു." ഗോപി അല്പനേരം മൌനിയായിരുന്നു.

"ഒരു കൊല്ലം മുമ്പാണതുണ്ടായത്. ഞാൻ ശാന്തയുടെ ദേഹസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ചോദിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? അതിനുശേഷം അവളോടു സംസാരിയ്ക്കാൻ എനിയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ചെന്ന് കുറ

ച്ചിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവനും രോഗശയ്യയിലായെന്നു കേട്ടു. രോഗമെന്തെന്നാണും അമ്മാമൻ എഴുതിയില്ല. അവനും വെറുതെയങ്ങനെ കിടക്കും. ആഹാരമൊന്നും കഴിയ്ക്കില്ല. എന്തു ചോദിച്ചാലും മൂളൽകൊണ്ട് ഉത്തരം പറയും. ദിനംപ്രതി അവനും മെലിഞ്ഞുംവന്നു.

ആയിടയ്ക്കാണ് നമ്മുടെ വിവാഹം തീച്ചയാക്കിയത്. അമ്മാമന്ന് കത്തയച്ചിരുന്നു. ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ എനിയ്ക്കൊരു കമ്പി കിട്ടി, ഞാൻ അടിയന്തരമായി അവിടെയൊന്ന് ചെല്ലുണമെന്നാപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്.

ഞാനവിടെ ചെന്നപ്പോഴും ശാന്തയുടെ സ്ഥിതി ദയനീയമായിരുന്നു. ക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട് ഒരു മാസത്തോളമായെന്നു പറഞ്ഞു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം വെള്ളംപോലും ഇറക്കിയിട്ടില്ല. അവനും വേണ്ടെത്രെ. നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ കരഞ്ഞുതുടങ്ങും.

ഞാൻ ചെന്നുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോഴും ശാന്ത പതുക്കെ കൈ നീട്ടി. കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു ഞാനവളുടെ കൈപിടിച്ചു. എല്ലാവരും നോക്കിനില്ക്കെ അവനും എന്റെ കൈയെടുത്തു ചുണ്ടിൽവെച്ചു, എന്നിട്ട് നെഞ്ചിലും. "ചേട്ടാ" അവനും ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു, "എനിയ്ക്കൊരപേക്ഷയുണ്ട്. ചേട്ടൻ രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിയ്ക്കരുത്. ആ സുഖമൊന്നും എന്നേയ്ക്കും ഉണ്ടാവില്ല ചേട്ടാ. അവളേക്കാളും നല്ലത് സ്നേഹമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയാണ്. കുടിലിലെ മുത്തശ്ശിയുടെ മകൾക്ക് അതുണ്ടായിക്കൂടെന്നില്ല." അപ്പോഴും മാത്രമാണ് രമേ, പനിനീർമൊട്ടിനകത്ത് ഒളിച്ചിരുന്ന് അതിന്റെ സൌന്ദര്യത്തെ തിന്നുതീർത്ത ആ പുഴുവിനെ ഞാൻ കണ്ടത്. പക്ഷേ അപ്പോഴേയ്ക്കും കാര്യങ്ങളെ എനിയ്ക്ക് നിയന്ത്രിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തിടത്ത് എത്തിയിരുന്നുവല്ലോ. ഞാൻ മൌനംപൂണ്ടു. ശാന്ത വീണ്ടും പറഞ്ഞു. "എനിയ്ക്ക് ഒരപേക്ഷകൂടിയുണ്ട് ചേട്ടാ", മാറിടത്തിൽനിന്ന് ഒരു ചെറിയ പൊതിയെടുത്ത് എന്റെ കൈയിൽത്തന്നു അവനും പറഞ്ഞു, "ഇതേ എന്റെ കൈവശമുള്ളൂ. ഇത് ചേട്ടന്റെ വിവാഹദിവസം വധുവിന്ന് സമ്മാനിയ്ക്കണം." ഞാനപ്പോഴും അതഴിച്ചു നോക്കിയില്ല. എനിയ്ക്കതിന്ന് ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശാന്ത കണ്ണുകളടച്ച് അല്പനേരത്തെ മൌനത്തിനുശേഷം താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. "ചേട്ടനെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതിനെല്ലാം എനിയ്ക്കു മാപ്പുതരണേ." ഇതായിരുന്നു ശാന്തയുടെ അവസാനവാക്കുകളും.

"ശാന്തയുടെ സമ്മാനമിതാ രമയ്ക്ക് തരാൻ പോകയാണ്." ഗോപി മേശയിൽനിന്ന് ഒരു പൊതിയെടുത്ത് രമയ്ക്കു നീട്ടി. പഴകിയ ഒരു ശീലയിൽ നാടുകൊണ്ട് ഭദ്രമായി കെട്ടിയ ഒരു ചെറിയ പൊതി. രമയത് അഴിച്ചുനോക്കി—കുറപിടിച്ച ഒരു മുക്കുമോതിരം.

സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നു—ലോകം, സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധി തേടുന്നു;
സ്നേഹംതാൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ—സ്വയം സ്നേഹംതാനാനന്ദമാകുംം;
സ്നേഹംതാൻ ജീവിതം ശ്രീമൻ—സ്നേഹവ്യാഹതിതന്നെ മരണം.
സ്നേഹം നരകത്തിൻ ഭീപിൽ—സ്വർഗ്ഗഗേഹം പണിയും പടുതരം.

—ആശാൻ

നിർമ്മലം നദീജലം സാഗരത്തന്നിൽ ചേർന്നാൽ
നിശ്ചയം പുളിച്ചുപോമെന്നതോ കാണുന്നില്ലേ?
സ്വല്പമെങ്കിലും ഗുണം സൽപുരുഷങ്കൽ ചേർന്നാൽ
ശില്പമാംവണ്ണം പ്രകാശിക്കുമെന്നറിഞ്ഞാലും.

പ്രായം മനുഷ്യനു കണക്കു കൂട്ടാൻ
പോകും വയസ്സെണ്ണുകയല്ല വേണ്ടൂ,
മായംവിനാ ചെയ്ത സുകൃത്യമെണ്ണീ-
ട്ടായുസ്സതിൻ ദൈർഘ്യമളന്നിടേണം.

അനുവദിയ്ക്കുക

ശ്രീധരൻ, II B. Sc.

അയ്യോ! വിട്ടു, വേലചെയ്യുവാനെന്നെ നീ,
വയ്യെനിക്കിങ്ങനെ മിണ്ടാതിരിക്കുവാൻ.
തുമ്പയെടുത്തു ഞാൻ പാടത്തു പോകവെ,
മുമ്പിൽ വന്നെന്നെ തടുത്തുനിത്തായ്ക നീ.
പാട്ടുപെട്ടീടുവാനുള്ളൊരഭിലാഷം
പാടേ വിപാടനം ചെയ്യാൻ തുനികയോ?
സന്തതം വേലയെടുപ്പാൻ കൊതിപ്പതി-
ന്നന്തരായം വരുത്തൊല്ല നീയെൻ പ്രിയേ.

മുങ്ങുന്നു, നീ പരിഷ്കാരത്തിൻ സിന്ധുവിൽ,
മങ്ങുന്നു വേലയെടുക്കേണ്ട രംഗത്തിൽ.
നീയോ വെറുക്കുന്നു വേലയെ, പക്ഷെ ഹാ
നീയെന്തിനെന്നെ തടുത്തു നിത്തീടണം?
ഇല്ല; കഴിയുകയില്ല മേയിങ്ങനെ
യല്ലലില്ലാതെ നയിക്കുവാൻ ജീവിതം.
അല്ലലില്ലാതെ കഴിയുന്ന ജീവിതം
നല്ലൊരു ജീവിതമെന്നു ചൊല്ലാവതോ?
മെയ്യനക്കാതെ സുഖിക്കാൻ കൊതിപ്പോരെ,
വയ്യാ, മനുജന്മാരെന്നു വിളിക്കുവാൻ
മണ്ണിൽ പിറന്നവർ-മണ്ണിൻറെ മക്കൾ-നാം
മണ്ണിൽ പണിയെടുത്തിട്ടു കഴിയണം.
പാടം വിളിക്കയാണെന്നെ,പ്പണിയുവാൻ;
പാടില്ല, പാടില്ല, നേരം കളയുവാൻ.
എന്തിനെന്നെപ്പരതന്ത്രനാക്കുന്നു നീ-
യന്തരംഗം തകരുന്നു ഹാ മൽപ്രിയേ,
നീയനുവാദം തരികെൻ പ്രണയിനി,
ന്യായമായ് വേലയെടുത്തു കഴിയുവാൻ.

ക്ഷിതിയിലഹഹ! മർത്യജീവിതം
പ്രതിജനഭിന്നവിചിത്രമാർഗ്ഗമാം,
പ്രതിനവരസമാമതോർക്കിൽ
കൃതികരം മനുഷ്യകഥാനുഗായികരം.

—ആശാൻ

ഹിമാലയം

തങ്കപ്പൻ തോമസ്, III ബി. എസ്സ്. സി.

ഭാരതത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതമായ വടക്കുകിഴക്കൻ അതിർത്തിപ്രദേശത്തു് ഈയിടെ നടന്ന സംഭവ വികാസങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലും മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളിലും വന്നിച്ച ചലനങ്ങൾ ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയിൽ അയൽരാജ്യമായ ചൈന നടത്തിയ കൈയേറ്റത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതമായിരുന്നു അത്. ശതാബ്ദങ്ങളായി നിലനിന്നു പോരുന്ന ഭാരതരാഷ്ട്രസീമയെ ചൈന അതിലംഘിച്ചപ്പോൾ ഇവിടെയുള്ള ജനകോടികളിൽ ഉടലെടുത്ത ധാർമ്മികരോഷം ഇന്നും അലയടിച്ചുയരുന്നുണ്ടു്. 1954 ഏപ്രിൽ 29-ാംനു- ചൈന ഇന്ത്യയുമായി ഒരു സൌഹാർദ്ദ ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവെയ്ക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായ കൈയേറ്റം ചൈന അംഗീകരിച്ച പഞ്ചശീലതത്വങ്ങളുടെ നഗ്നമായ ലംഘനമാണ. ലഡാക്കിൽ ചൈനീസ് പട്ടാളം റോഡു നിർമ്മിക്കുകയും, ലോംഗ് ജു കീഴടക്കുകയും, ഇന്ത്യൻഭടന്മാരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും, പലരെയും വധിക്കുകയും ചെയ്തതു് നമ്മുടെ പരമാധികാരരാഷ്ട്രത്തോടുള്ള അവഹേളനമാണ്.

ഹിമാലയൻ അതിർത്തിയുടെ പ്രാചീനത്വം

വളരെ പ്രാചീനമായ ഒരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലമാണ് ഭാരതത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കൻ സീമയ്ക്കുള്ളതു്. ഹിമവൽപ്രദേശങ്ങളും ഭാരതീയ ജീവിതത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനതയുടേയും അവ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അതിപ്രാക്തനമായ ഉത്തരാതിർത്തിയായിരുന്നുവെന്നതിന്റെയും വ്യക്തമായ ചരിത്രവസ്തുതകളിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും.

ആര്യന്മാരുടെ ആഗമനാനന്തരം, ഹിമാലയം ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത വ്യക്തമാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ തെളിവുകളും സുലഭങ്ങളാണ്. അക്കാലത്തു ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഉടലെടുത്ത ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഭാരതവർഷത്തിന്റെ വടക്കൻഅതിർത്തി ഹിമവദ് ഗിരിശൃംഗങ്ങളാണെന്ന പ്രസ്താവമുണ്ടു്. ഹിമാലയത്തിനു ദക്ഷിണഭാഗത്തായും സമുദ്രത്തിനു വടക്കായുമുള്ള രാജ്യം ഭാരതമാണെന്നും, അവിടത്തെ നിവാസികളും ഭാരതീയരാണെന്നും വിഷ്ണുപുരാണത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്.

ഋഗ്വേദത്തിലും കേനോപനിഷത്തിലും ഭാരതത്തിന്റെ ഉത്തരാതിർത്തിയായ ഹിമാലയത്തെപ്പറ്റി പരാമർശനങ്ങളുണ്ടു്. മഹാഭാരതം പ്രാചീന ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു പ്രകാശം വിതറുന്ന പല സംഗതികളുടേയും വിളനിലമാണ്. പിൽക്കാലത്തു് ഐതരേയബ്രാഹ്മണം എന്ന കൃതി രൂപമെടുത്തു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അന്നത്തെ ഇന്ത്യയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവനകളും നല്കുന്ന ഇടങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി, അന്നും ഇന്ത്യയുടെ ഉത്തരാതിർത്തി ഹിമാലയമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഹിമവാനും കാളിദാസസാഹിത്യവും

കാളിദാസഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഹിമവാൻ ഭാരതത്തിന്റെ വടക്കേഅതിരായിരുന്നുവെന്നും, അന്നത്തെ ജനങ്ങൾക്കു് ഈ ഗിരിനിരകളും സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും കാണാം. രഘുവംശം, കുമാരസംഭവം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. കുമാരസംഭവത്തിലെ പ്രഥമപദ്യംതന്നെ

അസ്ത്യുത്തരസ്യാം ദിശി ദേവതാത്മാ
ഹിമാലയോ നാമ നഗാധിരാജ:
പൂർവ്വാപരൌ തോയനിധീ വഗാഹ്യ
സ്ഥിത:പൃഥിവ്യാ ഇവ മാനദണ്ഡ:

എന്നാണല്ലോ. ഹിമാലയ പ്രദേശങ്ങളുമായി ഗാഢസമ്പർക്കം പുലർത്തിയ ഒരാളെയാണ് നാം കാളിദാസസാഹിത്യത്തിലുള്ള ഹിമാലയവർണ്ണനകളിൽ കാണുന്നതു്.

എ. ഡി. 5-ാംശതകത്തിൽ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച ചൈനീസ് സഞ്ചാരിയായ ഫാഹിയാൻ തന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ പറയുന്ന നാ-പീ-ഹ എന്ന രാജ്യം, അശോകന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന നേപാന്തീസ് എന്ന ഹിമാലയൻരാജ്യമാണ്. അശോകന്റെ കാലത്തെ ഒരു ശിലാലിഖിതം ഇതിനു തെളിവാണ്. കൗടില്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ ദേവപർവ്വതമായ ഹിമാലയത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. വിശാഖദത്തന്റെ "മുദ്രാരാക്ഷസം" നാടകത്തിൽ ഗുപ്തസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കൻ അതിരായി ഹിമാലയത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. "ഇന്ത്യൻനെപ്പോളിയൻ"നെന്നു പ്രഖ്യാതനായ സമുദ്രഗുപ്തന്റെ കാലത്തു പ്രചരിച്ചിരുന്ന നാണയങ്ങളിൽ ഹൈമവതീദേവിയുടെ ചിത്രങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. നീപ്പാൾ, ആസാം, കാശ്മീർ എന്നീ ഹിമാലയരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു അദ്ദേഹം കപ്പം വാങ്ങിയിരുന്നു.

ഹൂണന്മാരുടെ ആക്രമണം ഹേതുവായി ഗുപ്തസാമ്രാജ്യലക്ഷ്മി അസ്തമിക്കുകയും, തുടർന്ന് മാൾവാധിപനായ യശോവർമ്മൻ ഹൂണന്മാരെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. യശോവർമ്മന്റെ അധികാരപരിധി ഹിമാലയംവരെയായിരുന്നുവെന്നു മാന്ദസോർ ശിലാലിഖിതത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. വോർപോ (ഇന്നത്തെ ലഡാക്) ഹർഷസാമ്രാജ്യത്തിൽ പെട്ടതാണെന്ന് ഹ്യുയൻസാങ്ങും, ഹിമാലയപ്രാന്തങ്ങളിൽനിന്നു ഹർഷൻ കപ്പം വാങ്ങിയിരുന്നുവെന്ന് ബാണഭട്ടനും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്

മുകൾ-ആംഗലഭരണകാലം

ലഡാക്, സ്പിതി, ആസ്സാം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളും മുഗളഭരണകാലത്തു് പലപ്പോഴും ആക്രമിക്കപ്പെട്ടകയുണ്ടായി. സ്വതന്ത്രങ്ങളായി നിലകൊണ്ട മറ്റു പല ഹിമാലയൻരാജ്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഹിമാലയപ്രദേശങ്ങളിൽ കാര്യമായ ശ്രദ്ധ മുഗളഭരണാധികാരികളും ചെലുത്തിയിരുന്നില്ല. പതിനെട്ടാംശതകത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചു. വടക്കെ അതിർത്തിയിലെ മിക്ക ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങളുമായി അവർ കരാറിലേപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മിഷ്മിവർഗ്ഗക്കാരുമായി സൗഹാർദ്ദത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ആംഗലശ്രമങ്ങളും ആദ്യം പരാജയപ്പെട്ടു. 1910-ൽ ചൈന ടിബറ്റാക്രമണം നടത്തുകയും മിഷ്മിതാഴ്വരയിൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി മിഷ്മികൾ ഒരു കരാറിലേപ്പെട്ടകയും ചൈനക്കാർ അവിടെനിന്നു പിന്തിരിയുകയും ചെയ്തു.

മാക്മഹോൻരേഖ

1911-ൽ ലോർഡ് ഹാർഡിങ് ഇന്ത്യയുടെ വടക്കുകിഴക്കൻ അതിർത്തി നിർണ്ണയിക്കാൻ നയജ്ഞനും അതിവിദഗ്ധനുമായ സർ ഹെൻറി മാക്മഹോനെ നിയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹം ടിബറ്റും ചൈനയുമായി ഒരു കരാർ ചെയ്തതിനുശേഷം അയൽരാജ്യങ്ങളുടെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയുടെ ഹിമാലയൻ അതിർത്തി നിശ്ചയിച്ചു. കൻലൺപർവ്വതം മുതൽ ബുംവരെ 2500 നാഴിക ദൂരത്തിലാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഹിമാലയൻ അതിർത്തി വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നത്.

ചരിത്രയഥാർത്ഥ്യത്തെ മാറ്റുകയോ?

ഭാരതത്തിന്റെ ഹിമാലയൻ അതിർത്തിയ്ക്ക് 3000 വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. ഈ ചരിത്രവസ്തുതയെ മാറ്റിമറിക്കാൻ ഈയിടെ ചൈന ഉദ്യമിച്ചതു ഖേദകരമാണ്. പണ്ഡിറ്റ്ജി പറഞ്ഞതുപോലെ, "ധിക്കാരവും ഗർവും കാണിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി"യായി ചൈനയുടെ അതിർത്തികൈയേറ്റത്തെ കരുതാം.

മനവും മിഴിയും നാവും കരവും
മന്നിൻമാലകലാൻ
മഹാനുകമ്പാമസൃണിതമാകട്ടെ
മാനുഷർ ദേവന്മാർ. —ഉള്ളൂർ

ഉണക്കക്കമ്പുകൾ*

തോമസ് ജേക്കബ്, ടി. II ബി. എസ്സ്. സി.

പട്ടണത്തിന്റെ തിക്കും തിരക്കും ഇല്ലാത്ത ആ ഗ്രാമത്തിലെ വെട്ടുവഴിയിലൂടെ ഞാനും സ്നേഹിതനും നടക്കാനിറങ്ങിയതാണ്. അപ്പോഴേതാണ്ട് സമയം അഞ്ചരമണിയായിക്കാണും. വൈകുന്നേരംവരെ ഓഫീസിലിരുന്നു പണിയെടുത്തതിന്റെ ക്ഷീണം തീർക്കാനായി ഞങ്ങൾ ആ ചെമ്മണ്ണുനിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. നടന്നുനടന്ന് ബസ് സ്റ്റോപ്പിലെത്തിയതറിഞ്ഞില്ല. അതിന്റെ അടുത്തായുള്ള ആൽത്തറയിലിരുന്നായി പിന്നീടു ഞങ്ങളുടെ സംസാരം. ഒരു ടൌൺബസ് പൊടി പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വന്നുനിന്നു. ആളുകളെല്ലാം ഇറങ്ങി. ബസ് മടക്കയാത്രയ്ക്കുള്ള വട്ടം കൂട്ടുകയാണ്. നീണ്ടു, മെലിഞ്ഞു, അധികം മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു യുവാവ് ആ ബസ്സിന്റെയടുത്തേക്ക് വളരെ ബദ്ധപ്പാടോടുകൂടി നടന്നു വരുന്നതു കണ്ടു് എന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു.

"അതാ, ആ വരുന്ന ആളെ ഞാനറിയും. ഞാൻ കോളേജിൽ ചേർന്ന കൊല്ലം അയാളവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ താങ്കളും അറിയുമായിരിക്കാം. എന്തോ കാരണവശാൽ അയാൾ കോഴ്സ് പൂർത്തിയാക്കുകയുണ്ടായില്ല. കോളേജിലെ അന്നത്തെ ഒന്നാന്തരം പാട്ടുകാരനായിരുന്നു."

എന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞ അവസാനത്തെ വാക്യം ഞാൻ നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചു. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ ചിന്തകൾ എന്റെ മനസ്സിൽക്കൂടി പാഞ്ഞുപോയി. അന്നത്തെ ആ പാട്ടുകാരനാണീ മനുഷ്യനെന്നു് എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻകൂടി പറ്റുന്നില്ല. അന്നെനിക്കയാളുമായി നേരിട്ട് യാതൊരു പരിചയവുമില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അയാളുമായി കൂട്ടുതലടുക്കാൻ എന്നെ എന്തോ ഒരു ശക്തി പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ അതു് എന്റെ പാട്ടുകമ്പമായിരിക്കാം.

ഞാൻ ബസ്സിന്റെയടുത്തേക്കു നടന്നു. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും ബസ്സ് അയാളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് മുമ്പോട്ടുനീങ്ങിയിരുന്നു.

"ഖേദിക്കേണ്ട. അയാൾ നാളെയുംവരും. എന്തോ ഒരു നാടകത്തിൽ പാട്ടുപാടേണ്ട ആവശ്യത്തിനാണ് അയാൾ വന്നതു്. നാളേയും റിഹേഴ്സൽ ഉണ്ടാകും."

പിറേറദിവസം ഓഫീസ് മുഴിവായിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ നേരത്തെതന്നെ നടക്കാനിറങ്ങുകയും ബസ് സ്റ്റാണ്ടിൽവെച്ചു അയാളെ കണ്ടുമുട്ടുകയും ചെയ്തു. അയാൾ വന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഞാനയാളുടെ അടുത്തുചെന്ന് പരിചയമട്ടിൽ 'എന്താ സുഖമല്ലേ' എന്നു ചോദിച്ചു.

അയാൾ ഒന്നും പറയാതെ എന്നെ മിഴിച്ചുനോക്കി. 'പരിചയപ്പെടാമല്ലോ എന്നു കരുതിയാണ്', ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എന്തു പരിചയപ്പെടാൻ? എനിക്കിതുവരെ ആരോടും ആത്മാർത്ഥമായി പരിചയപ്പെടാൻ തോന്നിട്ടില്ല. ഇനി തോന്നുകയുമില്ലെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം."

എനിക്കയാളോടു കൂടുതൽ അടുക്കണമെന്നു തോന്നി. ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ സത്യപ്രകാശനം എനിക്കയാളിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

"ഞാൻ നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. താങ്കളൊരു പാട്ടുകാരനാണെന്നുള്ള കാര്യമാണ് നിങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടാൻ ആദ്യമായി എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഇപ്പോഴതിലുമുപരിയായി നിങ്ങളിൽ ഞാനെന്തോ ഒരു ഗുണം കാണുന്നു."

"സ്നേഹിതാ. ജീവിതത്തിൽ ഇതുമാതിരി ആരും എന്നോടു ഹൃദയം തുറന്നു സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ ജീവിതംതന്നെ പരാജയങ്ങളുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടികയാണ്. പട്ടിണിയുടെ പരുപരുത്ത കരങ്ങളേ എന്നെ തലോടിയിട്ടുള്ളൂ."

---

* കോളേജ് ദിനാഘോഷത്തോടു് അനുബന്ധിച്ചു് നടത്തിയ ചെറുകഥാമത്സരത്തിൽ പ്രഥമസമ്മാനാർഹമായതു്.

'നിങ്ങളും തലശ്ശേരി ബ്രണ്ണൻകോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നില്ലേ?' ഞാൻ സംശയനിവാരണത്തിനായി മോദിച്ചു.

'പറയാം സ്നേഹിതാ. ഞാനെല്ലാം പറയാം. താങ്കളീ കഥ കേൾക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനെല്ലാം പറയാം' അയാളും തുടങ്ങി. "താങ്കളും പറഞ്ഞ മാതിരി ഞാൻ തലശ്ശേരി ബ്രണ്ണൻകോളേജിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ എനിക്ക് ബി. എ. പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഞാനും അച്ഛനും അനുജനും മാത്രമായിരുന്ന വീട്ടിലെ അംഗങ്ങളും. അച്ഛൻ മുനിസിപ്പൽ ശിപായിയായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ ശമ്പളത്തുകകൊണ്ടും ഒരു ചെറിയ പറമ്പിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായംകൊണ്ടുമാണ് ഞാനും അനുജനും പഠിച്ചിരുന്നത്. ഞാൻ ഇന്റർവിനു പഠിക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ ക്ഷയരോഗബാധിതനായി കിടപ്പിലായി. പിന്നെ എന്റെ പഠിപ്പിനു വേണ്ടി പറമ്പു പണയംവെക്കേണ്ടിവന്നു. അച്ഛനു മരുന്നു വാങ്ങണം. ഞങ്ങൾക്കല്ലാവർക്കും ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവുമൊക്കെ വേണം. പുണ്ണുനിന്നും യാതൊരു വരുമാനവുമില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒന്നു രണ്ടു നാടകങ്ങളിൽ പാടാൻ എനിക്ക് ഓർഡറുകൾ കിട്ടി. അതിൽനിന്നു കിട്ടിയ തുച്ഛമായ തുകകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ദിനരാത്രങ്ങൾ തള്ളിനീക്കി. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ അച്ഛൻ മരിച്ചു.' അയാളുടെ തൊണ്ട ഇടറി. ഞാൻ അക്ഷമനായി അയാളുടെ മുഖത്തുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

അയാൾക്കു ബാക്കി പറയാൻ സാധിച്ചില്ല. അയാൾ അത്യന്തവശനായിപ്പോയിരുന്നു.

"സ്നേഹിതാ, ആ പാട്ടിന്റെ റിഹേഴ്സൽ ഒന്നു കഴിഞ്ഞോട്ടെ. ഞാനെല്ലാം താങ്കളോടു പറയാം. നിങ്ങൾ ചോദിക്കാതെതന്നെ ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് മുഷിച്ചിൽ തോന്നുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞുകൊണ്ടതന്നെ എന്റെ മനസ്സിനു വളരെയധികം സുഖമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്."

അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം ഞാനും റിഹേഴ്സൽറൂമിലേക്കുപോയി. പാട്ടുപാടിക്കഴിഞ്ഞു ഞാനും അയാളുംകൂടി വീണ്ടും റോഡിലേക്കിറങ്ങി. ഞങ്ങൾ സമീപത്തുള്ള ചായപ്പീടികയിലേക്കു കയറി. അവിടെയുള്ള റേഡിയോവിൽനിന്നു ഗാനങ്ങൾ ഒഴുകിവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചായ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം കഥ തുടർന്നു.

'എന്റെ പേരു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. പേരു പ്രഭാകരനെന്നാണ്. സ്വദേശം തലശ്ശേരി ടെമ്പിൾഗേറ്റെന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞുനിർത്തിയതിന്റെ ബാക്കി പറയാം. അച്ഛൻ മരിച്ചതിനുശേഷം എനിക്കെന്റെ പഠിപ്പുനിർത്തേണ്ടിവന്നു. മാനസിക വിഷമതകൾമൂലം എന്റെ ആരോഗ്യം കൂടെക്കൂടെ ക്ഷീണിച്ചുവന്നു. ഞാൻ പാട്ടുപാടരുതെന്ന് ഡോക്ടർ കർശനമായി വിലക്കി. അച്ഛനു വന്ന അതേ രോഗം എനിക്കും ബാധിച്ചാൽ എന്റെ അനുജന്റെ ജീവിതം പാഴാകുമല്ലോ എന്നോർത്തു ഞാൻ പാട്ടുപാടൽ നിർത്തി.

അന്നുമുതൽ ഒരു ചെറിയ ജോലി അന്വേഷിച്ചു ഞാനിറങ്ങിയതാണ്. ഞാൻ കേറാത്ത വാതിലുകളില്ല. എവിടേയും കൈക്കൂലിയും റെക്കമെൻഡേഷനുമാണ് വേണ്ടതു്. ഞാൻ നശിച്ചാലും എന്റെ അനുജന്റെ ജീവിതമെങ്കിലും ശോഭനമായിക്കണ്ടിട്ടേ കണ്ണടയാവൂ എന്നാണെന്റെ എന്നത്തേയും പ്രാർത്ഥന.'

അയാൾ തുടർന്നു. 'അതിന്റെ ഇടയ്ക്കു് എനിക്കു് രണ്ടുമൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു് ഇന്റർവ്യൂ നടത്താനുള്ള ക്ഷണം കിട്ടി. എല്ലാം ദൂരസ്ഥലത്തുനിന്നുമാത്രം. അവസാനം ബോമ്പേയിൽവെച്ചുള്ള ഒരു ഇന്റർവ്യൂവിന് വീട്ടുചെലവുകഴിച്ചുകിട്ടിയ നൂറാമ്പതു രൂപായുമായി ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു.'

'നിങ്ങളുടെ അനുജനോ.' ഞാൻ ഇടയിൽ കടന്നു ചോദിച്ചു.

'ഞാനതു പറയാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. അനുജനെ ദൈവത്തിൽ ഭാരമേല്പിച്ചാണ് ഞാൻ പോയതു്.

അപ്പോഴാണ് റേഡിയോവിൽനിന്നു് ഒരു മനോഹരഗാനം ഉതിർന്നുവീണതു്. എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ അതേ സ്വരം എനിക്കതിൽ ശ്രവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അയാൾ പെട്ടെന്നു ചിന്താധീനനായി. ഞാൻ പാട്ടിനോടൊപ്പം അയാളേയും ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കണ്ണിൽ തുമ്പുതുപോലുള്ള രണ്ടു കണ്ണീർകണങ്ങൾ ഉരുണ്ടുകൂടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

അയാൾ തുടർന്നു. 'നിങ്ങളാ പാട്ടു ശ്രദ്ധിച്ചോ. ഞാൻ കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ഏതോ ഒരു നാടകത്തിനുവേണ്ടി പാടിയതാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ അവസാന ആശയും അസ്തമിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ തേങ്ങലുകളാണാ പാട്ടിലെ ഓരോ വരിയും. ഇന്നെന്റെ ജീവിതത്തെ അവ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നു.

അതുപോകട്ടെ. ഞാൻ പറഞ്ഞുനിർത്തിയതു തുടരാം. അങ്ങനെ ഞാൻ ബോമ്പേക്കു യാത്രതിരിച്ചു. ആശകളുടെ ഒരു ക്ലമ്പാരവും താങ്ങിയായിരുന്നു എന്റെ യാത്ര. ഞാൻ മദ്രാസിനു തൊട്ടു മുമ്പുള്ള സ്റ്റേഷനിലെത്തിയപ്പോഴായിരുന്നു ടിക്കറ്റ് ചെക്കർ എന്റെ റൂമിലേക്കു കടന്നതു്. പതിവുപോലെ എന്നോടും

അയാൾ ടിക്കറ്റ് മോടിച്ചു. ഞാൻ ടിക്കറ്റ് എടുക്കാനായി കീശയിൽ കൈയിട്ടു. പണവും ടിക്കറ്റും ഒന്നാടങ്കം ആരോ അപഹരിച്ചിരുന്നു.

ഞാൻ സത്യാവസ്ഥ അയാളോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു. അയാൾ എന്നെ മദ്രാസ്സിലിറക്കിവിട്ടു.

ജോലി കിട്ടുമെന്നുള്ള എന്റെ അവസാനത്തെ ആശയും തകർന്നു. പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം തകർന്നുതരിപ്പണമായി.

രണ്ടുമൂന്നാഴ്ചക്കാലം ചുമടെടുത്തും കൈവണ്ടി ഉന്തിയും സമ്പാദിച്ച പണംകൊണ്ട് ഞാൻ തലയ്ക്കു മീതെ വണ്ടി കയറി. എന്റെ ശരീരം പൂർവ്വാധികം ക്ഷീണിച്ചു.

സ്നേഹിതാ. ഞാനിവിടെ എത്തിയപ്പോൾ കേട്ട വാർത്ത അതിലും മർമ്മഭേദകമായിരുന്നു. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അനുജൻ വർദ്ധിച്ച ചുമയും പനിയുമായതിനാൽ ആസ്പത്രിയിലേക്ക് അയൽക്കാരെല്ലാംകൂടി കൊണ്ടുപോയിട്ട് അന്നേക്ക് ഒന്നരയാഴ്ചയായിരുന്നു. ഞാൻ ആസ്പത്രിയിലേക്കോടി.

ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു ക്ഷയമാണെന്ന്. അച്ഛന്റെ അതേ രോഗം അനുജനും ഗ്രസിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു, തുടക്കമായതിനാൽ കുറച്ചു പണം ചെലവാക്കിയാൽ മാറാമെന്ന്. സ്നേഹിതാ, ഞാനെവിടെ പോകും പണത്തിന്. അവസാനം ഞാനൊരു മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു, എന്റെ ജീവൻ ബലി കഴിച്ചിട്ടെങ്കിലും അനുജന്റെ ജീവതം നിലനിർത്താൻ. നാടകത്തിനുവേണ്ടി പാട്ടുപാടാൻ. ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഒരു നാടകത്തിലേക്കു പാടാനായി അവർ ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപാ തരാമെന്നു പറഞ്ഞു. നാളെയാണ് നാടകം. നാളെ ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപാ കിട്ടും. ഞാൻ നശിച്ചാലും ഒരു പുതിയ തലമുറയെങ്കിലും വളരട്ടെ. ജീവിതമാകുന്ന വൻവൃക്ഷത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ ശുഷ്കിച്ച ശിഖരമാണ് ഞാൻ. ഞാൻ നശിച്ചോട്ടെ."

ഞങ്ങടെ ഹോട്ടലിൽനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

അപ്പോഴത്തെ ടെയ്ൺബസ്സിൽ പ്രഭാകരനെ തിരക്കിവന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭാകരന്റെ അനുജന് രോഗം കൂടുതലാണെന്ന് ആ വന്ന ആൾ പറഞ്ഞു. അടുത്ത ബസ്സ് ഏതാണ്ടൊരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞാണ്. പ്രഭാകരന് കാത്തു നില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ എന്നെയും വിളിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി.

അന്തരീക്ഷം കറുത്തിരുണ്ടു. എങ്ങുനിന്നോ ഒരു മഴക്കാർ വന്ന് സൂര്യപ്രകാശത്തെ മറച്ചു.

മഴ പെയ്തുതുടങ്ങി. ചീറിയടിക്കുന്ന കാറ്റുംകൂടി ചേർന്നപ്പോൾ മഴയുടെ ശക്തി കൂടി. ആ മഴയത്തും അയാൾ അതൊന്നും വകവെക്കാതെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു.

ഞാനയാളെ തടുത്തുനിർത്തി, "കുറച്ചു മഴ തോരട്ടെ". അയാൾ പതുക്കെ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ ചെയ്തതു തെറ്റായിപ്പോയി. താങ്കളേയുംകൂടി നനച്ചു. എന്നാൽ താങ്കളിവിടെയെവിടെയെങ്കിലും കയറിനിൽക്കൂ. ഞാൻ നടക്കാം."

എന്റെ വസ്ത്രം മുഴുവൻ നനഞ്ഞിരുന്നു. ഞാനൊരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നു. അയാൾ പിന്നെയും മുമ്പോട്ടു നീങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ മഴ നനഞ്ഞു കീറിയ അഞ്ചു രൂപായുടെ മൂന്നു നോട്ടുകളും അയാൾക്കു കൊടുത്തു.

അയാളതു വാങ്ങി. "ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു തെറ്റാണെന്നെനിക്കറിയാം. നിങ്ങൾക്കുമില്ലേ ഒരു കുടുംബം പുലർത്താൻ. എങ്കിലും....." അയാളതു പൂർത്തിയാക്കിയില്ല.

"അതു സാരമില്ല. ആപത്തിൽ സഹായിക്കയല്ലേ സുഹൃത്തുകളുടെ ധർമ്മം!" ഞാനയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

അയാൾ പിന്നീടു നിന്നില്ല.

ശരം വലിച്ചുവിട്ടമാതിരി മുമ്പോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ സ്നേഹത്തിന്റേയും ത്യാഗത്തിന്റേയും മൂർത്തിയെ ഞാൻ കണ്ണുമറയുന്നതുവരെ നോക്കിനിന്നു.

പിറ്റെ ദിവസം ആസ്പത്രിയിലേക്കു പോകണമെന്ന് എനിക്കു അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അത്യാവശ്യമായി വീട്ടിൽ പോകേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ആസ്പത്രിയിലേക്കു പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞാണ് ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചു വന്നത്. വന്ന ഉടനെത്തന്നെ ഞാൻ ആസ്പത്രിയിലെക്കാണ് പോയതു്.

ക്ഷയരോഗവാർഡ് തിരക്കി ഞാൻ ആസ്പത്രിവരാന്തയിലൂടെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. പുറത്തു മഴ ചാരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അപ്പോഴാണ് ഒരു നേരിയ സ്വരം എന്റെ പേർചൊല്ലി വിളിക്കുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടത്.

ഞാൻ ചുറ്റുപാടും തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഞാൻ നില്ക്കുന്നിടത്തുള്ള ജനലിന്റെ നേരെ എതിർ വശത്തുള്ള കട്ടിലിൽനിന്നു ഒരു ശുഷ്കിച്ച കരം എന്നെ മാടിവിളിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ വേഗം അകത്തേക്കു കടന്നു.

അയാളം പുതപ്പു ദേഹത്തുനിന്നു മാറ്റി. ഞാനത്ഭുതംകൊണ്ടു സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. പ്രഭാകരനുണ്ടു ആ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നു. എനിക്കെന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാളാ മരവിച്ച കരംകൊണ്ടു് എന്റെ കൈപിടിച്ചു വിക്കിവിക്കി പറഞ്ഞു.

"സ്നേഹിതാ താങ്കളം ചെയ്ത ഉപകാരം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കുകയില്ല." അയാളം വാക്കു കിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'എന്തുണ്ടായി?' ഞാനക്ഷമയോടെ നിരക്കി.

അയാളുടെ വ്യക്തമായി കേട്ടില്ലെന്നു് പിന്നീടുള്ള സംസാരത്തിൽ നിന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി.

അയാളം തുടർന്നു. "താങ്കളം ഇനി വരികയില്ലെന്നു ഞാൻ കരുതി.....എങ്കിലായാലും വന്നതു നിമിത്തം എനിക്കു് പകുതി ആശ്വാസമായി. ഇനി എനിക്കു സുഖമായി മരിക്കാം....."

'താങ്കളെന്താണു് പറയുന്നതു്' ഞാൻ വീണ്ടും അക്ഷമ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

'സ്നേഹിതാ, താങ്കളം തന്ന പണംകൊണ്ടു ഞാനനുജനു മരുന്നു വാങ്ങിച്ചു. അവനു കുറവുണ്ടെന്നാണു് മുമ്പേ നേഴ്സ് പറഞ്ഞതു്.....അയാളം ശ്വാസംകിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'എല്ലാം വിശദമായി പറയു,' ഞാനക്ഷമനായി.

'സഹോദരാ.....അന്നു ഞാൻ താങ്കളെ പിരിഞ്ഞുപോന്ന ദിവസം മഴ മുഴുവൻ നനഞ്ഞതാണു് ഇവിടെ എത്തിയതു്. മരുന്നു വാങ്ങുമ്പോളംതന്നെ ഞാൻ ക്ഷീണിച്ചവശനായിരുന്നു.....കുറച്ചുനേരംകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോളം എന്റെ കാലുകളം ശരിക്കു നിലത്തുറയ്ക്കുന്നില്ലെന്നെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി.....' അയാളം വീണ്ടും ശ്വാസം കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി.

"ഞാൻ ബോധരഹിതനായി ഈ ആസ്പത്രിയിലെവിടെയോ വീണു. പിന്നിതു് എനിക്കൊന്നും ഓർമ്മയില്ല. ബോധം വന്നപ്പോളം ഈ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നതായാണു് കണ്ടതു്.....

അയാളം പിന്നെയും നിർത്തി.

"വഷിച്ച പനിയാണെന്നാണു് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതു്. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതു വകവെക്കാതെ ഞാൻ പാട്ടപാടിയതു നിമിത്തമുണ്ടായ വിഷമം ഇപ്പോളാണെനിക്കു ശരിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞതു്.....

.....സ്നേഹിതാ...ഈ രോഗത്തിൽനിന്നു ഞാൻ തിച്ചയായും വിമുക്തനാകുകയില്ലെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം.....ഞാൻ മരിച്ചാൽ.....എന്റെ അനുജന്റെ ജീവിതം...അതോർക്കുമ്പോളം എനിയും വല്ലാതെ വേദനിക്കുന്നു....."

"നിങ്ങളം കുറച്ചുനേരം മിണ്ടാതെ കിടക്കു. എല്ലാം സുഖമാകും" ഞാനാശ്വസിപ്പിച്ചു.

"ഇല്ല. പൊലിയാൻ പോകുന്ന വിളക്കിന്റെ ആളിക്കത്തൽ മാത്രമാണിതെന്നെനിക്കറിയാം..... ഞാനതിൽ പരിതപിക്കുന്നില്ല.....എങ്കിലും എന്റെ....." അയാളംക്കതു പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ഹാവു.....എന്റെ ഹൃദയം പൊട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു....."

ഞാനയാളുടെ കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി. വാടിക്കരിഞ്ഞ ഒരു പൂച്ചെടിപോലെ അയാളം തളർന്നു കിടക്കുകയാണു്.

"എനിക്കെന്റെ അനുജനെ കാണണം".....അയാളുടെ കണ്ണുകളം മേലോട്ടു വലിയാൻതുടങ്ങി.....

എനിക്കാ കാഴ്ച കണ്ടു നില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ വേഗം നേഴ്സിനെ വിളിച്ചു.

'ഹാവു.....വെള്ളം.....'

ആ തല ഒരു വശത്തേക്കു ചെരിഞ്ഞു.....ആ മിഴികളം ക്ലമ്പി.....

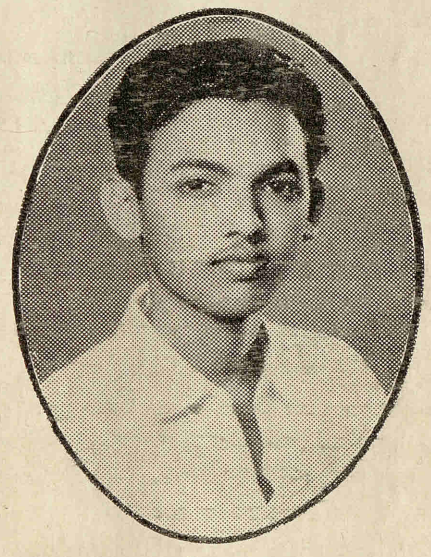
പുറത്തു മഴ കോരിച്ചൊരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജനാലയൽ കൂടി വെള്ളത്തുള്ളികളം ആസ്പത്രിവാർഡിലേക്കു ഇരമ്പിവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. വഷിച്ച കാറ്റുമൂലം മരങ്ങളം ആടി ഉലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

അയാളുടെ കട്ടിലിന്റെ അടുത്തുള്ള ജനാലയിൽകൂടി ഞാൻ പുറത്തേക്കു നോക്കി. ജനാലയുടെ അടിയിൽ പിടിച്ചു് ഞാനെത്ര നേരം നിന്നുവെന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ആസ്പത്രിമുറ്റത്തുണ്ടായിരുന്ന ശുഷ്കിച്ച ഒരു മരം കട പുഴങ്ങി നിലത്തുവീണു. ആ മരത്തിൽനിന്നു അടർന്നു വീണ ഒരുണക്കക്കൊമ്പു് നൈരാശ്യംകൊണ്ടു് മരിച്ചു മരവിച്ച ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമെന്നോണം അവിടെ തകർന്നു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

IN SAD AND LOVING MEMORY

OF

M. P. SIVADAS BABY, III B. Sc.

Born *27—2—1937*

Died *1—9—1959*

Baby, We miss you very much.

We think of death as ending; let us rather think of life as beginning. We think of losing; let us think of gaining. We think of parting; let us think of meeting in the other world.

"There is no death! What seems so is transition: this life of mortal breath is but a suburb of the life elysian, whose portal we call death"—*Longfellow.*

"Be of good cheer about death, and know this of a truth, that no evil can happen to a good man either in life or after death."—*Socrates.*

POEM.

॥ चला जा रहा हूँ ॥

J. K. Bhanukumar, III B. Sc.

मैं मनमौजी मतवाला हूँ ।
ना घर है ना कोई रास्ता,
ना किसी से है कोई नाता
सीमाओं की सीमा तोडे जा रहा हूँ (१)

समझ न पाया मैं इस जगकी,
जो रूलाता हँसाता है सबको,
अत: छोड इसे चला जा रहा हूँ । (२)

अनचाहे बंधनों में फस गये ।
अनचाहे बंधनों में बाँध दिये,
विवश हूँ ! पर तोड उसे चला जा रहा हूँ । (३)

अब कोई न रोक सकेगा मुझे
चाहे चकिते चपला बाधा डाले
निर्भय मस्ती लिये चला जा रहा हूँ । (४)

कहते हैं होती जाती
खाली जीवन की प्याली ;
पर मैं उस में पाती हूँ
प्रतिपल मदिरा मतवाली ।

—सुभद्राकुमारी चौहान

सुख-दुख के मधुर-मिलन से
यह जीवन हो परिपूरन ।
फिर घन में ओझल हो शशि,
फिर शशि से ओझल हो घन ॥

—सुमित्रानंदन पंत

SHORT STORY

॥ प्यार के घूँट ॥

C. K. Balakrishnan Nambiar, B. Sc.

ग्रीष्म ऋतु के उस बालकगण प्रईच्छित सुखद वातावरण का आगमन हो चुका था । मन्द मन्द एवं तीव्र सूखी बयार का प्रवाह, रसालों का फूलना, आम की डालियों पर कोयल का कूलना, वनों एवं कुञ्जों की शीतल छाया, बालक बालिकाओं का उन शीतल छायों में मेल, उन छायों में ढोरों का दो पहर विश्राम, नदनदी कूलों पर बालकों का स्थान सैर सपाट, मन:स्थल को क्या ही अलौकिक आनन्द की अनुभूति प्रदान कर, जी की कली को खिला देते थे ।

तहसील होते हुए भी, रामपुर का वह स्वर्गीय वैभवयुक्त ग्रामीण वातावरण, बैसाख का मास, खेती के धंधों से छुटकारा पाकर लोगों का घर में विश्राम, कड़कड़ाती हुई धूप, कहीं कहीं तासों का खेल, कहीं कहीं लोगों में गप्पे छिड़ना, कहीं कहीं ग्रामीण औरतों एवं तरूणियों का ग्रामीण गान, मानों ये उस विशाल एवं प्रगति शील गाँव के अवर्णनीय सुखद वातावरण में चाँद सितारे जड़ रहे थे ।

लगभग पैंतीस वर्ष का वयस्क दरिद्र किसान रघुआ, अपनी अल्प खेती से जीवन निर्वाह न होने के कारण, अपनी पतिव्रता एवं स्वामिभक्तिनी, प्रिय लगभग तीस वर्ष की प्रियतमा दुलारी के साथ अन्यों के काम धन्धे कर कठिन परिश्रम से जीविकार्जन करता था । सुबह से शाम तक कड़कड़ाती धूप या काटती ठण्ड या मूसलाधार वर्षा में वे अपनी जीविकार्थ कठोर परिश्रम किया करते । मनोहर उस दरिद्र किन्तु सुखी दम्पति-युगल का एक भाव सप्तवर्षीय पुत्र था । वह उस वर्ष ग्रामीण शाला से दूसरी कक्षा पास हो चुका था ।

प्रत्यूष होते ही रघुआ एवं दुलारी बाल का बचा हुआ बासा रूखा सूखा भोजन खा कर काम पर चले जाते । ग्रीष्म कालीन छुट्टी होने के कारण मुन्नू भी माता पिता के साथ भोजन कर अपनी दो गायों एवं दो बछड़ों को लेकर वनकुञ्जों एवं नदी तीरों की ओर उनहें चराने ले जाता । गाँव के बालक गण भी आते । गाँव के ढोरों में अपने ढोरों को छोड़ वह उन ग्रामीण बालकों के समुदाय में जा मिलता । कभी तो वे भाड़ों पर चढ़ते, कभी गुल्भी डण्डा खेलते, कभी नदी में सैर सपाटा करते । मनोहर को उसके माता पिता एवं उसके मित्र गण मुन्नू कह कर पुकारते थे । उसकी चञ्चलता, धीरता, परोपकारिता ने उसे गाँव के बालकों का नेता चुन लिया था । अपने उस अबोध हर्षोन्मादित जीवन काल में उसे अपने माता-पिता के कठिन कठोर जीवन का जरा भी ध्यान न था । सान्ध्य वेले में जब माता-पिता काम पर से लौटते तो वह भी अन्य समस्त गाँव सथियों के साथ अपने ढोरो को ले घर लौट आता ।

ईश्वर की कृपा से रघुआ और दुलारी को बिना खोज किये ही नित्य काम मिल जाता था । दरिद्र होने पर भी दोनों का हृदय सराहनीय परोपकार भावना से विभूषित था । रघुआ, गाँव के प्रत्येक लोगों

की सहायता के वास्ते तत्पर रहता, उसी प्रकार दुलारी भी परहित में रहा रहती थी । गाँव के प्रत्येक छोटे बड़े लोग उन्हें प्यार करते थे । एवं उनकी अवस्था देख उनका आदर भी करते थे । धन्य है, भारत का वह अविदूषित समाज । जहाँ प्यार का वास्तविक मूल्यांकन हुआ करता था ।

गाँव के ज़मीदार ठाकुर शिवगोपाल सिंह ने भी अनेक बार रघुआ एवं दुलारी की मदद प्राप्त की थी । उन्होंने उनके उस निस्वार्थ पवित्र जीवन को कष्टित होते देख उन्हें अपना स्थायी नौकर रख लिया । अब उन्हें पूर्व की भाँति अधिक कठोर जीवन व्यतीत न करना पड़ता था । ठाकुरजी की पत्नी पार्वती देवी सरल हृदया थीं । उनकी पुत्री मीना (मीनाकुमारी) छः वर्ष की थी । वह ग्रामीण शाला में पहली पास हो दूसरी कक्षा में पहुँच गई थीं । शाला में उसका एक मात्र साथी मुन्नू ही था । वह मुन्नू से उमर एवं कक्षा में सिर्फ एक ही वर्ष पीछे थी । मुन्नू की दरिद्रावस्था को उसे कोई शिकायत न थी । मुन्नू के सद्गुणों ने, उसे काफी प्रभावित किया । किन्तु माता-पिता के भय के कारण वह मुन्नू को अपने घर कभी न ले गई । किन्तु अब मुन्नू अपने माता-पिता के साथ ठाकुरजी के यहाँ जाता एवं उनके ढोरों को अपने ढोरों के साथ ले वनकुञ्जों एवं नदी तीरों की ओर उन्हें चराने ले जाता । इस प्रकार ग्रीष्म-ऋतु-छुट्टी के दिनों में वह जीवन के समस्त उचित क्षेत्रों में हाथ देता रहता । पार्वती को मुन्नू से काफी स्नेह था । वह उसकी सुन्दरता, उसकी भोले पन, उसकी चञ्चलता, उसकी कार्यपटुता पर अत्यन्त आकर्षित हो गई थीं । वे उससे पुत्र-सम स्नेह करती थीं ।

अब मीना भी मुन्नू से काफी हिल मिल गई थी । अब वह उसके साथ समीप सम्पर्क रखने में भी संकोच न करती थी । ठाकुरजी की, इस गरीब परिवार पर काफी दयादृष्टि थी । मीना अपने बाल साथी मुन्नू के साथ वनकुञ्जों एवं नदी कूलों पर जाने की अत्यन्त उत्सुक थी किन्तु माता की अपेक्षा पिताजी के भय के कारण वह घर के आसपास के सिवा दूर न जाती थी ।

बच्चों का हृदेय चञ्चल होता है । सिँहजी के दौरा चले जाने पर मौका पाकर मीना मासाजी से पूछ कर मुन्नू के साथ वनकुञ्जों में जाती, ढोर चराती, नदी में अन्य बालक बालिकाओं के साथ स्नान करती । इन दोनों को देखने पर ऐसा प्रतीत होता था मानों राधा एवं कृष्ण के अवतार ही हों । समस्त ग्राम वासी इनके प्यार भरे वदनों एवं शब्दों से लुभावित थे । उनका जीवन अत्यन्त सुखद वातावरण में पोषित हो रहा था । प्राकृतिक सौन्दर्य के प्रेम निर्झरण ने उन दो बाल्य प्रेमियों के हृदय में पवित्र प्रेम को बीजारोपित कर दिया ।

दिन गुजरने लगे । अब मीना पन्द्रह वर्ष की एवं मनोहर सोलह वर्ष का हो चुका था । मनोहर इस वर्ष माध्यमिक शाला के अन्तिम दर्जे में एवं मीना दसवें दर्जे में थी । उनके हृदय में अंकुरित प्रेम अब भी आन्तरिक स्नेह मात्र ही था । दोनों एक ही साथ शाला जाते एक ही साथ घर लौटते । वार्षिक परीक्षा समाप्त हुई मुन्नू प्रथम श्रेणी में मेट्रिक पास हो गया । मीना अब मेट्रिक कक्षा में पहुँच गई ।

उच्चशिक्षा प्राप्त करने की लियाकत आर्थिक रूप में सिर्फ मीना को ही थी । मुन्नू एक दरिद्र पिता का दरिद्र बेटा था । उसने अपनी पढ़ाई बन्द कर दी । तहसील कचहरी में उसे एक क्लर्क की

जगह मिल गई । किन्तु उसने एक कुशाग्र बुद्धिवान एवं विद्याध्यन आग्रही युवक के रूप में अपने अध्ययन कार्यक्रम में किसी प्रकार की रुकावट न आने दी । ईन्टरमिडियेट एवं बी. ए. की पुस्तकों को बुलवाकर उसने स्वत: अध्ययन आरम्भ किया । दिन भर नौकरी करता । शाम के उस प्रेमपोषक वातावरण में मीना के साथ नदी कूलों पर प्रेममय वार्तालाप का लोकोत्तर आनन्द प्राप्त करता एवं रात्रि में विद्याभ्यास करता । उसने तनमन धन से अपने वृद्ध माता-पिता की सेवा करना शुरू कर दिया । उसने उन्हें ठाकुरजी की नौकरी आन्तरिक हृदय बन्धन के रूप में नहीं बल्कि शारीरिक परिश्रम बन्धन रूप में छोड़ देने को काफी मनाया । पर उस युगल वृद्ध अनुभवी दम्पति ने ऐसा न किया । वे अपने उस सहृदयी स्वामी की छत्रछाया, नमक हराम के रूप में त्यागना न चाहते थे ।

एक वर्ष गुजर गया । मीना मैट्रिक पास हो गई । ग्रीष्म का प्रेम सृजक सुखद वातावरण आ पहुँचा । मीना ने जबलपुर महाविद्यालय में उच्चशिक्षा प्राप्त करने का निश्चय किया । रघुआ एवं दुलारी अब ठाकुरजी के यहाँ नौकर की भाँति नहीं बल्कि कुटुम्बियों के समान काम करते थे । दोनों परिवार जाति के ठाकुर ही थे । उन्हें परिश्रम के कार्य करना न पड़ते थे ।

मीना को जुलाई में महाविद्यालय जाना था । उसे मुन्नू से बिछुड़ना पड़ेगा । यह विचार आते ही उसके हृदय में विरह वेदना की मर्मभेदी यातना संचरित होने लगती । मुन्नू भी मीना के विछोह स्मृति से अत्यन्त व्याकुल था । उनका प्रेम अब दृढ हो चला था । किन्तु अब भी वह पवित्र था । दोनों पूर्ण संयमी एवं सदाचारी जो थे । अब मुन्नू एक नौजवान था । उसके विस्तृत ललाट, विशाल वृषभकन्ध एक वास्तविक पुरुष का उदाहरण प्रस्तुत करते थे । मीना एक सुन्दर रमणी में परिणित हो चुकी थी । उसकी सौन्दर्यता उसका हेमाङ्गनी वदन उसके प्रदीप्त गाल, उसका हास्यस्मित वदन, उसकी मनमोहिनी एवं रसीली चाल, उसकी मादकता लहकती हुए चीर, एक दिव्य रमणी की प्रतिभा प्रतिबिम्बित करते थे । उसने महाविद्यालय में शिक्षाध्ययन शुरू कर दिया । वह इन्टर पास हो चुकी थी । ग्रीष्म कालीन दीर्घावकाश में वह घर आती । मुन्नू और मीना में पत्र व्यवहार चलता रहा । मीना के द्वारा मुन्नू ने अपने पढाई में पुस्तकों एवं संशयों में काफी मदद प्राप्त की । उसने भी निजी तौर से इन्टर पास कर लिया । अन्त में दोनों ने एक ही साथ बी. ए. भी पास कर लिया । परीक्षा में मुन्नू को जुबलपुर जाता पड़ता था । परीक्षोपरान्त दोनों एक ही साथ घर लौटे । घर में एवं पडोस में काफी खुशियाली मची ।

मुन्नू ने अपनी नौकरी के साथ साथ एम. ए. की तैय्यारी शुरू कर दी । मीना मुन्नू के सम अध्ययन शील न थी । उसने अमीर होने के नाते नौकरी न की । अध्ययन समाप्त हो गया किन्तु उसे साहित्यिक लेखन से काफी चाव था । उसने एक सफल कथाकार, उपन्यासकार के रूप में भाँति भाँति की रचनाएँ करनी शुरू कर दी । मासिक पथिकाओं में भी उसकी रचनाएँ प्रकाशित होने लगी । उधर मनोहर ने भी साहित्य संसार में प्रतिष्ठा को अंगीकार करना प्रारम्भ कर दिया । ये दोनों प्रेमी एक साहित्यकार के रूप में एक दूसरे के अन्त: को सफलता पूर्वक परखना जान चुके थे । जीवन के इस

अत्यन्त सुखद प्रवाह में भी वे कर्त्तव्य एवं चरित्र विमुख न हुए । वे अब सभाओं एवं सार्वजनिक उपलक्षों में भी सम्मिलित होने लगे ।

मीना और मुन्नू अब समीप वर्ती ग्रामों एवं शहरों में ख्याति लब्ध साहित्यकार थे । मनोहर ने प्रथम श्रेणी में एम. ए. पास कर लिया । वे एक दूसरे का साथ न छोड़ते थे । सान्ध्य काल में, विधु की स्वच्छ शीतल ज्योत्सना है या अमावास्या की अभेद्य तिमिर मय रवि वे बचपन के उन केलि क्रीड़ाओं के निमित स्थित उन नदी तीरों पर जाकर बैठ जाते । जीवन के विभिन्न पहलुओं पर दार्शनिक एवं वास्तविक विचार परामर्श करते । उनकी ये अनुभूतियों उनकी रचनाओं में अवतरित हो समाज कल्याण में सफल प्रयास कर रही थीं । समाज एवं माता-पिता को उनके सच्चरित्र पर पूर्ण विश्वास था अत: उनकी उच्च शिक्षा ने अशिक्षित समाज से लोकलाज संबंधित अंधविश्वासों को प्रक्षालित करने का पूर्णत: सफल प्रयास किया । उनका साहित्यिक हृदय वास्तविक प्रेमानुभूति चाहता था । उनका प्रेम-बंधन गहन होता गया । निस्तब्ध निशीथ में यह प्रेमी युगल नित्य नदी तट पर वार्तालाप करते हुए दीख पड़ता था ।

सिंहजी ठाकुर लगभग साठ एवं पार्वती पचपन के लगभग पहुँच गई थी । रघुआ पचास एवं दुलारी पैंतालीस की हो चुकी थी । अब मनोहर बीस वर्ष का एक नौजवान एवं मीना उन्नीस वर्ष की एक तरुणी थी । जीवन में सुख दुख के मिश्रण में ही वास्तविक सुख प्राप्त होता है । किन्तु कर्म क्षेत्र में अभ्यस्त व्यक्ति दुख में भी सुख प्राप्त करता है ।

मनोहर को मीना से विरहने की घड़ी आ गई । इलाहाबाद के एक महाविद्यालय से उसे हिन्दी आचार्य के रूप में उसकी नियुक्ति का एक आग्रह पत्र प्राप्त हुआ । उसने मीना से सलाह ली । मीना ने विरह के उस प्रस्ताव से कुठाराघतित अपने उर को सन्तुलित कर एक शिक्षित रमणी के रूप में उससे पद स्वीकार कर लेने को कहा । मुन्नू ले स्वीकृति भेज दी । निश्चित तिथी को मुन्नू को जाना था । मुन्नू एवं मीना ने अपने कुम्हलाये हुए अन्त: पुण्य को छिपाते हुए बड़े ही हर्षोन्माद से यह सुखद सन्देश अपने माता-पिताओं से कहा । रघुआ और दुलारी ने अपने युग के प्रति संचित आन्तरिक स्नेह को अश्रुओं के रूप में प्रकट किया । ठाकुरजी एवं ठकुराइनजी भी मुन्नू की उन्नति पर सन्तुष्ट एवं साथ ही साथ उसके विरह को स्मृत कर दुखित हुए ।

रघुआ और दुलारी ने एक आदर्श माता-पिता के रूप में मुन्नू से बाहर न जाने को कहा । उनका हृदय, अपने पुत्र को, दृष्टि से लोप न होने देना चाहता था । किन्तु मुन्नू के अनेक ढाढस देने पर उन्हें सहमति देनी ही पड़ी । मीना, सिंहजी एवं पार्वती के बहुत मनाने पर असहाय वृद्ध रघुआ एवं दुलारी ने अपने पुत्र के साथ आकर ठाकुरजी के भव्य प्रासाद के एक ओर अपना भी लघु परिवार बसा लिया । मनोहर अब चौबीसों घन्टे मीना के ही समीप था । वृद्ध माता-पिता को पुत्र के विरह की

स्मृति ही मृत्यु के सम दीख पड़ रही थी किन्तु मीना एवं उसके जन्मदाताओं के सप्रेम सहृदयता के समीप सम्पर्क से उन्हें कुछ सान्त्वना की आशा थी । किन्तु उन द्विजन्म दाता युगल को अपने बच्चों के प्रेमोत्थान एवं जीवनोत्थान के कारण अपनी मृत्यु में भी आनन्द एवं सन्तुष्टि ही दीख पड़ती थी ।

मनोहर मीना के साथ ललित कुसुम लहकते वनकुञ्जों और नदी कूलों पर अब अपने पूर्व जीवन की गाथाएँ दोहराता और उस प्रकार उनके बीच स्थित प्रेम बंधन को दृढ करता । उनके जीवन में प्रेम बीजारोपण का स्रोत, उनका बचपना, गरीबी एवं अमीरी के प्रभाव, आदि नाना प्रकार के विषयों पर विचार तरंगे तरंगित होती थी । मीना उन सब प्यार भरे अतीत के क्षणों को भविष्य के वियोग रूपी दृष्ट के दुष्टशाख से कलुषित तथा आघातित होते देख, मुन्नू के उन प्यारे शब्दों को सुनती हुई अश्रु विगलित शान्त नेत्रों से उसे विहारा भर करती थी । ऐसा भाव होता था मानो उसमें वाकशक्ति ही न रह गई हो । उसके सुन्दर ज्योतिर्मय मुखमण्डल पर अश्रु बिन्दु मोती सम झलकते थे । मनोहर मीना के नीर प्रवाह को देख अपनी अन्तर्वेदना को एक सफल प्रेमी के रूप में अश्रु हो बाहर न निकलने दे, उन्हें घूँट घूँट कर पी जाता था । प्रेम के इन घूँटों में उसे अवर्णनीय आनन्द और मर्मभेदी असह्य अदृश्य वेदना को युगल परिताडना अनुभूति होती थी ।

शाम का समय था । पक्षी गण सन्ध्या की स्तुति करते हुए सान्ध्य गान के मधुर कलरव को गुंञ्जित करते हुए अपने अपने बसेरों लौटे चले जा रहे थे । अप्राची के उस मनोभाव क्षितिज पर अँशुमाली की अन्तिम किरणें अब भी मधुर अठकेलियाँ कर रही थी । समस्त दिशा निस्तब्ध थी ।

एक एक अश्व के टापों के पद चापों ने समस्त दिशा को उस शान्त निस्तब्धता को भंजित कर दिया । घोड़ों की गल घन्टियों ने अनायास ही पक्षी गण के सान्ध्य गान में ताल देने का प्रयास किया । टाँगा जमीदारजी के प्रकोष्ठ द्वार पर आ कर रुक गया ।

मुन्नू ने अपने जल बिन्दु पूरित नेत्रों से अपने वृद्ध जन्म दाताओं के चरण स्पर्श किये । उसने ठाकुर दम्पति के चरण स्पर्श कर मीना के कक्ष में प्रवेश किया । मीना, प्रियतम के बिछोह को सोच सोच कर अपनी हृदय व्यथा को शिकिर रूप में नेत्रो द्वारा निकाल रही थी । वह अपने शयन शय्या पर तकिया में मुँह छिपाये लेटे सिसण रही थी । मुन्नू का प्रेमी हृदय अत्यधिक व्याकुल हो उठा । उनने अपने मुँह को आते हुए कलेजे को रोकते हुए, काँपते हुए हाथों से मीना के सिर पर हाथ फेरा । मीना ने सिर ऊपर न उठाया किन्तु उसकी सिसकियाँ और अधिक तीव्र हो गई । मुन्नू ने बड़े प्रयास से अपने अवरुद्ध कण्ठ से पुकारा भी.....ना । मनोहर ने उसे उठाया, और उसके वदन पर पयस्विनी सम प्रवहित जल बिन्दुओं को हाथ से पोंछ कर उससे बड़े ही दीन स्वर में कहा "मीना मैं जा रहा हूँ, मुझे भूल न जाना, माता-पिता का ख्याल रखना, चलो बिदा दो" । मीना कुछ भी उत्तर न दे सकी, उसका मस्तक निर्जीव सा हो अपने प्रियतम के वक्षस्थल पर गिर पड़ा और उसे प्रेमाश्रुओं से आर्द्र करने

लगा । मुन्नू की अन्त: वेदना ने भी जलनीर रूप में वह अपनी प्रियतमा की काली लटों को सिंचित करना शुरू कर दिया । उसने पुन: अपने शब्द दोहराये । उस समय वह अपने को मीना को सान्त्वना देने काबिल न पा रहा था । दोनों प्रकोष्ठ प्रांगण में आये । मनोहर को बिदाई के वास्ते आये हुए ग्राम वासिओं के हृदय में भी इस प्रेमी हृदय की व्यथा का अंश संपीडित होने लगा । उनके हृदय में भी विरह की मूक वेदना झंकृत हो रही थी । रघुआ और ठाकुरजी एक ओर और दुलारी व पार्वती दूसरी ओर बैठे अपने प्रिय पुत्र के असबाबों को टाँगें में रखते हुए देख रहे थे । मानो वे अपने हृदय के टुकड़े टुकड़े कर उनेंह टाँगे में रख दूर भिजवा रहे हों । मीना दोनों माताओं के मध्य बैठे उनका सहारा पा कर अपने प्रियतम को टाँगें में सामान जमाते हुए अवलोक रही थी । मनोहर ने अन्तिम बार वृद्ध माता-पिताओं के चरण स्पर्श किये, मीना के सिर पर हाथ फेरा, और लोगों को प्रणाम कर टाँगे को पिछली सीट पर जा कर बैठ गया । मीना अश्रुभरे नयनों से उसे निहार रही थी । मुन्नू ने उसे भी हाथ जोड़ प्रणाम किया एवं अपने मुखमार्जनलघुवस्त्रखण्ड से अपनी आँखे पोंछीं । घोड़ों की टापों ने उस शान्त वातावरण को प्रध्वनित किया । धूलपुञ्जों को पीछे छोड़ती हुई वह तीव्र गति वाली अखवाहित गाड़ी भागी चली जा रही थी । दूर से मनोहर ने देखा ग्रामवासी जा रहे हैं किन्तु मीना अब भी खड़े खड़े टाँगें की ओर ताक रही है । प्यार के उन कटु घुँटों को उसने बड़े प्रयास एवं कठोर हृदय हो कण्ठ समर्पित किया ।

दिन बीतने लगे । मनोहर एवं मीना में प्रेमपत्रों का आना जाना बना रहा । मास बीत गये । एक वर्ष बीत गया । ग्रीष्म ऋतु के उस प्रेमपालक, प्रेमोद्दीपक, वातावरण ने मीना के हृदय को शूलित करना शुरू कर दिया । उसे अपनी बीति की एक एक घड़ियाँ याद आने लगीं । अब उसके जीवन में एक नीरसता दीख पड़ने लगी थी । स्वच्छन्द मन वाली मीना ने मानो अपनी चहरदीवारी के बाहर कदम न रखने की कसम खा ली हो । किन्तु दोपहर के समय, जब कि कड़कड़ाती धूप के आतंक से भयभीत प्राणी अपने अपने बसेरों में शान्त निद्रामग्न रहते हैं, जबकि रसालों पर कोयल कूकती है, वह अपनी वाटिका के गहन रसालों के नीचे कुसुम कुञ्जों में जाकर अपने प्रियतम के साथ उपभोग किये उन भूतपूर्व लोकोत्तर आनन्द की अनुभूतियों को अब भी ताजी किया करती है । अब उसकी कृतियों में हास्य-भयानक बीभत्स या रौद्र रस का वर्णन न मिलता था किन्तु उनके स्थान मर श्रृंगार, शान्त, वात्सल्य एवं करुन रस का प्राधान्य प्राप्त होता था । मनोहर के प्रेम पय सदैव उसके हृदय-द्वारों को प्रांजल किया करते रहते ।

मीना अब काफी बड़ी हो चुकी थी । ठाकुरजी ने शीघ्र ही उसका परिणय संबंधकारी क्रम कार्यान्वित करना चाहा । अपनी मृत्यु के पूर्व ही अपनी प्रिय पुत्री का विवाहित सुखद जीवन, वे स्वलोचनों से अवलोकना चाहते थे । उन्होंने उस संबंध में पार्वती से सलाह ली । दोनों जन ने अपनी पुत्री के हितार्थ मनोहर को ही सुयोग्य वर चुना । उन्होंने प्रथम तो सकुचाहट की किन्तु बाद में रघुआ

और दुलारी के समक्ष अपनी दीन प्रस्तावना प्रस्तुत की । उस गरीब प्रेमाश्रित दम्पति ने सहर्ष उनकी प्रस्तावना स्वीकार कर ली । मीना एवं मनोहर का परिणय संबंध निश्चित हो गया । मीना को उसके बारे में जरा भी सुध न मिली । उसके लिये मनोहर अब भी एक सखा सम प्रियतम था । उसे क्या मालूम कि वही अनोहर अब उसका प्राणेश्वर एवं अधिश्वर बनने वाला है । धन्य है वास्तविक प्रेम जो सदैव निष्कंचक और निस्वार्थमय होता है ।

प्रारम्भ से ही रामपुर एक प्रगति शील तहसील था । आज वह एक ज़िला स्थान था, जिसका नाम भी अब शीघ्र ही रामपुर से एहमदाबाद होने जा रहा था । उनके पाठशालाएँ खुल गई । अनेक चित्रपटालय निर्मित हो गए । रेल्वे स्टेशन भूत की अपेक्षा अब एक विशाल जंक्शन हो गया था । बड़े बड़े नगरों के समीप स्थित होने के कारण सभ्यता ने भी आशातीत सफलता प्राप्त की । उस वर्ष एक कला साहित्य महाविद्यालय भी स्थापित हो गया । मीना की साहित्यिक कृतियों ने उपकार स्वरूप रामपुर में अनुपम एवं श्लाघनीय साहित्यिक प्रगतियाँ प्रस्तुत की । उधर मनोहर की ख्याति साहित्य संसार में दिवाकर की रश्मियों सम विकीरित हो रही थी । रामपुर महाविद्यालय के प्रधान ने मनोहर एवं मीना को, महाविद्यालय में हिन्दी साहित्याध्यापक के रूप में उनकी नियुक्ति हेतु आग्रह पत्र भेजा । मीना ने सहर्ष स्वीकृती भेज दी । मनोहर ने मानो अत्यन्त तृष्णा के उपरान्त एक अलंपपात्र भर जल पाया हो जो उसके वास्ते सब कुछ है । अपने आचार्य पद को ठुकरा कर उसने रामपुर महाविद्यालय में साहित्याध्यापक होने के वास्ते स्वीकृति भेज दी । समाचार मीना को भी पहुँचा दिया । मनोहर शीघ्रातिशीघ्र घर पहुँचने की तैय्यारी करने लगा । उधर मीना का हृदय मानो आनन्दातिरेक में तरनि सम तरित होने लगा हो । उसके प्रेयसी हृदय ने प्रियतम दर्शन की चिराभिलाष को पूर्ण होते देखा । वृद्ध माता-पिताओं का हृदय भी वात्सल्य से प्लावित हो उठा ।

निश्चित तिथि को मनोहर रामपुर स्टेशन पर पहुँच गया । गाड़ी से ही उसने अपनी प्रिय प्रियतमा मीना के उस दिव्य सौन्दर्य प्रतिमा को प्रयास में खड़े देखा । धन्य है सत्य प्रेम जो लोकलाज की तनिक भी परवाह नहीं करता । जिसमें, प्रेमी, सिवा प्रियतम के उस दिव्य मूर्ति के, और की अनुभूति विस्मृत कर देता है । एक दूसरे के नेत्र मिल कर चार होते ही चिर काल से विरहाग्नि में संतप्त प्रेमियों, के नेत्र युगल जल कणों से पूरित हो उठे । मुन्नू के गाड़ी से उतरते ही उसे मीना ने अपने कोमल, मद भरे कर कमल पाश में बंधित कर लिया । मनोहर ने उसके सिर पर प्रेम स्रजक हाथ के मृदु फेर फेरे । कूली ने सामान एक टाँगे में रख दिया । दोनों टाँगे में बैठे घर की ओर चले जा रहे थे । दोनों बार बार एक दूसरे के मुख मण्डल को निहार रहे थे मानों उनमें कोई परिवर्तन आ गया हो और वे एक दूसरे के संशय को दूर करने का प्रयास कर रहे हों । टाँगा घर के प्रवेश द्वार पर आ खड़ा हुआ । मनोहर के स्वागतम हेतु एकत्रित ग्राम वासियों ने बड़े ही हर्षोन्माद से उसका स्वागत किया । मनोहर ने उन्हें प्रणाम करते हुए सर्वप्रथम अपने माता-पिता के पवित्र चरण कमल स्पर्श किये एवं सिंहजी

तथा पार्वती के चरणों पर मस्तक झुकाया । द्विजन्मदाता-युगल ने उसे चिरमंगल कामना का आशीर्वाद दिया । विरह वेदना से संपीडित उरों में अब मिलनानन्द का आगमन हो चुका था ।

दिन बीतने गगे । मनोहर एवं मीना नित्य एक ही वाहन में महाविद्यालय जाते एवं घर लौटते । धन्य है प्रेम जो ईश शक्ति समजीवन को नीरस निस्सहाय एवं उल्लासित, उत्फुल्लित कर देता है । सच ही कहा है प्रेम ईश है ईश प्रेम है ।

प्रेमियों का गीत गीतातीत है,
हार में जिस में परस्पर जीत है ।

—मैथिली शरण गुप्त

चिंता क्या है, हे निर्मम
बुझ जाये दीपक मेरा ।
हो जायेगा मेरा ही
पीडा का राज्य अंधेरा ।

—महादेवी वर्मा

सुनूँ क्या सिंधु, मैं गर्जन तुम्हारा ?
स्वयं युग-धर्म की हुँकार हूँ मैं ।
कठिन निर्घोष हूँ भीषण अशनि का
प्रलय-गांडीव की टंकार हूँ मैं ॥

—रामधारी सिंह, 'दिनकर'

भावुकता अँगूर लता से
खींच कल्पना की हाला,
कवि बन कर है साकी आया
भरकर कविता की प्याला ।
कभी न कण-भर खाली होगा,
लाख पियें दो लाख पियें !
पाठक गण हैं पीनेवाले,
पुस्तक मेरी मधुशाला ॥

—हरिवंशराय 'बच्चन'

॥ श्रद्धाञ्जलि ॥

(C. K. B.)

निशा शेष के हीन तिमिर में, हुई कोकिल की ध्वनि गुञ्जित,
मानों उस मृदु रंगणी ने, किया दिवा को अभिनन्दित,
पल भर में थी सृष्टि वह अब, अंशालोकित रजभस्माभ से,
हुआ शीघ्र सचराचर अब यह, ज्ञानालोकित रजताभ से ।

क्षण भर में प्राची के उज्ज्वल, ऊषा दिव्य वदन पर गुल,
पी हो रही हास्य रेख निकुंञ्जित, हुआ रूप एक सहस विस्फुटित,
'एक अत्यन्त मनोहर प्रणयी का,'
जिसने अपने दृढ हाथों से, पहिनाया चीर प्रणयिनी को,
जागृति और दिग दर्शन का ।

पल बीते घडियाँ बीतीं, औ बीत गई अहरी पूरी,
रात गई पुन आई भोरी, यहि जीवन अवगुंठन लहरी,
करना है जो शीघ्र करें हम, करता यह काल नहीं कुछ सोच,
बुझ गया तो बुझ गया दीपक, फिर मिलता नहीं आलोक ।

कर जगावें प्रत्यूष मनोहर, वो जो करदे जग में फेर,
शान्ति तरंगित, प्रेम विकम्पित प्रेमजीवनानु तरनी पेट,
करें उस अल्प क्षणभंगुर, जीवन का शान्ति सैर ।
होती है सब की पुकार सदा, स्वर्ग से आमंत्रण आपदा
आ, चला कर जोड़ वह दिव्य मनु, जिसने जागृति मित लोक,
हा खोई अपनी दिव्य तनु ।

आओ हम कर प्रेम बद्ध हों, करें उस बापू का गुणगान,
और चढावें चरणकमल में, श्रद्धा के कुछ फूल,
आन, जो उस विमलात्मा की, रक्षेगी होने से उन्मूल ।
बापू करो, स्वीकार, हमारी यह, श्रद्धाञ्जलि निर्मूल ।

EXCHANGES.

The Editor acknowledges with thanks receipt of the following magazines.

1.	St. Anselm's Calling	*Ajmer*
2.	Union Christian College Magazine	*Alwaye*
3.	Caritas, St. Joseph's Apostolic Semianary	*Alwaye*
4.	Annual of St. Joseph's College for Women	*Alleppey*
5.	St. Joseph's College Annual	*Bangalore*
6	Sophia College Magazine	*Bombay*
7.	St. Stanislaus High School Magazine	*Bandra, Bombay*
8.	The Rosarite, Rosary High School	*Baroda*
9.	Providence College Magazine	*Calicut*
10.	The Government Training College Magazine	*Calicut*
11.	The Guruvayurappan College Miscellany	*Calicut*
12.	The Kerala Polytechnic Magazine	*Calicut*
13.	The Malabar Christian College Magazine	*Calicut*
14.	The Saviote, Savio Secondary School	*Calicut*
15.	B. E. M. Girls High School Magazine	*Calicut*
16.	Assumption College Annual	*Changanacherry*
17.	St. Berchman's College Annual	*Changanacherry*
18.	Goverment Arts College Magazine	*Coimbatore*
19.	St. Benedict's College Magazine	*Colombo Ceylon*
20.	St Albert's College Annual	*Ernakulam*
21.	The Josephite, Annual of St. Joseph's Training College	*Ernakulam*
22.	The Sun Flower, St. Theresa's College	*Ernakulam*
23.	The Law College Magazine	*Ernakulam*
24.	The Farook College Magazine	*Faroke*
25.	Annual of All Saints High School	*Hyderabad*
26.	The Christ College Magazine	*Irinjalakuda*
27.	The Aloysian, St. Aloysius College	*Jubalpur*
28.	The Magazine Government College	*Kasarcode*
29.	B. C. M. College Annual	*Kottayam*
30.	St. George's High School Magazine	*Kulathuvayal*
31.	Government Arts College Magazine	*Madras*
32.	The Presidencian, Presidency College.	*Madras*
33.	The Sun Flower, Domani's Christian College	*Madras*
34.	The Americian College Magazine	*Madurai*
35	Thyagaraja College Magazine	*Madurai*
36.	Government Arts College Miscellany	*Mangalore*
37.	Carmela, St. Anne's Convent	*Mangalore*
38.	St. Agne's College Magazine	*Mangalore*
39.	St. Aloysius College Annual	*Mangalore*
40.	St. Joseph's Training College Annual	*Mannanam*
41.	Nirmal College Magazine	*Muvattupuzha*

42.	St. Francis De Sales College Annual	*Nagapur*
43.	The Columbian, Columbia's High School	*New Delhi*
44.	The Thomist, St. Thomas College	*Palai*
45.	Government Victoria College Magazine	*Palghat*
46.	St. Xavier's College Magazine	*Palayamkottai*
47.	The Pyari Ma, Fatima Matha National College	*Quilon*
48.	Sree Narayana College Magazine	*Quilon*
49.	The Salem Municipal College Magazine	*Salem*
50.	St. Antony's College Magazine	*Shillong*
51.	Government Brennen College Magazine	*Tellicherry*
52.	Holy Cross College Magazine	*Thiruchirapalli*
53.	St. Joseph's College Annual	*Thiruchirapalli*
54.	Seetha Lakshmy Ramaswamy College Magazine	*Thiruchirapalli*
55.	Sacred Heart College	*Thevara*
56.	Sacred Heart College Magazine	*Thirupathur*
57.	Government Training College Magazine	*Trichur*
58.	Kerala Veterinary College Souvenior	*Trichur*
59.	St. Thomas College Magazine	*Trichur*
60.	The Marian Voice, St. Mary's College	*Trichur*
61.	Mar Ivanios College Magazine	*Trivandrum*
62.	Mahatma Gandhi College Annual	*Trivandrum*
63.	The Theresian, Annual of St. Theresa's College	*Villupuram*
64.	The Virudunagar Hindu Nadar Sentikumar Nadar College	*Virudunagar*
65.	Mashel's, Islamiah College Magazine	*Vaniyambadi*

Life is a duty; dare it.
Life is a burden; bear it.
Life is a thorn – crown; wear it,
Though it break your heart in twain,
Though the burden crush you down,
Close your lips and hide your pain:
First the cross, and then the crown.

—Abraham Ryan.

RELIABLE & DEPENDABLE HOUSE

SUPPLIERS OF ALL SORTS OF LABORATORY APPARATUS AND REQUISITES REQUIRED BY CHEMISTRY, PHYSICS, BOTANY, PLANT PHYSIOLOGY DEPARTMENTS, INCLUDING MODELS AND CHARTS, TO :

* Colleges
* Research Institutions
* Pathological Laboratories
* Pharmaceutical & other General Laboratories.

GUARANTEED QUALITY AT COMPETITIVE RATES

Contact :

CENTRAL SCIENTIFIC SYDICATE,

Importers and Stockists

355-59 SHEIKH MEMON STREET,

BOMBAY-2.

Grams : 'MAXSERVE' Phone : 22945

Reliable House for

* Recording Meters & Instruments
* Ammeters, Voltmeters, Galvanometers & Moving Coils etc.
* Microscopes Student & Dissecting
* Optical Benches & Spectrometers
* Models & Charts
* Prepared Slides
* X-Ray Apparatus & Vacuum Tubes

and also for all your requirements in Physics, Biology and Survey Instruments

CONTACT :

QUALITY INSTRUMENTS MANUFACTURING CO.,

221-SHERIFF DEVJI STREET, BOMBAY-3.

Grams : 'UNILAB' Phone : 30011

INDISPUTABLY

It is to your advantage to purchase your Sports goods requirements from the founders of Sports Industry in India

THEY ARE STILL THE LEADERS IN THIS TRADE

REMEMBER :

UBEROI LIMITED

8/23, AVANASHI ROAD,

COIMBATORE.

LOHI SPORTS

—Still ahead in Sports Line—

Fully equipped with all sorts of SPORTS and GAMES materials

Only store for quality and cheapness

Authorised Dealers of :

Pioneer Sports Works (Private) Ltd.

LOHI SPORTS—CALICUT-1.

Telephone : 434. Telegram : 'MEENATX'

MEENA ELECTRIC STORES,

S. M. Street,

KOZHIKODE-1

Electrical Engineers, Government Contractors, 'A' Class Licence Holders for Electrical Contracts and Plumbers of Kozhikode Municipality.

We undertake all kinds of Electrical wirings, Erections, Repairs and rewindings of Motors, Generators, Alternators, Converters, Fans, Heating Apparatus etc., and also pipe fittings.

SCHOLAR TUTORIAL COLLEGE,

Kandamkulam Road, KOZHIKODE-2.

Excellent Coaching for

S. S. L. C., MATRICULATION, PRE-UNI.,
B. A. & B. SC. (PART I ONLY) &
NAGPUR M. A. (FOR LADIES ONLY).

Apply to :

MATHAI PANNAKKAL, M. A.,
Principal.

Visit

RN's ART STUDIO,

NEAR II RAILWAY GATE,

Oyitty Road, CALICUT-1.

For all kinds of your Photographic Requirements.

Your Satisfaction is our Motto

Prop. K. N. RAMUNNI NAIR.

Chakolas

for

Textiles of every
description, in all its complete variety
wood and steel furniture by
'KHIRA' from Bombay
and
fabulous HANDLOOM furnishings
and bath towels by
"COMTRUST" and "EVEREST"

CHAKOLAS

TRICHUR ★ ERNAKULAM

Printed at the Norman Printing Bureau, Court Road, Calicut-1.

Devagiri — A bird's eye-view